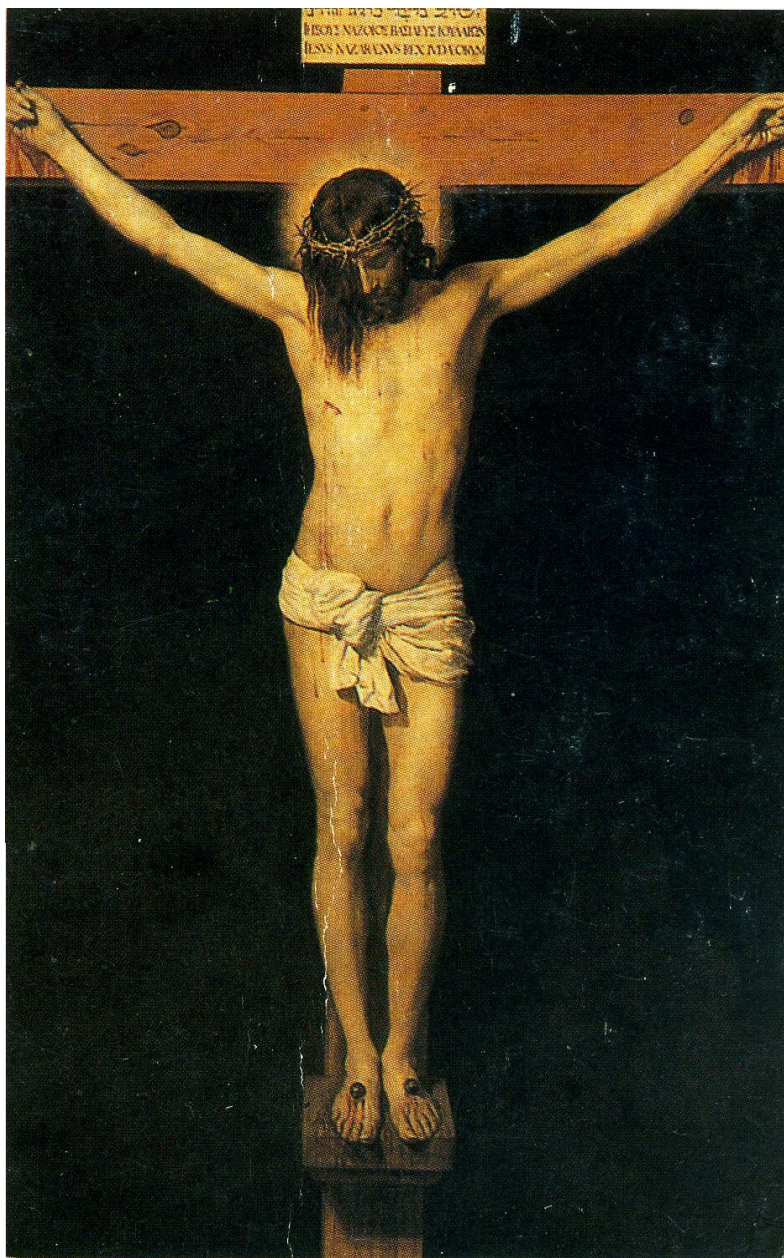

Johannes Rothkranz

Kříž zvítězí!

**Pozadí kampaně proti
Kristovu Kříži**

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Das Kreuz wird siegen! Hintergründe der Kampagne gegen das Kreuz Christi*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1996
přeložil © Jaroslav Voříšek 1998

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

Kříž zvítězí!

**Pozadí kampaně proti
Kristovu Kříži**

PRO FIDE CATHOLICA

Tvému Kříži se koříme, Pane,
Tvé pak svaté vzkříšení chválíme a oslavujeme,
neboť, ejhle, skrze dřevo Kříže přišla radost na celý svět.

(Z velkopáteční liturgie)

Obsah

	Úvodní slovo editora českého překladu	7
I.	Nepřátelé svatého Kříže	8
	1. Falšování pravdy o Kristově ukřižování	9
	2. Zloba vůči osobě Ježíše Krista	12
	3. Židovská nenávist ke Kříži	16
	4. Převrácený Kříž	19
	5. „... zakryli si uši...“	20
II.	Kampaň proti Kříži	23
	1. Švýcarští biskupové jako spolupachatelé	23
	2. Ruku v ruce s nepřáteli Kříže	25
	3. Rozsudek proti Kříži z Karlsruhe	27
III.	Oprávdoví obránci Kříže?	30
	1. Biskupský výsměch Kříži v „uměleckém“ rouchu	30
	2. Kříž jako pouhý kulturní symbol?	32
	3. Družba s nepřáteli Kříže	35
	A) Německá biskupská konference	35
	B) (Zatím ještě) nezávislí biskupové	37
	1. Franz Xaver Eder	37
	2. Franz Grave	37
	3. Friedrich Ostermann	37
	C) S judaismem spřažení biskupové	38
	1. Karl Braun	38
	2. Viktor Dammertz	38
	3. Johannes Dyba	38
	4. Josef Homeyer	40
	5. Franz Kamphaus	40
	6. Walter Kasper	41
	7. Platon Kornyljak	41
	8. Karl Lehmann	42
	9. Reinhard Lettmann	43
	10. Joachim kardinál Meisner	44
	11. Manfred Müller	46
	12. Heinrich Mussinghoff	46
	13. Joseph kardinál Ratzinger	47
	14. Joachim Reinelt	48
	15. Paul Werner Scheele	49
	16. Anton Schlembach	49
	17. Hermann Josef Spital	50
	18. Georg kardinál Sterzinsky	50
	19. Friedrich kardinál Wetter	51
	D) „Ústřední výbor německých katolíků“ (ZdK)	52
	E) Rakouští biskupové	53
	F) Pohled na Církev ve světě	55
	G) Křesťanští politici v Německu	57
	1. Peter Gauweiler	58

2. Edmund Stoiber	59
3. Theo Waigel	61
H) Svatý Otec	61
4. Kříž přesto zvítězí	63
Obrazová část	65

Úvodní slovo editora českého překladu

Na příkladu ostudného soudního rozsudku německého Spolkového ústavního soudu v Karlsruhe z roku 1995, který na „přání“ židovské strany rozhodl o protiústavnosti přítomnosti křížů ve školách, soudních síních atd. autor ukazuje na jasně protikřesťanskou, nenávistnou činnost odvěkých nepřátel Kristova Kříže:

„Nepřátelé Kristova Kříže nepřicházejí zvenčí; již dávno se jim podařilo vplížit se do katolické Církve a vskrytu v ní uplatňují svůj protikřesťanský vliv.

Nebyli to proto bohužel ani biskupové a křesťanští politici, kdo nejrozhodněji protestoval proti hanebnému rozsudku soudu v Karlsruhe v srpnu 1995 – tato zásluha patří v první řadě *prostým věřícím*, kteří se postavili na odpor novodobému běsnícímu obrazoborectví.

Avšak v nejlepším případě zde byla vyhrána pouze jediná bitva; válka proti Kristovi, proti jeho pravé Církvi a proti svatému Kříži pokračuje neúprosně dál. Kdo neví, kde se nachází skutečný nepřítel a z kterého směru hrozí hlavní úder, ten také ani nemůže Kristův Kříž účinně bránit.“

Autor dále názorně ukazuje neuvěřitelnou míru zrady vysokého kléru na konkrétních případech z Německa, ale jak sám říká, „*totéž můžeme s úděsnou pravidelností vidět po celém světě*“. O lokajské úslužnosti „křesťanských“ politiků vůči Satanově synagoze je škoda ztrácet slova – všichni to mohou vidět kolem sebe doslova na každém kroku.

„Kromě ‚antisemitismu‘ již pokoncilní ‚církev‘ *vůbec nic jiného neodsuzuje*, nýbrž podporuje a šíří ‚porozumění‘ pro všechno, včetně vraždění nenarozených dětí, rozbití manželství, homosexualitu i veřejné rouhání Kristovi.“

Tato rozsahem jen drobná knížka nabízí nezbytné a spolehlivé vysvětlení současného stavu. Všichni skuteční přátelé Krista a jeho Kříže by po ní proto měli vděčně sáhnout!

I. Nepřátelé svatého Kříže

Kristův Kříž má nepochybně mnoho nepřátel.

Jsou to především ti z křesťanů samotných, kteří se sice ke Kristu slovy hlásí, Jeho Kříž však na sebe neberou a ukřižovaného Spasitele nechtějí následovat.

Potom zde jsou nekřesťané, jimž je Kříž lhostejný, kteří mu nepřikládají žádný význam a hledí na něj bez zájmu.

Konečně jsou to nekřesťané, jimž Kříž lhostejný není. Je jim trnem v oku, kamenem úrazu, předmětem cynického posměchu a dokonce zuřivé nenávisti.

Již svatý Pavel tyto nejzavilejší nepřátele Kříže zcela bez obalu pojmenoval: Ukřižovaný Kristus je „*pohoršení židům, pohanům pošetilost*“ (1 K 1,23).

Všechna falešná náboženství musí samozřejmě Kříž nenávidět, protože se radostné poselství o spáse skrze Kristovu smrt na Kříži přičítají jejich vlastním, mylným představám. Nicméně tato zášť není všude stejně silná. Např. u islámu je silnější než v hinduismu nebo buddhismu. V Saudské Arábii strhávají turistům již na hranicích znamení Kříže, pokud je nošeno viditelně, kupříkladu jako přívěsek na krku. Nutí také křesťany poplivat a pošlapat Kříž, pokud se u nich nalezne; tak by bylo možno pokračovat ještě dlouho.

Saudská Arábie, kde je také Mekka, „posvátné“ město mohamedánů, je ovšem bezmála stoprocentně islámskou zemí. *Odkud se však bere zášť vůči Kříži v téměř stoprocentně křesťanské Evropě?* Kdo tedy skutečně stojí za požadavkem odstranit v Německu Krista a jeho Kříž ze všech veřejných zařízení, z vládních budov, soudních síní a nyní už také i ze škol?

Islámští přistěhovalci? Asi sotva, protože ti dodnes nemají prakticky žádný politický vliv...

Vlažní a odpadlí křesťané? Také jen stěží, protože jim je Kříž naprosto a zcela lhostejný. Nezajímá je, a tudíž jim také nepřekáží.

Nějaké jiné náboženské sekty, např. antroposofové? Ani ti ne, protože Kříž bez problému pojali do své nábožensky syntetické (*synkretické*) nauky o spáse.

Tak kdo potom?

Odpověď je jednoduchá: Židé! Jak si povšiml již výše citovaný svatý Pavel, byl Kříž pohany pouze vysmíván jako *pošetilost*, avšak Židy jako *pohoršení* výslovně *nenáviděn*.

Hinduisté i buddhisté uznávají Ježíše jako jednoho z mnoha dalších guru, za jedno z nesčetných ztělesnění Budhy. Dokonce i islám uznává Ježíše za jednoho z proroků vedle Mohameda.

Pouze Židé nechtějí mít naprosto nic společného s Ježíšem Kristem, každopádně ne s oním Ježíšem Kristem, který byl jejich předky ukřižován. Mohou jej jenom radikálně odmítat, opovrhovat jím, nenávidět ho, urážet nebo v nejlepším případě považovat za politicky nepřijatelného „rabína“, kterého údajně ukřižovali Římané, aby poznovu nastolili v Palestině klid a pořádek.

A jsou to opět pouze Židé, kteří si postupně získali tak rozhodující postavení v politice, hospodářství, ve společnosti, v masmédiích i soudnictví, aby se mohli odvážit vykázat Kristův kříž z veřejnosti v křesťanském Německu či Rakousku prostřednic-

tvím *soudního rozhodnutí*, tedy pěkně legálně a „demokraticky“, jak se to dnes sluší a patří...

Že je toto tvrzení jen pouhým výmyslem, „antisemitským“ štváním? Ale kdeže, ani v nejmenším, ba zcela naopak, je *hroznou a prokázanou skutečností*! Právě proto předkládám čtenáři tento spisek, aby se mohl přesvědčit sám!

1. Falšování pravdy o Kristově ukřižování

Podle všech čtyř Evangelíí i Apoštolských skutků byl Kristus tvrdošíjně tomu odporujícím Pontiem Pilátem nakonec odsouzen k ukřižování teprve tehdy, kdy mu veleknězi a zákoníky poštvaná židovská lůza začala vyhrožovat, že jej obviní u císaře ze špatného hájení římských zájmů.

První stupeň židovské nenávisti vůči Kříži spočívá v představování Židy vynuceného ukřižování Krista za *křesťanský výmysl*, resp. v rozporu s pravdou jej vydávat za věc, v níž si pošpinili ruce výhradně a pouze Římané.

Tato židovská taktika nepřímého napadání Kristova Kříže je již prastará a dodnes se nezměnila. Před více než sto lety informoval protestantský historik Heinrich von Treitschke o následujícím případě:

„V rakouském Linci je katolická národní škola, kterou navštěvuje i několik židovských dětí. Při výuce náboženství, kterého se Židé samozřejmě nezúčastňují, použil učitel učebnici biblické dějepavy, v níž je podle Nového zákona líčeno, jak byl Kristus Židy nevinně ukřižován. ... Představený místní synagogy si ihned stěžoval u vlády a požadoval okamžité odstranění zmíněné učebnice, protože prý vyvolává nenávist a opovržení vůči Židům. To znamená, že *jménem tolerance si nepatrná menšina dělá nárok na právo protestu vůči křesťanské věrouce; pro sebe samozřejmě vyžaduje neomezenou svobodu*.“¹

O dobrých osmdesát let později, v roce 1960, natočil židovský producent Samuel Bronston film se zdánlivě bohabojně křesťanským titulem „Syn Boží, Král králů“, v němž však beze zbytku potlačil historickou skutečnost nepřátelství tehdejší židovské hierarchie vůči Ježíši. Stejně tak neúprosně potlačil fakt, že k ukřižování došlo teprve na zběsilé naléhání židovských mas, podněcovaných svými velekněžími. Místo toho ukázal židovský producent ve svém filmu osamělého Ježíše před Pilátem, který jej pak z vlastní iniciativy (!) obžaloval jako nepřítele římského impéria a jako takového také odsoudil (!!). Rovněž při Kristově bičování, potupném korunování trnovou korunou a samotném ukřižování vystupují ve filmu výhradně Římané! Jidáš prý zradil Ježíše jen proto, aby jej přiměl k udělání zázraku ve prospěch boje židovských povstalců proti Římu. Židovský lid (který ve filmu vůbec nefiguruje!) údajně požadoval propuštění Barabáše proto, že v něm spatřoval národního hrdinu boje proti Římanům. Z toho důvodu mu byla jednoduše dána přednost před Kristem, když Pilát dal lidu volbu tradičního velikonočního propuštění jednoho vězně.²

¹ Heinrich von Treitschke, *Ein Wort über unser Judenthum*. Separatabdruck aus dem 44. und 45. Bande der Preußischen Jahrbücher, 3. Aufl. Berlin 1880, S. 19.

² Zmíněný film byl znovu vysílán na Velký pátek 1991 televizní stanicí RTL.

Toto zlomyslně tendenční falšování historické události se přesně kryje se židovskou kampaní, která se rozeběhla v padesátých letech a neskončila dodnes. S nepopsatelnou opovázlivostí a překrucováním byli křesťané pomlouváni a označováni za „nekřesťanské antisemity“ proto, že se drželi z Bible prokázané a garantované historické pravdy, že totiž Ježíš nebyl ukřižován Římany, nýbrž Židy. Těm by bylo přirozeně nejmilejší, kdyby se o Ukřižování už raději vůbec nemluvalo.

V témže roce, kdy vznikl Bronstonův filmový historický škvár, přinesl katolický americký novinář Joseph Kamp podrobný přehled o protikřesťanské kampani, která tou dobou již byla v plném proudu:

„Americko-židovský výbor financoval newyorský ‚institut‘, v kterém protestantský duchovní, reverend John C. Bennett, prohlásil, že vyučování na protestantských nedělních školách podněcuje antisemitismus: ‚Příkladem toho je např. zneužívání historie ukřižování..., je-li používána k tomu, aby žáci nahlédli, že odpovědnost za ukřižování Krista sdílejí všichni Židé.‘ ... Vyzval všechny křesťany k trvalé lítosti nad ‚křesťanským hříchem antisemitismu‘. Pro podtržení významu tohoto náhledu bylo tisku sděleno, že poznatky dr. Bennetta jsou z jeho zprávy o výsledku sedmiletého studia nepřátelského náhledu na Židy v literatuře protestantské církve... Z téhož hříchu byli obviněni také katolíci. Židovský vědec dr. Jules Isaac prohlásil na jednom shromáždění pařížské Sorbonny, že křesťanství církevní předáci po staletí budovali a zdokonalovali protižidovská témata, a dodal: ‚Jak ukázal jeden nedávno provedený průzkum dvou tisíc katolických učebnic, používaných ve Francii, v naprosto rozhodující většině zastávají vůči Židům tentýž nepřátelský postoj.‘ Podobné studie křesťanských náboženských textů, placené Americko-židovským výborem, právě v současnosti probíhají na Jižní metodistické univerzitě a na univerzitě v St. Louis, která je římskokatolickým institutem. Německý rabín Awi Asaria ze zhanobení kolínské synagogy neobviňoval nacisty. Na otázku jednoho reportéra, co je tedy příčinou antisemitismu, odpověděl: ‚Za prvé to, že se dětem vštepuje, jako by Krista ukřižovali Židé‘. A na dotaz, co by se mělo udělat k zamezení protižidovského řádění, rabín řekl: ‚Neptejte se mě... zeptejte se křesťanů, co si myslí oni, že by se ohledně toho mělo dělat.‘“³

Dětem tedy již nadále *nesmí být v katolických učebnicích náboženství říkána pravda* o Kristově Kříži! Na podzim 1993 projevil izraelský velkorabín David Sloush dokonce tolik drzosti, že mluvil o přímém spojení mezi věrností Bibli a nacionálním socialismem:

„Nacionální socialismus, který by měl každý člověk exkomunikovat, se znovu v Evropě organizuje. Bohužel ho stále ještě jistí kněží povzbuzují tím, jak ... neustále tvrdí, že Židé nesou odpovědnost za smrt Ježíše.“⁴

V roce 1990 už došli o kousek dál tímto směrem přinejmenším v německém Oberammergau. Tehdy byly tamější prastaré a světoznámé pašijové hry poprvé zfalšovány podle židovského „přání“. Židy kontrolovaný deník „Die Welt“ nad nejdůležitějším

³ Joseph P. Kamp, *The Bigots behind the Swastika Spree*, New York 1960, str. 6 ad.

⁴ Takto se vrchní rabín vyjádřil 13. 9. 1992 v Bruselu na zahajovacím zasedání VII. modlitebního dne světových náboženství za mír! Cit. podle: *Mitteilungsblatt der Priesterbruderschaft St. Pius X. für den deutschen Sprachraum*, leden 1993, str. 34.

výsledkem jásal tímto stručným, ale tučně vytištěným titulkem: „**Nyní přibíjejí Krista na kříž Římané**“! Přesto však do poháru radosti židovského nebo judaizovaného autora článku skanulo několik kapek hořkosti:

„Je tím více zarážející, že se obec Oberammergau nemohla vzdor židovským přáním odhodlat k vypuštění tzv. volání po krvi při soudu nad Ježíšem. Biblickými slovy ‚Jeho krev na nás i na naše děti!‘ tedy Židé ještě pořád musí sami sebe zatracovat. Nepomáhá zde ani poukaz na to, že tehdy, před 1 900 lety, tím chtěl řecký spisovatel Matoušova evangelia (27,25) pouze radikalizovat Markův text.“⁵

V tom už slyšitelně zaznívá *další taktika nepřetržitého židovského boje proti Kříži*: destruktivní kritika Bible v pokryteckém plášťku „vědeckosti“. Podle toho tedy Evangelium sv. Matouše nenapsal sv. apoštol (a očitý svědek) Matouš, nýbrž jakýsi neznámý „řecký spisovatel“, a navíc svévolně vložil do úst Židům právě ta nejdůležitější slova! Dále to znamená, že – opět pouze údajně – „radikalizoval“ tzv. „Markův text“, který mu připadal naivní, přestože jej – a znovu jen údajně – téměř celý opsal. Takové darebáctví je nám předkládáno židovskými biblickými badateli a jejich čackými následovníky z řad moderních křesťanských teologů jako „vědecký“ poznatek! Někteří židovští „vědci“ jdou ve své slepé nenávisti vůči Kříži dokonce ještě dál:

„Židovští bibliční kritici,“ bylo oznámeno v březnu 1992, „často vynakládají obrovské úsilí na prokázání historické přesnosti Starého zákona. ... Když se však zabývají Novým zákonem, ... s oblibou odhalují jeho zdánlivé nesprávnosti, zvláště pokud jde o život a učení Krista, jak je podávají Evangelia. A příležitostně dokonce tito tzv. praktici ‚vyšší biblické kritiky‘ dávají najevo, že jsou na stopě antickému spiknutí. – To je v podstatě obsahem nové knihy Maxe Dimonta s názvem ‚Appointment in Jerusalem: A Search for the Historical Jesus‘ (‚Setkání v Jeruzalémě: Pátrání po historickém Ježíšovi‘). Autor zde např. zpochybňuje samotný fakt Ukřižování a sugeruje čtenáři, že tam šlo o podvod, který se nezdařil... Jenže tato rádoby učená spekulace je už také jen stará odrhovačka! Již před třiceti lety se jiný [židovský] kritik Bible, Hugh Schonfield, pokusil dokázat, že ukřižování Krista bylo jen zinscenovaným spiknutím Galilejských, aby ukázalo židovskému obyvatelstvu Římany okupované Judeje, že Ježíš je Mesiášem. – V knize ‚The Passover Plot: New Light on the History of Jesus‘ (‚Pašijové spiknutí: Nové světlo na Ježíšovu historii‘) dokonce Schonfield teoretizuje o tom, že prý Ježíš spolu s Josefem z Arimateje a knězem Janem – nikoli apoštolem – konspirovali za účelem fingoané smrti Ježíše na kříži. ... Schonfield označil svou knihu ‚legendy muže, který věřil, že je Mesiášem,‘ za ‚příběh plný dobrodružství, možná nejpodivuhodnější lidský podnik celé historiografie‘.“⁶

Uveďme si ještě třetí příklad: Před několika lety napsal židovský novinář Joel Carmichael „knihu, v níž tvrdil, že Ježíš nemá žádnou víru, a tím méně že by nějakou kázal, nýbrž že byl ve skutečnosti jen jedním z mnoha dřívějších sionistů, kteří bojovali proti politickému útisku ze strany Římanů“!⁷ – A jak se rozumí, mohl být proto ukřižován také zase jen Římany!

⁵ „Die Welt“, 16. 5. 1990.

⁶ „CODE“ č. 3 (březen) 1992, str. 50.

⁷ Victor Marchetti in: „CODE“ č. 3 (březen) 1992, str. 63.

Bylo to samozřejmě opět na Velký pátek (!) 1993, kdy nás německá televize obšťastnila dalším dílem ze židovské produkce. Stanice Südwestfunk zbrusu nově zfilmovala „Kaifášův monolog“. Jeho autor, pletichářský židovský propagandista Pinchas Lapide, se v něm za velmi chatrnou fasádou tzv. křesťansko-židovského „přátelství“ celkem marně pokoušel zakrýt své hluboce zakořeněné protikřesťanství.

Velekněz Kaifáš, který podle Evangelii odsoudil Ježíše k smrti a prosadil jeho ukřižování římskými vojáky, je v křiklavě tendenčním zpracování stylizován do role Pontia Piláta – a myje si nevinné ruce! V ústřední scéně filmu Lapide svého „Kaifáše“ nechává promlouvat – jak se ani jinak nedalo čekat! – v jasném rozporu s historickou skutečností takto:

„Ano, všichni jsme jednou provždy vinni. Tedy vinni za jeho existenci, nikoli za jeho smrt! Vytvořil ho židovský národ, zabili jej Římané! Já to přece musím vědět. Ježíš měl tisíce židovských stoupenců, on, který zůstal Židem a nikdy nechtěl jít k pohanům!“

Nechutná lživost takových židovských pokusů o zатуšování *ostudy* ukřižování Ježíše Krista ze světa (přínejmenším ze *židovského* světa) svalením veškeré viny na Římany bude ovšem zřejmá pouze těm, kdož mají jasno ve dvou věcech:

Za první, že skutečnou „svatou knihou“ všech pokřesťanských i dnešních Židů již dávno není Starý zákon, nýbrž Talmud!

Za druhé, že dokonce ani sám Talmud nepopírá vinu Židů na Ježíšově smrti na kříži. Sám Židům velice nakloněný znalec Talmudu, Erich Bischoff, z něj totiž o Ježíšovi cituje:

„Provozoval čarodějnictví i modloslužebnictví a sváděl k tomu i jiné; proto byl odsouzen *židovským soudním dvorem* a pak byl v podvečer svátku passah pověšen (ukřižován). Nyní se nachází v pekle, ve vroucím kalu a ohavné nečistotě.“⁸

2. Zloba vůči osobě Ježíše Krista

Jde tedy čistě a výhradně o náhodu, když se v tak smutně proslulém filmu o Ježíšovi „Das Gespenst“ („Příšera“) odehrává mj. i následující scéna: Ježíš jako známý městský blázen pobíhá po centru Mnichova a žádá chodce o lidské výkaly (ve filmu je doslova: „Dejte mi hovno, prosím vás, dejte mi hovno.“)⁹ – Jak by potom nešlo o „pouhou náhodu“, že tento film vznikl v režii *Žida* Hermanna Achternbusche. Jako Žid si tuto úděsně rouhavou scénu jen tak sám od sebe nevymyslel, nýbrž ji vytvořil s pevnou oporou

⁸ Erich Bischoff, *Thalmud-Katechismus*, 2. vyd. Lipsko bez vr. (1930 nebo později) [reprint Brémy 1983], str. 45 ad. V Bischoffově překladu (str. 108) zní rozhodující pasáž (*Sanhedrin* 43a) následovně: „V předvečer svátku Pešah byl Jesum pověšen. Avšak po čtyřicet dní jej předcházela herold, který vyvolával: „Ježíš je určen k popravení, protože *provozoval čarodějnictví, sváděl Izrael a odvracel jej od Boha*. Každý, kdo o něm víš něco polehčujícího, vystup a ohlas to.“ Nic polehčujícího se však ne našlo, a tak byl v předvečer svátku Pešah pověšen. – Ulla řekl: „Myslíš, že se pro něj něco polehčujícího hledalo? Byl přece svůdcem, a Nejslavitelnější sám pravil: „Nebudeš ho šetřit a skrývat [chránit]. V případě Ješu z Nazareta tomu však bylo jinak, protože měl blízko k vládě.““ – Citované zdůvodnění Talmudu pro ukřižování Krista jsem zvýraznil v textu kurzívou, protože exaktně odpovídá Evangelii; o nějakých politických rejdech Ježíše proti římské okupační moci zde není ani stopy!

⁹ Norbert Homuth, *Die Verschwörung des Antichristus*, Nürnberg o. J. (1990), str. 45.

v Talmudu – aniž by to nic netušící křesťané chápali. V Talmudu (*Gittin* 57a) se říká doslova:

„Onkelos, syn Kalonikosův a synovec Titův, ... jednou vyvolal ducha Ješua... Zeptal se ho: ‚K čemu jsi byl odsouzen [potrestán]?‘ Duch mu odpověděl: ‚K vroucí nečistotě‘. Neboť, jak říká tradice, každý, kdo se vysmívá slovům zákoníků, bude navěky odsouzen do vroucího kalu a nečistoty.“¹⁰

Působení Talmudu na jednu generaci Židů za druhou mělo za nevyhnutelný následek posilování a rozdmýchávání židovské nenávisti vůči osobě Ježíše Krista. Židovská nenávist vůči Kříži je jen přímějším vyjádřením nenávisti vůči Bohočlověku samotnému. A protože se naše masmédia dávno nacházejí v rukou těchto zuřivých nepřátel Krista, již po léta jsme nezažili jediné Vánoce nebo Velikonoce, během nichž bychom nebyli svědky zuřivého rouhání vůči Kristově narození a Jeho vykupitelské smrti na Kříži alespoň v *jednom* známém a rozšířeném časopisu jako je např. „Spiegel“, nebo přinejmenším v *jednom* televizním pořadu v nejlepším vysílacím čase, které jsou předkládány křesťanskému publiku. Všechny tyto rouhavé výtvořky pocházejí s nejkrásnější pravidelností vždy od Židů. Příklady? Je jich podle libosti!

27. ledna 1983, tedy ještě v liturgickém období Vánoc, vysílala druhá německá televize film, deklarovaný jako satira, který však byl bez nejmenších pochyb čirým výsměchem tajuplnému vánočnímu svátku. Film, který prý měl předvést „poselství o narození Spasitele v humorné podobě“, byl pak znovu vysílán dokonce v listopadu 1992, tedy v předvečer vánočních svátků. Režie: *Žid* George Tabori.¹¹

V předjaří 1990, tedy v čase Velikonoc, přinesl židovsky řízený list Spiegel „několikastránkový článek s titulkem ‚Byl nemanželským dítětem, špatným synem a nestálým manželem‘. Mínen je Ježíš Kristus! Hned v úvodu se říká: ‚Proč rozbil vlastní rodinu? Na čem ztroskotal? Za koho se on sám považoval? Ohledně všech těchto dogmat křesťanské teologie vypracovali židovští náboženští vědci nové teorie o historické skutečnosti člověka Ježíše.“¹²

Na těchto rouhačských teoriích židovských „vědců“ však nebylo a není nic nového; i v tomto případě se jedná pouze o slabý odvar toho, čím už prastarý Talmud odedávna nenávistně pomlouvá a hanobí Ježíše Krista a Jeho Nejčistší Matku.

„V Talmudu se můžeme dočíst, jak přišel z Egypta čarodějník Ježíš, syn upravovačky ženských účesů, která smilnila s římským vojákem Pantherem; tedy nemanželský syn, plod tohoto hříšného poměru. Tesař Josef, s nímž Marie také ještě před sňatkem smilnila a který poznal, že už není panna, ji proto opustil.“¹³ – Vynikající znalec Talmudu, dr. Bischoff, ještě precizuje, „že talmudisté (v cenzurou [pouze *tehdejší*, dnešní už ne!!] vyškrtnutých pasážích) označovali Jesum [Ježíše]... za ‚ben Stada‘ (syn ‚stadaia‘, tedy vojáka v poli), neboli ‚ben Pandira‘ (pů-

¹⁰ Cit. podle: Bischoff, tamtéž, str. 108.

¹¹ Srv. „Deutsche Tagespost“ (DT), 21. 11. 1992.

¹² Podle: Konrad Löw, *Im heiligen Jahr der Vergebung. Wider Tabu und Verteufelung der Juden*, Zürich 1991, str. 55.

¹³ Homuth, cit. místo 44 ad.

vodně ‚hyiòs ponerías‘ aneb ‚porneias‘, tedy syna zla aneb smilstva) a ‚Bileama‘ a narodil se z nemanželského poměru Marie s jedním svatebčanem.“¹⁴

V Talmudu je mnoho dalších míst, v nichž je Ježíš Kristus pomlouván a vysmíván. Ušetřeno nezůstává ani samo Jeho svaté jméno... Nám běžné pojmenování „Ježíš“ je latinskou podobou původního hebrejského jména *Jeshua*.

„Protože slovo *Jeshua* znamená spásu, spasitele, je tedy celkem pochopitelné, že se v židovských knihách plné jméno Ježíše prakticky nevyskytuje. Téměř vždy je zkráceno na Jeschu a z čiré nenávisti čteno tak, jako by vzniklo z počátečních písmen tří slov **I**mmach **S**chemme **V**ezikro: ‚Jeho jméno a vzpomínka na něj vymizí.‘“¹⁵

K potvrzení těchto citátů postačí zalistovat v úplném německém (necenzurovaném!) překladu Talmudu, který vyšel poprvé r. 1930, a 1981 pak bylo třetí vydání. Autorem překladu je Žid Lazarus Goldschmidt. Např. tam (Sanhedrin 107b) stojí: „Mistr totiž řekl, že Jeshus [!] provozoval čarodějnictví a sváděl Jisraél k odpadlictví.“¹⁶

Další, obzvláště perfidní zlomyslnost spočívá v tom, že Jidášova zrada je nanejvýš dvojznačným způsobem vychvalována jako „prospěšná“. Tím je samozřejmě míněno „prospěšná“ pro nevěřící Židy, kteří odmítli Ježíše jako Mesiáše a snažili se Ho za každou cenu odstranit. ... Naivním křesťanům to však má znít tak, jako by za spasitelnou smrt Pána na Kříži vděčili zrádnému apoštolovi (což nepochybně i jistým způsobem souhlasí).

Roku 1988 vydal Žid H. Levin Goldschmidt knihu s názvem „Nanejvýš spasitelná zrada“, v níž je „Jidášově hroznému činu prokazována pocta jako hrdinství“.¹⁷ – A jen

¹⁴ Bischoff, str. 45. Tamtéž 106 a dále jsou doslova uvedeny následující pochybné pasáže: „*Schabbath* 104b: Rabín Elieser řekl učencům: ‚Nepřinesl snad Ben Stada (syn Stadův) čáry z Egypta, když rozpáral svou kůži?‘ Odpověděli mu: ‚On však byl blázen, a od blázna nelze čekat žádný důkaz.‘ Ben Stada? Ben Pandira (se musí nazývat). Rabín Chasda říká: Manželem byl Stada, milencem Pandira. (Jiní říkají:) Manželem byl Paphos ben Jehudah, jeho (Ježíšovou) matkou byla Mirjam, upravovačka ženských vlasů. (Odpověď: Stada je proto jeho přezdívka, jak se říká v Pumbeditha: Stath dā [utekla] svému muži.“... *Gittin* 90a: „Rabín Meir řekl: Stejně tak jako jsou různé chutě ohledně jídla, je tomu tak i u žen. Jednomu spadne do poháru moucha [tzn. manžela podvedla jeho žena] a on ji vyhodí (mouchu) a už z něho (poháru) nepije. To je způsob Paphose ben Jehudy, který, když odcházel, zamkl dveře před svou ženou [zavřel svou ženu]“ atd. – *Kallah* 18a: Rabín Akiba, když viděl mladíka s obnaženou hlavou, který míjel jej a jeho kolegy (odkrytí hlavy se považuje za nestoudné), prohlásil, že ten mladík je plodem manželské nevěry a byl počat v nečisté periodě své matky. Když jeho kolegové požadovali důkaz pro toto tvrzení, šel k matce chlapce a našel ji na trhu, jak prodává luštěniny. Rabín k ní promluvil: ‚Dcero, řekneš-li mi pravdu o věci, na níž se tě ptám, zajistím ti věčný život!‘ Ona řekla: ‚Přisáhej mi to!‘ Tu rabín Akiba svými rty odpřisáhl, v srdci však ji (přisahu) zrušil. Pak řekl: ‚Jak je to s tvým synem?‘ Ona odpověděla: ‚Když jsem přišla do svatební komory, začala jsem menstruovat, a můj muž se (proto) ode mne vzdálil. ... Tu se mě zmocnil můj svatební družba, a já jsem otěhotněla (tímto chlapcem).‘“

¹⁵ Justin Bonaventura Pranaitis, *Das Christentum im Talmud der Juden*, Wien 1894, str. 36. Srv. také Bischoff, cit. místo 45: „Budiž zde pouze podotknuto, že talmudisté... nazývají Ježíše ‚Jeschu‘ [zkr. za Jimmach schemô wesichrô = jeho jméno i vzpomínka na něj zmizí!]...“

¹⁶ *Der Babylonische Talmud. Neu übertragen durch Lazarus Goldschmidt*, 3. Aufl. Königstein/ Taunus 1981, Bd. IX, 119. – Se zřejmou oporou v běžné latinské podobě „Jesus“ píše Goldschmidt „Jeshu“ s koncovým „s“. Správně by však muselo být uvedeno „Jeshua“, což je zřejmé už z toho, že jen o několik řádek výše je zmiňován rabín jménem „Jehoshua“!

¹⁷ Homuth, cit. místo 45.

o něco později pak s odvoláním na svůj *údajný zájem* o přátelství s křesťany vystoupil židovský manželský pár Pinchas a Ruth Lapide s podobně rouhavou tezí v církevních přednáškových sálech v Německu. Např. ve Wetzlaru se paní Lapide neostýchala předložit asi stočlennému křesťanskému posluchačstvu následující, historicky zcela nedoložitelné darebácké tvrzení:

„Jidáš Krista nezradil z podlosti a lakoty, nýbrž byl jeho nejvěrnějším stoupencem... Ježíš ho pověřil těžkou úlohu, připravit mu cestu utrpení. Následně pak Jidáš svého Pána dobrovolně následoval odchodem ze života.“¹⁸

Jinou židovskou dvojicí, Anneliese a Johannesem Friedmannovými, vydávané mnichovské noviny „Abendzeitung“ velice pilně napomáhaly rozšiřování tohoto lživého výmyslu mezi křesťany. Psalo se tam: „Jidáš Iškariotský, údajný zrádce Ježíše Krista, je rehabilitován. Židovský znalec Nového zákona, Pinchas Lapide, nedávno ve Frankfurtu zkorigoval starou tradici, podle níž apoštol prodal Ježíše za třicet stříbrných.“¹⁹ – Že Jidáše „rehabilitovali“ právě potomci velekněží a zákoníků, který jejich pradědům svou zákeřnou zradou Ježíše Krista prokázal tak nenahraditelnou službu, tomu se skutečně nemusíme příliš divit!

Fantazie mnohých Židů se zdá být přímo nevyčerpatelná, jde-li o projevy nenávisti vůči Spasiteli světa.

Tak např. americký zpravodajský magazín „Newsweek“, který je naprosto v židovském vlastnictví a je převážně také Židy redigován, „recenzoval“ knihu židovského historika umění Leo Steinberga zrovna o Velikonocích 1984. Již titul díla je opravdu pozoruhodný: „Kristova sexualita v umění renesance a moderním zapomnění“ („The Sexuality of Christ in Renaissance Art and in Modern Oblivion“). Obsahem knihy je téměř výhradně v renesanci běžné, později však již nepoužívané malířské zobrazování genitálií božského dítěte!²⁰

Mohamedáni mohou nenávidět Kříž jako takový, osobu Ježíše Krista však nechávají na pokoji. Tím se islám zásadně liší od židovství, a tento rozdíl mohla konstatovat roku 1992 dokonce i židovská masmédia v Anglii: Jízlivý výsměch Kristovi na obrazovce totiž muslimům vůbec nepřipadá zábavný:

„V britském satirickém televizním seriálu ‚Splitting Image‘ předváděl jeho producent, jistý Mr. Bill Dare, Ježíše jako gumovou figurku ve stylu hippie. Proti tomu protestovali křesťané [pochopitelně jen laici; církevní předáci jako obvykle mlčeli!], ale nikam to nevedlo. – Krátce poté se stalo cosi, co okamžitě pomohlo, a Mr. Dare posměšnou gumovou figurku stáhl z pořadu. Co to bylo, to se můžeme dočíst v londýnském listu ‚Daily Telegraph‘ z 18. října: ‚Akční výbor pro islámské záležitosti ve Spojeném království, hlavní koordináční centrála kampaně proti knize Salmana Rushdie ‚Satanské verše‘, reagovala s pobouřením na takové ztvárnění Ježíše a vyzvala na své schůzi k dalším akcím. Muslimové poukazovali na to, že ‚uctívají Ježíše jako proroka.‘ – Islám tedy pro jednu zcela jinak! Mr. Dare si už dá dobrý pozor, aby ještě někdy řekl jen jediné slůvko proti Ježíšovi.“²¹

¹⁸ „Wetzlarer Zeitung“, 27. 11. 1992.

¹⁹ „Abendzeitung“ (München), 31. 8 / 1. 9. 1991.

²⁰ „Newsweek“, 23. 4. 1984, recenze Kennetha L. Woodwarda a Margaret Moormanové, str. 53.

²¹ „fraktur“, 22. 11. 1992, str. 2.

3. Židovská nenávist ke Kříži

Objektem nenávisti protikřesťanských Židů je nejenom sám božský Spasitel, nýbrž úplně všechno, co jej připomíná. Neopovrhují pouze *krucifixem*, na němž je vidět ukřižovaný Pán, nýbrž i pouhým znamením kříže jako takovým. Lze při tom dobře pozorovat, jak této nenávisti přibývá, a také že postupně „bují“ těmi nejabsurdnějšími květy...

Počátkem roku 1995 informoval na křesťanství obrácený Žid, Klaus Mosche Pülz, o nejnovějším stavu věcí v židovském státu Izrael. Tak například tamější školáci nesmějí při hodinách matematiky protahovat svislou čáru znaménka plus přes čáru vodorovnou, aby tak nevznikal kříž! Mají tam ale něco ještě „lepšího“: Na domech jsou *křížové okenní rámy zakázány stavební policií*, přestože pohled na ně sotva někomu připomíná Kříž Kristův!²²

V červnu 1987 mělo být právě v pevně katolické Fuldě, městě sv. Bonifácia, otevřeno „židovské kulturní centrum“. Když se více než 200 židovských účastníků zahajovací slavnosti sešlo v luxusním hotelu, padl jejich zděšený pohled na krucifix, který visel ve vstupní hale. Židovští „hosté“ okamžitě spustili obrovský povyk a žádali, aby kříž zmizel ze stěny ještě dříve, než se odeberou do svých pokojů. Zastrášenému hoteliérovi nakonec nezbylo nic jiného, než aby nechal kříž ze vstupní haly odstranit!²³

O dva roky později spustili Židé nový pokřik kvůli kříži, tentokrát v Osvětimi. Na pokraji území bývalého koncentračního tábora si zřídily karmelitánky klášter, v němž se kály a modlily za tam spáchané zločiny. Velké, celosvětově organizované židovské sdružení najednou začalo požadovat, aby byl klášter odstraněn.

„Známý newyorský rabín-provokatér Weiss,“ jak ho nazvaly vídeňské noviny „Kronenzeitung“, přijel osobně s tlupou židovských rváčů přes Atlantik, aby „zaútočil“ na klášter, což se mu ovšem díky odporu spontánní polské obrany nepodařilo. Vrchní polský rabín Joskowicz se vzápětí vyjádřil takto:

„Klášter nám v Osvětimi překáží. Nemůžeme se tam modlit, když je tak blízko kříž, který v dějinných utrpeních Židů nesehrál právě nepodstatnou roli. Blízkost kříže v Osvětimi působí mnoha Židům *větší bolest, nežli samotná tragédie holocaustu*.“²⁴

Obludné přiznání vrchního rabína se vyplatí přečíst si ještě jednou. Nenávist „mnoha Židů“ – a viditelně i jej samého – vůči Kříži je větší, než jejich bolest z holocaustu!

Ostatně klášter byl také skutečně obětován poté, co všemocný židozедnářský řád B'nai B'rith vložil do hry své spojení s Janem Pavlem II.,²⁵ a „Svatý Otec“ osobně a *jako z udělení na Velký pátek* jeptiškám definitivně nařídil sklonit se před protikřesťanským požadavkem Židů.²⁶

²² „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 2/únor 1995, titulní strana.

²³ „Deutscher Anzeiger“, 3. 7. 1987, str. 2.

²⁴ „Kronenzeitung“ (Víděň), 1. 9. 1989.

²⁵ Srovnej také: Johannes Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“*, 3. díl, 2. vyd. Durach 1992, str. 161 ad. a 236-239.

²⁶ „DT“, 17. 4. 1993: „Papež Jan Pavel II. ve středu zveřejněným listem vyzval karmelitánky k odstěhování sporného kláštera na okraji koncentračního tábora Osvětim. Papežův dopis, psaný v polštině, je datován *Velkým pátkem*...“

Jestliže „bolest“ Židů už jen z „osm metrů vysokého“²⁷ kříže v klášterní zahradě byla „nezměřitelná“, pak se v českém městě Terezín musela ještě vystupňovat. Tam totiž na místě bývalého koncentračního tábora stojí dokonce plných patnáct metrů vysoký dřevěný kříž se symbolickou trnovou korunou z ostnatého drátu. Nám až příliš dobře známý newyorský rabín Avraham Weiss tedy podnikl novou cestu do Evropy, aby spolu s pěti dalšími souvěrci 12. srpna 1994 i v Terezíně protestoval proti Kříži.²⁸

Ačkoliv jeho „demonstrace“ nebyla nahlášena, přesto ihned úslužně přiskočily české, německé i americké televize²⁹ a celou událost publikovaly. Tím dostal rabín možnost, aby takto přes obrazovku mohl všem křesťanským Čechům vmést do tváře toto: „V Terezíně zemřelo 4 500 Židů, pro které je postavení kříže na tomto místě urážkou a zneuctěním.“³⁰

Dalším radikálním odpůrcem Kříže je rovněž mluvčí prezidia Ústřední rady Židů v Německu, Michel Friedman. Již jako mladík vstoupil do „Křesťansko (!) demokratické unie“ (CDU) a udělal tam rychlou kariéru. V listopadu 1994 kandidoval do stranického předsednictva CDU – a byl také promptně zvolen.³¹ Nikdo přece nechce být anti-semitou, ani v CDU ne...

O necelé dva měsíce později dal Friedman svému protikřesťanství zcela otevřeně volný průchod. Klášter na okraji osvětimského tábora už byl opuštěn, ale v neudržované klášterní zahradě pořád ještě stojí veliký kříž. Protože v Osvětimi přišlo o život také mnoho křesťanů, chystala polská vláda k 50. výročí osvobození tábora vzpomínkovou slavnost, „v jejímž rámci se měli při ekumenické bohoslužbě modlit i křesťané“.³² – Friedman k tomu okamžitě zaujal stanovisko v televizi, jejíž studia jsou mu a jemu podobným kdykoli otevřena:³³

„Považuji to za nesnesitelně pokryteckou prolhanost, protože 1) ve skutečnosti tam byli oběťmi především Židé a ne křesťané, 2) protože většina z tam působících vrahů byli křesťané, 3) neboť kde byla a co dělala církev v době Třetí říše?, 4) když toto víme, měla by se raději stydět než zaujímat místa na vzpomínkové slavnosti za oběti.“

Kříž zde Friedman napadl ještě zatím jen nepřímou; podle nejlepší židovské tradice s tím počkal až na Velký pátek! A právě toho dne, kdy celý křesťanský svět vzpomíná vykupitelské smrti Ježíše Krista na Kříži, vyšel v židovsky kontrolovaném týdeníku s duchaplným názvem „Die Woche“ („Týden“) z nenávislného pera Michela Friedmana *hlavní příspěvek*, jehož stěžejní myšlenky také list hned na titulní straně anticipoval:

„Sundejte už Ježíše z kříže! – Velký pátek je významným svátkem pro mnoho křesťanů. Rok co rok si připomínají Ježíšovu popravu. Syn Boží musel vytrpět mučení a bolestně zemřít na kříži, aby vykoupil lidi z jejich hříchů. Stejně jako pro mnoho Asiátů ztělesňuje sedící Budha střed jejich pokojné víry, je kříž s umírajícím Kristem křesťanům jejich nejdůležitější ikonou. Jejich spása tedy vychází

²⁷ „DT“, 24. 1. 1995.

²⁸ Dnes již dávno stojí na jeho místě velká šesticípá hvězda; pozn. editora českého překladu.

²⁹ Srv. Johannes Rothkranz (Hrsg.), *Die „öffentlichen“ Meinungsmacher*, Durach 1995.

³⁰ Písemná zpráva soukromého dopisovatele z České republiky z 22. 8. 1994.

³¹ „Bild“, 30. 11. 1994.

³² „DT“, 24. 1. 1995.

³³ Tamtéž.

z krvavé lidské oběti. Je to ustavičně připomínáno v kázáních, v obrazových, divadelních i hudebních dílech. Co je to za náboženství, které velebí Boha za to, že svého syna nechal ukřižovat za hříchy lidí! Náboženství, které nevzývá klidného a mírumilovného Boha, tedy Boha, jenž by zastával pozitivní hodnoty, jako jsou mír a nenásilí! Proto tedy pryč se symbolem katanské teologie: Sundejte Krista už z jeho kříže!“³⁴

Tedy *pryč s Křížem*, tímto věčným pohoršením nevěřících Židů! A to právě na Velký pátek, který je pro křesťany posvátný! Ve výše citovaném textu se samozřejmě jednalo o neobratnou verzi redakce týdeníku „Die Woche“; Friedman sám začal obratněji. Nevykřikuje hned: „Pryč s Křížem!“, nýbrž píše:

„Ježíš, lidská oběť – přálo by si nějaké náboženství být spojováno s takovým symbolem? ... Věrouce, která svoji identitu definuje z tak násilného činu, jistě můžeme položit otázku, jaký obraz člověka to vlastně razí... Církev po staletí vytvářela a posilovala předsudky vůči Židům tvrzením, že Ježíš byl jimi zabit, a že jsou tedy spoluodpovědní za veškeré utrpení a neštěstí, jež z toho povstalo. ... Jak tomu bylo před 1995 lety, kdy byl ukřižován Ježíš z Nazaretu, člověk židovské víry, vrahové si umyli ruce a za obětního beránka zvolili spoluúčastníka, totiž Židovstvo? Šlo o ztrátu neviny a hodnověrnosti, bylo to rozhodnutí moci lhát, podvést věřící a levně je zaprodat, aby od tohoto dne bylo možno pronásledovat Židy a ohrožovat je...“

Tedy zase nenávistná lež, jedno překrucování historické pravdy horší nežli druhé! Znamení vykoupení je zde hanlivě vydáváno za symbol násilí, Bohočlověk je zkarikován na pouhého člověka *židovské víry*, židovští kati Krista vydáváni za nejčistší nevinátka, a Kristem založená Církev je vysmívána a představována jako mocichtivá lhářka a podvodnice!

Vzhledem k nečekaným protestům křesťanů se Friedman konečně viděl nucen vydat v novinách „Rheinische Merkur“ následující tzv. „omluvu“: „Je si vědom, že jeho výrokům bylo nesprávně porozuměno, a že se tím dotkl pocitů křesťanů“³⁵ – to byla celá „omluva“! On se nikdy nevyjádřil nesprávně, to jenom ti druzí bohužel nesprávně porozuměli jeho správné výpovědi!! A dotkl se jen „pocitů křesťanů“, ale rozhodně ne jejich víry nebo dokonce samotného Krista Spasitele.

To poslední po něm jako radikálně nevěřícím Židovi také nikdo nemůže chtít, ale aby jeho „omluvu“ vzápětí následovalo nové obvinění křesťanů, které je opakováním starého, to už je opravdu příliš. Křesťanství, jak dal opět najevo, se musí „zbavit staletého antijudaismu, postaveného na obžalobě Židů ze zabití Krista“.³⁶ – Ve srozumitelné řeči to znamená, že křesťané musí (jim Duchem svatým!) vnuknutý Nový zákon přepsat, tedy něco, co by Židy v případě Krista a křesťany urážejícího Talmudu nenapadlo ani v nejdivočejším snu.

³⁴ Cit. podle faksimile originálního dokumentu v *idea-spektrum* z počátku června 1995. (Z tohoto čísla mám k dispozici pouze fotokopii, na níž není datum vydání dobře čitelné, jako redakční uzávěrka je však uveden 29. květen.) Odtud je také citován následující text a údaje.

³⁵ „DT“, 10. 6. 1995.

³⁶ Tamtéž.

Friedman byl tentokrát kritizován i ze židovské strany. Znamý židovský publicista a bývalý televizní moderátor Gerhard Löwenthal v evangelickém zpravodajském listu „idea-spektrum“ psal, že Friedman

„pošlapal základní pravidla forem a slušnosti ve styku s jinověrci“, a pokračoval: „Jako německý Žid sám velice lituji tohoto chybného chování, protože je schopno ohrozit už po léta tak úspěšně vedený křesťansko-židovský dialog.“

Lituje-li ovšem Löwenthal Friedmanova výpadu proti Kříži „velice“ jenom proto, že by jím mohl být ohrožen „úspěšný“ křesťansko-židovský dialog, musíme za jeho politování napsat velký otazník. Papežem Janem XXIII. zahájený „dialog“ byl až dosud *úspěšný výhradně pro Židy*, kteří si zvláště na katolické Církvi již vyvzdorovali ústup z jedné pozice za druhou, aniž by se sami vzdali třeba jen té nejmenší!

K tomu se ještě na svém místě vrátíme. Zatím zde postačí poukázat na skutečnost, že dokonce i samotnou (pokoncilní) církví poslušně „požehnaný“ symbol společností pro křesťansko-židovskou spolupráci představuje sotva jen skrývaný výsměch sv. Kříži, který se zde doslova pod rukou přeměnil na Davidovu hvězdu. Stěží bylo lze dát výstižněji najevo, co je nejen skrývaným cílem, ale bohužel již i úděsnou realitou této „spolupráce“ se zapřísáhlými nepřáteli Krista a jeho Kříže: *požidovštění a zežidovštění* (judaizace) křesťanstva!

4. Převrácený Kříž

Na hlavu postavený, převrácený kříž je tím nejznámějším symbolem Satanova kultu; má vyjadřovat jeho vítězství nad Kristovým Křížem. Rovněž tajná židovská nauka *kabala* je inspirována Satanem a mnozí talmudští Židé jsou současně kabbalisty. Není tedy vůbec divu, že převracejí Kříž na hlavu. A to nejen symbolicky, jak je to ukázáno v obrazové části této knihy, nýbrž také dábelským převrácením smyslu křesťanského poselství Kříže v jeho pravý opak. Rovněž to je tedy základní a neodmyslitelnou součástí židovského boje proti Kříži.

Jak takové převrácení smyslu poselství Kříže vypadá? Židé neukřížovali Krista, nýbrž křesťané ukřížovali Židy! Takto doslova to stojí psáno u jednoho odpadlého katolického kněze jménem Peter de Rosa, velmi pravděpodobně židovského původu (jak prozrazuje jeho typické jméno). Měl tu drzost namlouvat nám, že Velký pátek by měl být spíše jistým druhem křesťanského Jom Kippur, dnem pokání za hříchy Církve, která pak po staletí křížovala Ježíše v osobách jeho židovských sourodáků.³⁷

Jak jsme již viděli, poskytuje tzv. holocaust antikřesťanskému Židovstvu nesmírně vítaný výchozí bod, aby se mohlo pokrytecky vydávat *nikoli* za oběti novopohanských a protikřesťanských nacionálních socialistů, *nýbrž za oběti křesťanů!* Proto byla křížová cesta Ježíše Krista rouhačsky převrácena v údajnou křížovou cestu „židovského národa“. Stalo se tak například v nechvalně známé vile na berlínském Wannsee, kde bylo údajně během konference nacisty rozhodnuto a zaprotokolováno tzv. „konečné řešení židovské otázky“. A právě tam byla židovskou stranou počátkem roku 1992 instalována expozice, o níž se v tisku referovalo takto:

³⁷ Peter de Rosa, *Gottes erste Diener. Die dunkle Seite des Papsttums*, Mnichov 1991, str. 249.

„Stálá výstava dokumentuje ve čtrnácti [!] oddílech konferenci a okolnosti, které jí předcházely, stejně jako historii budovy. Krátce, ukazuje celou mučednickou cestu [!] Židů za nacistické nadvlády.“³⁸ – Ale ano, číslo 14 a výraz „mučednická cesta“ jsou zvoleny zcela úmyslně: nejen že se opičí po *křížové cestě* Ježíše Krista, nýbrž ji i převrací a dává jiný smysl.

A dokonce i tehdy, když se Židé zcela otevřeně vysmívají Kristu a jeho Kříži, jsou znovu „obětí“ křesťanů podle hesla (které ostatně pochází také od Žida): „Nikoli vrah, nýbrž zavražděný je vinen!“ Stalo se tak tehdy, když mimořádně zlomyslný a nechutný film Žida Loeba Wassermanna „Poslední pokušení Kristovo“ vyvolal v Americe protesty mnoha křesťanů. Veřejně agitující „Liga proti pomluvám“ (ADL) jinak tajného židozvednářského řádu B'nai B'rith měla tolik drзости, aby veřejnost „varovala“, že tyto křesťanské protesty by mohly vyvolat „protižidovské předsudky“ a ohrozit „náboženský pluralismus v zemi“!³⁹

Konečně je proti sv. Kříži bojováno také tím, že v Židy založeném a z pozadí řízeném vysokostupňovém zednářství⁴⁰ je mu typicky kabbalistickým způsobem dáván jiný smysl – z Kříže Bohočlověka se stal gnosticko-satanský, tedy radikálně protikřesťanský symbol. V zasvěcovacím rituálu 18. stupně (Rytíř Růže a Kříže) skotského vysokostupňového zednářství říká Nejmodřejší Mistr Kapituly tato pozoruhodná slova:

„Bratře, římská Církev, která ztratila tajemství zasvěcení, interpretuje písmena nápisu INRI na kříži, jak následuje: ‚Jesus Nazarenus Rex Judaeorum‘, to je Ježíš z Nazaretu, král židovský. Avšak pravý smysl těchto čtyř písmen, který v sobě skrývá nejhlubší tajemství kosmogonie [světového názoru], je znám pouze nám, zasvěceným, a našim duchovním předchůdcům, rozenkruciánům. Jako každý zednářský symbol, skrývá v sobě i tento kromě materiálního, doslovného významu, také význam morální a duchovní. A tedy i toto posvátné slovo představuje nejhlubší tajemství mystických škol Západu. Vyslechni se soustředěním a pozorností jeho vysvětlení, které je uloženo v tajném učení rozenkruciánů. Zní, jak zde následuje: ‚Neboť já jsem poznal smysl písmen INRI na kříži, která vlastně znamenají – Igne Natura Renovatur Integra (tj. Ohněm se svět obnovuje do čistoty).‘“⁴¹

5. „... zakryli si uši“

Skutky apoštolské Nového zákona vyprávějí: Když byl jáhen Štěpán vyslýchán vele-radou, vytýkal Židům zatvrzelost, čímž je „rozlítl“. Když ale i přesto k nim poté ještě zvolal:

³⁸ „DT“, 27. 2. 1992.

³⁹ „CODE“, č. 12 (prosinec) 1991, str. 61.

⁴⁰ Srovnej rovněž již dříve vydané knihy autora *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit; Die kommende „Diktatur der Humanität“; Wußten sie schon...?; Der Vertrag von Maastricht – Endlösung für Europa; Die „öffentlichen“ Meinungsmacher*.

⁴¹ Z úplného znění rituálu 18. stupně skotského zednářstva, zdokumentovaném v časopise „Diagnosen“, č. 1 (leden) 1985, zde str. 53.

„Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka státi na pravici Boží,“ tu Židé „vzkřiknuvše hlasem velikým, *zakryli si uši* a jednomyslně se obořili na něj. A vyvrhnuvše ho z města ven, kamenovali jej“ (Sk 7,54-57).

Nejen Kristovu osobu, ale i jeho samotné jméno Židé nenávidí, a nikoli jenom jeho Kříž, nýbrž i *poselství* Kříže si oškliví natolik, že mu v žádném případě nechtějí naslouchat. A pokud snad už někdo z nich Ježíšově poselství spásy popřeje sluchu, je bez milosti vyobcován z židovského společenství, jako tomu bylo v případě jáhna Štěpána, který byl dříve žid. Ostatně je tomu tak dodnes. Nebylo to r. 1987 jen ve Fuldě, kde musel být odstraněn krucifix, protože Židé nemohli snést pohled na něj, ale téhož roku musel putovat do stoupy také plakát evangelického církevního dne. Byl na něm znázorněn „Žid (s dobře patrnými pejzy), jak se bratří pod křížem s křesťanem a lidmi jiných ras. Tehdejší mluvčí Židů v Německu Heinz Galinski o plakátu v radiu Sender Freies Berlin prohlásil, že „je urážkou židovského společenství“.⁴²

Tak neurvalá reakce na ostýchavý křesťanský misijní pokus navíc není nijak ojedinělým případem, nýbrž je zcela typická. Když roku 1991 chtělo velké křesťanské náboženské společenství v Anglii vyvolat široce založenou misijní kampaň, a americká skupina „Židé za Ježíše“ se dokonce chystala otevřít v Anglii svou pobočku, exponovala židovská strana rychle anglikánského biskupa (nejspíš asi zednářského, jak je tam obvyklé!), který varoval, že křesťanskou misíí by se mohlo židovské společenství cítit ohroženo (!!). Dále tam doslova řekl:

„Naše lítost nad hroznými věcmi, které křesťané během staletí Židům způsobili, by nás měla sama vést k tomu, abychom si je nevybírali za zvláštní cíle evangelizace.“⁴³

Ti ze Židů, kteří se obrátí a uznají Ježíše Krista za skutečného Mesiáše, se najednou cítí jako psanci a vyvrženci.

„Kdo si dokáže představit debatu v izraelském Knessetu, která r. 1977 proběhla kolem přijetí zákona o ‚navádění ke změně náboženství‘, ten se nevyhne konstatování, že myšlení rozhodujících rabínů je určováno protikřesťanským duchem...“⁴⁴

A to nejen ortodoxních rabínů, nýbrž i ostatních, a nikoli jen rabínů, ale také jejich stoupenců, a samozřejmě že ne snad jen roku 1977, nýbrž i 1995. O palčivém „osudu židovských křesťanů v Izraeli“ jsme se na jaře 1995 dozvěděli:

„Zvláště mezi židovskými přistěhovalci z bývalého Sovětského svazu je podle toho asi 25 000 křesťanů, kteří z největší části svou víru tají – ze strachu před diskriminací. Rabín Yitzhak Lewy z ‚Národní náboženské strany‘ podle informace agentury Reuter ze 6. února oznámil, že zákony o přistěhovalectví nejsou určeny k tomu, aby se díky jim dostaly do země tisíce ‚pohanů‘.“⁴⁵ Pohany (*goyim*) jsou zde myšleni křesťané v manželském svazku se Židy nebo s vlastními židovskými předky, což jim dovoluje usadit se v Izraeli.

⁴² Homuth, cit. místo 48 ad.

⁴³ Zpráva KNA in: „DT“, 9. 2. 1991.

⁴⁴ Löw, cit. místo 54.

⁴⁵ „Una Voce Korrespondenz“ č. 25 (1995), str. 125.

Křesťanským Židům je tedy najednou nadáváno do „gójů“. Co pro ně znamená být pouhými „gójí“, to jsme si mohli přečíst 11. března 1994 ve „Frankfurter Allgemeine Zeitung“, kde byl doslovně citován rabín Schneur Salman:

„Duše gojímů jsou jiného, nižšího druhu. Všichni Židé jsou od přírody dobří, všichni gójové zlí. Židé jsou korunou stvoření, gójové jen jeho vyvrženou, nečistou pěnou.“

V Německu je pokus o evangelizaci Židů už postupně považován za „národnostní štvání“, resp. „podněcování k nenávisti vůči Židům“. Když nebojácný protestantský kazatel Norbert Homuth v září 1994 napsal: „Jakmile by se kdokoli odvážil jim [Židům] připomínat slovo Boží a volat je k pokání, uvalí na něj soudní proces...“,⁴⁶ skutečně na něj také jeden židovský košerák z Norimberku okamžitě soudní proces uvalil!

V červenci 1995 vynesl norimberský obvodní soud rozsudek. A protože v Německu navzdory obecně rozšířenému přesvědčení nemáme nezávislou justici, byl křesťanský misionář Židů pohotově odsouzen jako „antisemita“ ke čtyřem měsícům vězení podmínečně a k pokutě 1 000 marek.⁴⁷ Současný německý trestní řád naštěstí (zatím ještě!) nezná trest ukamenování!

Že se židovská nenávist vůči Kříži týkala ve všech dobách i jeho vyznavačů, to už si dnes téměř nikdo netroufá nahlas říci, a přitom je vcelku veřejným tajemstvím, že se *všechna komunistická pronásledování křesťanů pořádala prokazatelně v židovské režii*. Rovněž v tzv. „španělské občanské válce“ (1936-1939) s jejím hrůzným mučením a zabíjením tisíců katolických křesťanů – laiků, řeholníků, kněží i biskupů – byli komunističtí Židé nejen nenávisnými podněcovateli, ale mnohdy i osobně nejohroženějšími mučiteli a vrahy.⁴⁸

Jezuita Lothar Groppe tedy ani zdaleka neřekl celou pravdu, když před nějakou dobou upozornil alespoň, že

„až příliš mnoho židovských mluvčích je citlivých výhradě na zločiny vůči Židům: Pozdvihli snad své hlasy na obranu pronásledovaných křesťanů, když jich bylo kolem 1,5 milionu zmasakrováno v Arménii?“⁴⁹ Během španělské občanské války bylo zastřeleno a/nebo k smrti umučeno 12 biskupů, 5 255 farářů, 2 492 mniši, 283 jeptišky a 294 novicky. Četl snad kdy kdo v oné době (kdy se již tisk mnoha zemí světa už pevně nacházel v židovských rukou) jediné slovo ve prospěch umučených křesťanů? Nevysvětlitelné je také mlčení židovských představitelů, když byly během papežovy návštěvy v Německu zničeny žháři dva křesťanské kostely. Paralela s „říšskou kříšťálovou nocí“ se zde přece sama nabízí, protože tentokrát nebylo zapotřebí žádné zvláštní odvahy, jak tomu bylo v případě angažovanosti křesťanů za Židy, pronásledované nacistickou diktaturou. ... A teď si představme, že by ve dnech podpálení křesťanských kostelů byla vytlučena jedna jediná okenní tabulka nějaké synagogy, a v celém světě by se nemluvalo o ničem jiném, než o znovuoživení antisemitismu v Německu.“⁵⁰

⁴⁶ Tamtéž.

⁴⁷ „Nationalzeitung“, 4. 8. 1995 s odvoláním na „idea“.

⁴⁸ Podrobné doklady jsou v novější práci autora *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit*.

⁴⁹ V roce 1915 se těchto masakrů dopustili Turci.

⁵⁰ P. Lothar Groppe SJ, čtenářský dopis v „DT“, 10. 9. 1991.

II. Kampaň proti Kříži

Jak se postupně naplňuje předpověď svatého Pavla o *velkém odpadu* od víry ke konci času, cítí průkopníci a vyznavači Antikrista stále více odvahy k vyhlášení posledního úderu na Kříž Ježíše Krista. V německé jazykové oblasti byl takový generální útok odstartován před několika lety ve Švýcarsku. Na podzim 1990 tam padl rozsudek proti Kříži, který je soudnímu výroku z Karlsruhe 1995 podobný jako vejce vejci: Ze státních škol musí Kříž zmizet!

Rovněž zdůvodnění soudního nálezu bylo totožné. Vrchní soudce švýcarského spolkového soudu v Lausanne označil „krucifix, umístěný na stěně učebny za katedrou, za „známku autority“,“ a tvrdil, že je tím také „poškozován ústavní příkaz náboženské neutrality“.⁵¹

Ihned po vyhlášení rozsudku se začaly ozývat protesty, především v katolickém regionálním tisku. Následkem toho soudce ustoupil o malý krůček zpět ve zdůvodnění rozsudku, které bylo oznámeno teprve později. Jestliže byl původně uložen radikální zákaz krucifixu pro všechny státní školy, nyní se prohlašovalo, že „zákaz platí pouze pro učebny, ne však pro ostatní školní prostory“. Nicméně byly tehdy kříže skutečně a neodvolatelně odstraněny z učeben všech základních a středních škol ve Švýcarsku!⁵²

Je možné, že by krucifixy ve švýcarských školách zůstaly dodnes, kdyby proti snahám o jejich odstranění energicky protestovali tamní katoličtí biskupové. O něčem takovém nemůže být bohužel ani řeč. Jediným, který se o jejich zachování ve školách odvážně zasadil, byl biskup Wolfgang Haas z Churu, kterého ovšem jeho pokoncilní spolubratři nechávají i jinak na holičkách. Biskup Haas prohlásil, že „se stydí za ty, kdo dovolili odstranění krucifixů ze švýcarských škol. Jejich zmizení je krokem zpátky k pohanství“.⁵³

Proč tehdy švýcarským biskupům jejich protest proti antikřesťanskému rozsudku tak říkajíc uvízl v hrdle, bylo zřejmé teprve o půl druhého roku později, když spolu se Židy podepsali a vydali pohoršení vyvolávající „společné prohlášení“. Sami se totiž už dávno umlčeli svým paktováním se zapřísáhlými nepřáteli svatého Kříže!

1. Švýcarští biskupové jako spolupachatelé

Již v létě 1990, tedy ještě *před* rozsudkem švýcarského spolkového soudu v neprospěch Kříže, „Švýcarská biskupská konference (BK) a Švýcarský spolek izraelitských obcí (SIG) vytvořily společnou „Židovsko-římskokatolickou jednací komisi“ (JRK)“. ... Skládá se z pěti židovských a pěti „křesťanských odborníků“, a má „ukazovat cesty k vnitřní i vnější solidaritě a smíření mezi Židy a Nežidy v naší zemi“, jak to formulovaly „Švýcarské církevní noviny“ z 26. března 1992. Když pak byl krátce poté vynesena jednoznačně židovsky inspirovaný rozsudek, nemohli se biskupové domnívat, že tím

⁵¹ Zpráva „Epd“ in: „DT“, 22. 11. 1990.

⁵² Tamtéž.

⁵³ Tamtéž.

jejich židovští „partneři v dialogu“ budou nějak zaraženi a že vážně vystoupí na obranu Kříže.

Deset „odborníků“ obou stran mezitím sestavilo „memorandum“. Jeho konečnou redakci za židovskou stranu vypracoval vysokostupňový zednář (evropský ředitel židozednářského řádu B'nai B'rith) Ernst Ludwig Ehrlich z Basileje, a za stranu „katolickou“ pater Clemens Thoma z Lucernu.⁵⁴ Slovo „katolickou“ dávám do uvozovek zcela vědomě, protože ctihodný pater Thoma není, pokud jde o náboženství, o nic víc katolík než moje andulka, zato je ale Žid jako sám pan Ehrlich.

Tohle všechno mohli biskupové docela dobře vědět, protože o pár let dříve vydali právě tito pánové Ehrlich a Thoma brožuru, v níž se od křesťanské víry odpadlý Thoma snažil ještě trumfnout zednáře Ehrliche v protikřesťanských a projudaistických vývodech. Brožura byla ostatně vydána samotným židozednářským řádem B'nai B'rith,⁵⁵ a to už něco znamená!

Co tedy desetičlenná skupina „expertů“ „židovsko-římskokatolické“ komise vypracovala a co pak už osvědčené duo Ehrlich-Thoma dalo definitivně na papír, nebylo podle očekávání ničím jiným, než slabým odvarem protikřesťanských výlevů obou pánů z jejich brožury B'nai B'rith. To však biskupům nijak nevadilo, aby ubožácký papír požehnali a nechali pak přetisknout v plném znění v deníku „Schweizerische Kirchenzeitung“.

Dokument byl pod stejně velkým jako neseriózním titulem „Antisemitismus,⁵⁶ hřích proti Bohu i lidskosti“ prezentován jako „Bernské prohlášení, vypracované z pověření Švýcarské biskupské konference a vedení Švýcarského spolku izraelitských obcí ze 31. března 1992“. Výslovně bylo poukázáno, že „Bernské prohlášení“ nese datum 31. března 1992 jako upomínku na pětisté výročí „data vypovídacího dekretu pro Židy z Kastilie a Aragonska z roku 1492“.⁵⁷ – Prohlášení tedy má sloužit jakožto „pokání“ za *na-prosto odůvodněné* vypovězení Židů z katolického Španělska, kteří tam podvraceli Církev!

To ovšem pořád není všechno: Ačkoliv prohlášení neslo datum 31. březen 1992, bylo ve „Schweizerische Kirchenzeitung“ zveřejněno již o pět dní dříve, totiž 26. března. Proč? Vysvětlení je prosté. Číslo 26 je nejdůležitějším kabalistickým číselným symbolem, označením hebrejského Božího jména JHWH. Součet číselných hodnot těchto čtyř hebrejských písmen dává právě 26!

⁵⁴ Všechny údaje podle: *Schweizerische Kirchenzeitung*, 26. 3. 1992, str. 190-195.

⁵⁵ Ernst Ludwig Ehrlich / Clemens Thoma, *Gibt es eine Holocaust-Theologie?*, Schriftenreihe der Europäischen A.D.L. Kommission des B'nai B'rith, Wien o. J. – ADL (zkratka pro „Anti-Defamation League“, tj. „Liga proti pomluvám“), je veřejně vystupující paží řádu B'nai B'rith, jehož většina členů zůstává v utajení.

⁵⁶ Sotva existuje druhé slovo, které by bylo tak volně definováno jako špatné heslo „antisemitismus“. Neserióznost švýcarských biskupů je zřejmá i z toho, že nechtějí nic vědět o žádném jiném hříchu, než je tento, a že právě v této souvislosti znovu vyhrabali slovo „hřích“, které z „pokoncilní“ zásoby slov už téměř vymizelo. Je jasné, že v této souvislosti má význam „výhružného poselství“...

⁵⁷ „Schweizerische Kirchenzeitung“, 26. 3. 1992, str. 195.

Víme-li, že Židé – nikoli jako národ, ale náboženské společenství⁵⁸ – jsou zapřísáhlými nepřáteli božského Spasitele a jeho svatého Kříže, bije nepopsatelná pohoršlivost tohoto ubožáckého „Bernského prohlášení“ doslova do očí. Podle něj

* jsou nejhorší nepřatelé Kristova Kříže „pro církve nejpotřebnějšími a nejdůležitějšími partnery v dialogu“ (č. 1);

* „musí křesťanům vždy záležet na tom, aby byli před Bohem i lidmi čestnými a spolehlivými přáteli zapřísáhlých nenávistníků Krista a jeho Kříže“ (č. 4);

* veškeré „snahy o dialog“ s těmito nepřáteli Krista a Kříže musí „především sloužit odstranění antisemitismu“ (č. 4), místo toho, aby udělaly konec odvěkému talmudskému nepřátelství vůči Kristovi a křesťanům;

* „Boží smlouva...“ s těmito rouhačskými odpůrci Kříže „je a zůstane... nevyhověditelem“ (č. 6);

* křesťanský „antijudaismus může být překonán pouze láskou“ k těmto neobraceným a povětšinou tvrdošíjně zatvrzelým nepřátelům Kříže. A právě touto láskou k úhlavním odpůrcům Kříže „poroste naše úcta k Bohu a lidskosti“ (č. 6)!

Zkrátka a dobře, podle švýcarských biskupů je Kristovi a jeho Kříži prokazována čest tím, že právě těm jeho nejhorším a nejzlomyslnějším nepřátelům už nebude kladen sebemenší odpor, ba naopak ti musejí být ještě podporováni ve svém protikřesťanství. **Jinak řečeno, již po tisíci se omlouvají za to, že se kdysi Církev opovažovala bránit Krista a jeho Kříž proti zuřivým útokům těchto Antikristů!**

Ve světle „Bernského prohlášení“ z jara 1992, které jistě nespadlo jenom tak z nebe, nýbrž má dlouhou a křesťanské veřejnosti z větší části skrytou prehistorii, je už také zcela jasné, proč se z řad švýcarských biskupů – s jedinou výjimkou! – neozval již od podzimu 1990 žádný protest proti odstranění krucifixu ze všech škol! – A dokonce i výše zmiňovaná výjimka, biskup Haas, ze své strany snesl bez protestu odpor vzbuzující a pokrytecky „katolickou“ nálepkou se honosící „Bernské prohlášení“.

2. Ruku v ruce s nepřáteli Kříže

Jakmile jim „Bernské prohlášení“ připravilo vhodnou půdu, přistoupili švýcarští Židé k dalšímu činu a prosadili něco, co jako malá senzace strašilo dokonce po celý den také v Německu v pravidelných rozhlasových zprávách: Do švýcarské Spolkové rady, to je vlády, byl vůbec poprvé zvolen vyložený nepřítel Kříže (v tomto konkrétním případě jde o nepřítelkyni). Aby se záležitosti dodalo ještě větší pozornosti v masmédiích, byla podivná „volba“ jako by spojena s nejrůznějšími překážkami. Původně byla jenom jediná kandidátka jménem Brunnerová, ale ta nebyla zvolena, nýbrž jakýsi pán, který vůbec nekandidoval, a nakonec odstoupil ve prospěch kandidátky. Pak se konalo druhé kolo, v kterém se vedle paní Brunnerové najednou objevila ještě židovská kandidátka Ruth Dreifussová. A když žádná z nich nedostala potřebnou většinu, odstoupila i paní

⁵⁸ Přičemž ostatně oni sami, resp. jeho jednotliví příslušníci prohlašují obojí podle potřeby buďto za identické, nebo za zcela rozdílné věci. Vyjasnění tohoto zmatku je však jejich vlastní problém.

Brunnerová, načež ve třetím kole paní Dreifussová jako jediná zbylá kandidátka vyhrála „volby“.⁵⁹

Že se zde více či méně jednalo o předem jasnou, lóžemi rozdanou hru, poznali dokonce i někteří pozorní televizní diváci ve Švýcarsku:

„Na tomto skandálu bylo nápadné i to, že obě kandidátky bez přestání mluvily o ‚světle‘, a že na svých šatech měly symbolické brože ve tvaru slunce. Heraldici říkají, že symbol slunce odpovídá 28. zednářskému stupni ‚Rytíře slunce‘.“⁶⁰

Protože však byl právě v katolickém Švýcarsku „antisemitismus“ (lépe řečeno to, co se tím má rozumět) odsouzen jako „hřích proti Bohu a lidskosti“, nesměli jak katoličtí, tak protestantští Švýcaři ani „pípnout“ proti oficiálnímu uchvácení moci ze strany nepřátel Kříže.

Ti už mezitím naplno rozběhli svou další kampaň: pověstný „protirasistický zákon“. Jeho ďábelská rafinovanost spočívá především ve způsobu formulace, protože jeho odpůrci by se museli automaticky projevit jako rasisté. A kdo už by ve Švýcarsku chtěl být „rasistou“, že? V případě tohoto zákona však rozhodně nejde o žádný „rasismus“, nýbrž o „antisemitismus“, o „diskriminaci náboženství“ i podobně pružné a nekonečně *zneužitelné* „skutkové podstaty trestného činu“.

Zaměření bylo nad slunce jasnější: Proti křesťanství a proti Kristovu Kříži. Přesto se však několik protestantských publicistů, jako např. Emil Rahm, odvážilo hlasitě a zřetelně ozvat a postavit se proti předloze pokryteckého zákona:

„Nový článek 261 StGB hodlá zakázat ‚diskriminaci‘ a ‚rozlišování‘ mezi rasami, náboženstvími, národnosti a etniky (národnostními skupinami). To by znamenalo ... zákaz slovních a/nebo obrazových projevů, pokud by se jimi jiní *subjektivně* cítili snižováni, např. srovnáváním křesťanského náboženství s jinými; při výuce křesťanského náboženství, vystavováním jeslíček a uvádění her s tímto tématem; projevy křesťanského náboženského přesvědčení, např. veřejným prezentováním krucifixů nebo křesťanských náboženských symbolů...“⁶¹

Tzv. „antirasistický zákon“ byl nepochybně židovský projekt, a katoličtí biskupové se již samotným podpisem svého ničemného „Bernského prohlášení“ nepřátelům Kříže zavázali k bezvýhradné podpoře kampaně za prosazení tohoto zákona. Světící biskup Joseph Candolfi tehdy totiž tisku řekl, že v Prohlášení „by mohla najít svůj výraz ‚ekumena společného jednání oddělených náboženství‘“, a prezident Izraelitského společenství, Michael Kohn, mu neprodleně přisvědčil vyjádřením, že ve Švýcarsku už záhy bude zapotřebí „takové společné jednání“, totiž „nasazení společných sil pro chystané protirasistické zákonodárství“!⁶²

Anonymní (protože nejspíš převážně ze Židů složený) Spolkový výbor „ANO protirasistickému zákonu“, skrývající se za PO BOX v Curychu, vydal na podporu tohoto projektu řadu propagačních brožur, které byly v mnoha tisících exemplářů kolportovány mezi Švýcary. Jejich bezejmenný autor v nich dokonce vyjádřil své pobouření nad

⁵⁹ „DT“, 11. 3. 1993.

⁶⁰ Podle dopisu televizního diváka ze severního Švýcarska z června 1993 autorovi knihy.

⁶¹ „Memo Press“, č. 1/1994, str. 4.

⁶² „Schweizerische Kirchenzeitung“, 16. 4. 1992, str. 241.

tím, že by strana odpůrců „vůbec mohla pochybovat o obzvláštním zájmu Židovek a Židů na protirasistických konvencích“!⁶³

Jednotná podpora švýcarských pokoncilních biskupů jen ledabyly zastřenému protikřesťanskému projektu zákona svých nových „židovských bratří“ nakonec přinesla očekávaný úspěch. Židovskou i katolickou stranou bezostyšně zastrašovaní Švýcaři se roku 1994 v referendu vyjádřili pro ničemný zákon, s jehož pomocí bude napříště možné úplně vyloučit Kříž nejen ze školních tříd, nýbrž z celé veřejnosti ve Švýcarsku!

Švýcarská biskupská konference se dokonce nestyděla pozdravit tento „pozitivní“ výsledek referenda ve zvláštním prohlášení. Říká se tam doslova: „Švýcarská biskupská konference přijala s vděčností a úlevou výsledek hlasování, který je závazkem pro budoucnost...“⁶⁴ – Švýcarští biskupové tedy budou s radostí přihlížet a napomáhat svěšování, odřezávání, svrhávání atd. Kristova Kříže, budícího takovou nelibost jejich židovských „bratří a sester“.

3. Rozsudek proti Kříži z Karlsruhe

Stal se okamžitě senzací dne. Všechny Židy kontrolované rozhlasové stanice o něm každou hodinu ve zpravodajských relacích referovaly:

„Spolkový ústavní soud v Karlsruhe vyhlásil za *protiústavní* zákonnou povinnost umístění krucifixů na státních základních školách v Bavorsku...“ – To bylo 10. srpna 1995, ovšem rozsudek soud vynesl již 15. května.

Tentokrát už nesl rozsudek nejvyššího německého soudu čitelný rukopis zapřísáhlých nepřátel Kříže. Dvě zdaleka nejdůležitější a nejpoučnější věty zdůvodnění rozsudku o 34 stranách totiž znějí takto:

„V souvislosti s všeobecnou povinností školní docházky vedou kříže v učebních prostorách k tomu, že žáci jsou během vyučování ze strany státu nevyhnutelně vedeni ke konfrontaci s tímto symbolem a jsou tak nuceni učit se „pod křížem“... Vzhledem k době trvání a intenzitě je působnost křížů v učebních prostorách ještě větší, než je tomu v soudních síních. Spolkový ústavní soud proto v donucení, vést proti vlastnímu náboženskému nebo světonázorovému přesvědčení právní spor pod křížem, spatřuje útok na náboženskou svobodu židovské procesní strany [!!!] a identifikaci státu s křesťanskou vírou...“⁶⁵

Před několika lety skutečně došlo k precedenčnímu případu, na nějž je zde brán zřetel. Jeden židovský advokát shledal za nepřijatelné, aby byly křesťanské kříže v soudních síních, v nichž on vede své právní pře. ... Základ jeho žaloby měl u Spolkového ústavního soudu úspěch – přirozeně, neboť který z našich nejvyšších soudců by se opovážil riskovat své místo, dotované měsíčně zhruba třinácti tisíci marek (nebo dokonce i svůj budoucí důchod)? Od té doby musí být ze soudní síně vždy odstraněn krucifix

⁶³ „Spolkové referendum o protirasistickém zákonu... Nepravdy a jejich vyvrácení“, str. 10. Titul další takové brožury: „Argumentace k spolkovému referendu o protirasistickém zákonu...“

⁶⁴ „L'Osservatore Romano“ („OR“), 21. 10. 1994, str. 4.

⁶⁵ Str. 24 ad. originální verze odůvodnění rozsudku Spolkového ústavního soudu v Karlsruhe, cit. podle dokumentace nejdůležitějších pasáží in: DT, 12. 8. 1995.

aspoň po tu dobu, kdy v ní některý z těchto nepřátel Kříže vede svůj soudní proces! Nad touto skutečností se ostatně v naší křesťanské společnosti prakticky nikdo ani nepozastavil, natož aby se rozhořčil.

Tím více byli překvapeni nejen soudci v Karlsruhe, ale i muži v pozadí za nimi se svými sympatizanty, když po 10. srpnu 1995 začaly doslova pršet protesty nejen z Bavorska, nýbrž z celé Spolkové republiky. Jeden z nich, senátní prezident Johann Henschel, se dokonce dopustil i takové nerozvážnosti, že skutečnost laviny protestů přiznal v tisku. Zřejmě byl on a jeho příkazci přesvědčeni, že co jim v nábožensky zdegenerovaném Švýcarsku tak relativně lehce prošlo, musí přece fungovat i v Bavorsku.

Tito příkazci, kteří byli ve zdůvodnění rozsudku dokonce jmenováni, po sobě zanechali ještě jednu zrádnou stopu. Proti křížům v bavorských školách tentokrát sice nezařadil Žid, nýbrž údajně antroposofický manželský pár jménem Selerovi, ovšem televizní magazín „Panorama“ několik dní po zveřejnění zdůvodnění rozsudku odhalil, že manželé Selerovi se sice před zhruba dvěma lety snažili do Antroposofické společnosti dostat, byli však odmítnuti! Je tedy jisté tím podezřelejší, když právě v době, kdy Selerovi podávali ústavní žalobu, se rychle ještě poohlíželi po nějakém obětním beránkovi, který by byl schopen odvést od správné stopy – měli jím být antroposofové.

Podezření ještě zesílilo poté, co právní poradce Svazu svobodných Waldorfských škol (jak se jmenují antroposofické školy), Hans-Jürgen Bader, poskytl deníku „Rheinische Merkur“ velice pozoruhodný rozhovor, v němž nejen Selerovým, nýbrž i Spolkovému ústavnímu soudu vytkl, že naprosto neznají antroposofickou nauku!

„Antroposofické učení Rudolfa Steinera, v jehož smyslu manželé Selerovi podle vlastního tvrzení vychovávají své děti, neodmítá kříž jako křesťanský symbol, ani se nestaví proti křesťanství. V této souvislosti se Bader vyjádřil, že nechápe postoj soudu v Karlsruhe. Pouhým dotazem na správném místě by soudci snadno zjistili, že odvolávání se žalobců na antroposofii „je nesprávné“. Ústředním bodem antroposofické duchovní vědy je „podporovat porozumění křesťanství a obzvláště ukřižování Ježíše na Golgotě jako základní události světových dějin“.⁶⁶

Antroposofie byla tedy pouze předsunuta do popředí, což bylo tím snadnější, že z křesťanských a gnostických prvků slátané bludné učení zakladatele antroposofie Rudolfa Steinera je širší veřejnosti téměř neznámé!

Protože však tatáž veřejnost stejně tak málo ví, že zapřisáhlí nepřátelé Krista a jeho Kříže buď již zcela vlastní a ovládají, nebo přinejmenším kontrolují a ovlivňují všechna naše sdělovací média, není jí jasné, že protikřesťanský řízený sdělovací prostředky využívají této „příznivé“ okolnosti k mimořádně nenávistnému očerňování a hanobení Kristova Kříže i věřících křesťanů. Všechny hanobitele Kříže ale přetrumfl televizní moderátor Friedrich Küppersbusch, když krytý svými protikřesťanskými chleboďárci zcela beztrestně prohlásil, že „dva tisíce let neustálého visení“ (totiž Krista na Kříži!!) je už opravdu dost!

Pouze v Bavorsku samém se noviny viděly nuceny zveřejňovat nespočetné dopisy čtenářů, kteří vyjadřovali energický protest proti rozsudku v Karlsruhe. List „Passauer Neue Presse“ dokonce už musel vydávat zvláštní šestnáctistránkovou přílohu, aby dal místo pobouřeným postojům svých čtenářů. ... Že to redakce nedělala z čisté lásky ke

⁶⁶ „DT“, 19. 8. 1995.

Kristovu Kříži, nýbrž mnohem spíše z obavy před masovým odhlašováním svého listu v případě, že nebude dopisy zveřejňovat, o tom nelze bohužel pochybovat.

Vedle ojedinělých nepřátel odpůrců Církve se zde přirozeně hlásili o slovo také někteří obzvláště „osvícení“, tedy už dostatečně ohloupení „křesťané“, kteří poslušně papouškovali, co jim židovská strana již po léta pomocí protikřesťanských médií vtloukala do hlav – v Německu často s podporou pokoncilní Církve –, že je totiž „lépe vzdát se ve smyslu všeobecné náboženské tolerance křížů ve školách“ a „raději být podle Kristova předobrazu aktivní ke svým bližním, než holdovat prázdným symbolům“, že je „rozumné odstranit kříž, v jehož jméně bylo spácháno tolik strašných zločinů“ a podobně pošetilé fráze.

Nechyběly ani viditelně židovsky inspirované alternativní návrhy, jako byl např. nápad bavorského šéfa silně levicově zatížených a protikřesťanských učitelských odborů GEW, Richarda Sigela

„umístit vedle kříže také symboly ostatních náboženství, které jsou v té které třídě zastoupeny, v tzv. ‚koutku Pána Boha‘. ... ‚Měli bychom se zařídit na umístění Davidovy hvězdy [!], súry Koránu i ostatních náboženských symbolů ve školních třídách se stejnou úctou, jako je tomu u kříže,‘ prohlásil Sigel“.⁶⁷

A již vůbec nebyla nouze o pohoršující výroky jednotlivých křesťanských duchovních. Tak např. evangelický děkan z Gunzenhausenu se s ohledem na obnovení francouzských jaderných zkoušek vyjádřil: „Tato záležitost mě pobuřuje mnohem více, než celý ten kříž s křížem.“⁶⁸

To však byly chvála Bohu jen jednotlivé hlasy; jednoznačně převažovaly protesty. Protikřesťanské síly v pozadí se však rozhodly svou kampaň „teprve teď opravdu rozjet“, totiž i mimo hranice Bavorska. V Rakousku, kde rovněž platí zákonná povinnost umístění křížů ve školních učebnách, byla také vznesena ústavní žaloba. Tentokrát to pro změnu nebyli antroposofové, ale rakouští Mladí socialisté, kteří byli nejen předsumnuti, ale nechali se i ochotně zapřáhnout. Zatím ještě (!) hledají nějakého žáka, jehož rodiče by byli ochotni podat žalobu proti přítomnosti krucifixu ve školní třídě... Není pochyb, že i takového již brzy najdou.

Zatímco v Rakousku kampaň proti Kříži najde své nechutné pokračování, v současné době je v Bavorsku resp. v Německu momentálně zablokována následkem masivních protestů i šalamounského rozhodnutí bavorské vlády. Momentálně především proto, že si nemůžeme realisticky představovat, že by němečtí biskupové nebo dokonce bavorští politici CSU byli nějakými přáteli svatého Kříže. Protestovali velice vlažně, a i to ještě jen pod mohutným tlakem členské „základny“.

Nehezke a nespravedlivé tvrzení, že ano? Je však bohužel naprosto pravdivé, jak si hned v následující kapitole jednoznačně prokážeme!

⁶⁷ „Mittelbayerische Zeitung“ (Řezno), 7. 9. 1995.

⁶⁸ „Mittelbayerische Zeitung“ (Řezno), 5. 9. 1995.

III. Opravdoví obránci Kříže?

Proti rozsudku ústavního soudu v Karlsruhe protestovali nejen bavorští, ale i ostatní němečtí biskupové. Již dva dny po zveřejnění rozsudku bylo v novinách „Deutsche Tagespost“, subvencovaných německými biskupy, možno narazit na úplný text protestního prohlášení biskupa Karla Lehmana. Jako předseda Německé biskupské konference sestavil prohlášení patrně jménem celého německého episkopátu.

Pak následují kritické výroky mnoha jednotlivých biskupů z Bavorska i mimo něj. Pochopili tedy ihned, že rozsudek není pouze bavorskou záležitostí. Jako jediný z bavorských biskupů vyzval nejvyšší řezenský pastýř dokonce k diecéznímu protestnímu projevu na 14. září, na svátek „Povýšení Kříže“, k němuž se shromáždilo na 5 000 katolíků. Nadto ještě vyzvali všichni bavorští biskupové k společnému protestnímu shromáždění na 23. září do Mnichova.

To všechno by bylo samo o sobě jen potěšitelné. Přesto působily protesty biskupů – a především *všech* biskupů dohromady – podivně suše až chabě. Pozorný pozorovatel musel nabýt dojmu, že biskupové už vůbec nevědí, nebo si netroufají říci, k čemu Kristův Kříž (ve škole nebo kdekoli jinde) *nakonec* vůbec je. Jediné „katolické noviny pro Německo“ (jak stojí v záhlaví), „Deutsche Tagespost“, vydávané v bavorském Würzburgu, vystupovaly až podivuhodně odvážně proti antikřesťanskému rozsudku, shromáždily a publikovaly od 10. srpna po týdny *doslova všechna* vyjádření k němu z biskupských zdrojů, byť i byly tak jalové. Bez výjimky všechna tato vyjádření v DT jsem velmi pečlivě (nejednou) prostudoval a z jednoho každého postoje jsem cíleně vybral ty věty, které ještě tak nejspíše vyzdvihují ústřední význam svatého Kříže pro křesťanskou, resp. katolickou víru. Kde takové věty vůbec nebyly, vybral jsem ty, které rozsudek co „nejtvrději“ (!) kritizují. Bilance byla zdrcující, a právě proto bych o ni své čtenáře nechtěl připravit. Mít iluze by totiž mohlo být smrtící.

Avšak ještě dříve, než si ukážeme podrobnou bilanci, měli bychom blíže poznat německé biskupy, kteří už před rozsudkem v Karlsruhe byli pouze pochybnými přáteli Kříže Kristova.

1. Biskupský výsměch Kříži v „uměleckém“ rouchu

Možná až poněkud šokující nadpis tohoto oddílu vypovídá bohužel zase jen pravdu. Řeč je konkrétně o dvou německých kardinálech, kteří se zde obzvláště nechvalně významovali. Jejich jména zní Joachim kardinál Meisner (Kolín nad Rýnem) a Friedrich kardinál Wetter (Mnichov).

Začneme prvně jmenovaným. V sobotu 22. července 1989 oznámil list „Rheinische Post“ v Düsseldorfu na následující neděli vysílání pořadu televizní stanice „RTL-plus“ s kolínským kardinálem Joachimem Meisnerem. Dokonce i novinářský pisálek Berttram Müller mluvil o „*neslýchaném přiznání* kardinála Meisnera“. Míněno bylo Meisnerovo „přiznání se“ k neblaze vykřičenému „umělci“ Josephu Beuysovi, přesněji k jeho hanebnému „uměleckému dílu“ s ještě posměšnějším názvem „Ukřižování“.

Mám k dispozici kompletní manuskript vysílání „RTL-plus“, tedy text kardinála Meisnera, v němž nejprve podrobně popsal rouhačské „umělecké dílo“, a pak je vlídně komentoval jakožto „křesťanské umění“! Doslovně zde uvedu jenom některé pasáže:

„V letech 1962-63 vytvořil [Joseph Beuys] tuto plastiku neobvyklým spojením obyčejných odpadových materiálů. Dílo nese název ‚Ukřižování‘. Sokl je vytvořen ze starých, sádrou zašpiněných prkének, z něhož se ve středu tyčí roztřepený trámek, po jehož levé i pravé straně jsou lahve, jaké se obvykle užívají na krevní konzervy.

Je třeba znát tradiční skupinu postav scény ukřižování, aby nám plastika připomněla Marii a Jana pod Kristovým křížem. Namísto ukřižovaného Spasitele vidíme jednoduchý kus dřeva, který je na ústřední trámek připevněn elektrickým kabelem. Na trámku je zavěšena jehlice, a Kříž drží pohromadě rezavé hřebíky, které jsou symboly nástrojů Kristova utrpení fyzického i psychického...

Na šroubovacích uzávěrech lahví i na vrcholu trámku jsou upevněny tři cáry novinového papíru. Na prostředním z nich namaloval autor hnědočervený kříž, symbol obětní smrti Spasitele, ale také znamení ‚Červeného kříže‘.

Beuys zde znázornil Kristovu smrt na kříži neobvyklými a odosobněnými prostředky. ... A právě ztělesněním pomocí nekonvenčních materiálů dostává strašná a nepochopitelná obětní smrt Krista za spásu lidí svůj nesmírně bolestný výraz.“

„Strašné a nepochopitelné“, co zde údajně nachází tak „nesmírně bolestný výraz“, spočívá spíše v tom, že tento hierarcha pokoncilní Církve již – a lhostejno z jakých důvodů – již zcela ztratil skutečnou úctu k *posvátnosti* Kříže Krista, jednorozeného Syna Božího.

Nemůže být bohužel ani řeč o nějakém momentálním, dočasném vyšinutí. Tak za prvé takový televizní pořad vyžaduje ke své přípravě hodně času a úvah, během nichž je kdykoli možné případné „uklouznutí“ kardinála včas eliminovat, a za druhé se skandál o několik let později opakoval ve vystupňované formě, je-li zde o nějakém stupňování vůbec ještě možné hovořit.

V samém centru Kolína nad Rýnem a přímo před očima kolínského arcibiskupa – tj. v chrámu sv. Petra – byla instalována skulptura vídeňského ateistického „umělce“ Alfreda Hrdlicky. Její název je stejný jako u Beuyse: „Ukřižování“. Představuje mužské torzo, které v podstatě pozůstává výhradně z jediného tělesného orgánu, o němž se mezi normálními lidmi běžně nemluví! To už je jasná blasfémie a výsměch Kristu a Jeho svatému Kříži toho nejvyššího stupně.

Je zbytečné konstatovat, že žádný z duchovních spolubratrů tento skandál kardinálovi nevyčetl. Z pouhé humanity (neboť z jakéhopak jiného důvodu?) se raději dívají jinam. Totéž zjevně dělá i papežský nuncius v Německu.

Přejděme k osobě mnichovského arcibiskupa Friedricha kardinála Wettera. V letech 1992-93 vydal mnichovský „Arcibiskupský úřad pro mládež“, který mu bezprostředně podléhá, plakáty k „tématu roku ‘92 resp. ‘93“. První z nich ukazuje neuspořádané procesí věřících, vycházející z gotické katedrály, která se za jejich zády začíná sesouvat. Motto: „Procitnout, vyrazit dál [zdůrazněno!!], přiznat barvu“. Druhý plakát je v obrazové části této knihy reprodukován v silném zmenšení. Na hromadě trosek staré katedrály jako na „oltáři“ slouží duchovní jakousi „eucharistii“, přičemž samozřejmě nesmí chybět sedmiramenný svícen, nejdůležitější kultovní symbol judaismu! – Kříž zde již

slouží jenom jako ozdoba nebo přívěsek pro lano, na němž zcela bez respektu předvádějí své kousky dvě uličnice. Oba plakáty jsou ostatně signovány „A. v. Mendel“. Samotné jméno „Mendel(s)sohn“ je v každém případě typicky židovské.

K oběma rouhavým, Kříž a Církev totálně zlehčujícím plakátům vlastního úřadu, neztratil kardinál Wetter ani slůvko. Zjevně shledal rovněž naprosto v pořádku, že přímo před jeho očima byl mnichovský theatinský⁶⁹ kostel po celý postní čas (!!) roku 1995 zohyzen nechutným „uměleckým dílem“ jistého Winfrieda Muthesia, a současně jím byl zesměšňován Kristův Kříž.

Co se týče všech německých biskupů, ti pak na znamení Kříže již po léta nemyslí. Ať už jsou to jimi vydávané liturgické knihy, katechismy, dopisní záhlaví, znaky jejich úřadů, plakáty katolických organizací, nejrozumnější podniky, pak všude narážíme buď na žalostně znetvořený, nebo na vůbec žádný Kříž.

A stalo se i následující: v době, kdy jsme z úst biskupů mohli slyšet jen slova o tom, že s (už tehdy od víry naprosto odpadlým) „katolickým teologem“ Eugenem Drewermannem musí být veden trpělivý „dialog“, aby nebyly odmrštěny jeho samy o sobě oprávněné „požadavky“ atd., atd., tentýž Drewermann, tehdy ještě diecézní kněz a docent v biskupství Paderborn, si troufl při Essenském evangelickém církevním dni 1991 vystoupit při tzv. „bohoslužbě člověk a zvíře“.

„Účastníci bohoslužeb se nejdříve ‚vyznali ze svých vin‘. Mezi jiným se poté říkalo: ‚Zde je pokládáno na kříž zvíře. Bůh nám pomáhej, necht’ vstane z mrtvých.‘ Drewermann tomu požehnal ‚ve jménu Otce a Matky Země‘.“⁷⁰

Ani tak šílený výsměch Kříži, spáchaný v nejkrásnější ekumenické svornosti, nevyvolal u biskupů žádnou odezvu.

2. Kříž jako pouhý kulturní symbol?

Proti výnosu Spolkového ústavního soudu však němečtí biskupové přece jen protestovali. A téměř všechno z toho, co proti rozsudku, resp. ve prospěch Kříže uvedli, bylo správné. Jenže znovu téměř všechno, co přednesli, bylo z hlediska katolické víry buď úzkostlivě všeobecné a trapně mlhavé, nebo jenom druhořadé a často dokonce třetířadé. Jakýmsi standardem zde byly řeči o Kříži pouze jako o „kulturním symbolu“.

Abychom si mohli udělat plastickou představu o fádní bezkrevnosti zmíněné biskupské kritiky, stačí ji porovnat s učením proslulého „zeleného katechismu“, tedy „katolického katechismu německých biskupství“ z roku 1956.⁷¹

Co podle neomylné a pravé katolické víry Kristův Kříž *znamena*, tedy co také každý krucifix objektivně *symbolizuje*, bylo podle učení německých biskupů před ještě necelými čtyřiceti lety toto:

„Ježíš věděl, že jej jeho nepřátelé odsoudí a **ukřížují**; věděl však také, že má na sebe podle vůle svého Otce vzít utrpení a smrt, aby lidi **spasil**.“ (Str. 55.)

⁶⁹ Kostel mnišského řádu theatinů; pozn. překl.

⁷⁰ „idea-spektrum“, 12. 6. 1991, str. 19.

⁷¹ *Katholischer Katechismus der Bistümer Deutschlands*, vydání pro trevírské biskupství, Trevír 1956.

„Svým krutým utrpením a smrtí nás vykoupil od *dědičného hříchu*, z našich *vlastních hříchů*, a zachránil nás před věčným *zatracením*.“ (Str. 57.)

„Svou smrtí na **Kříži** Ježíš *zvítězil nad d'áblem*. Zlomil jeho moc a **vysvobodil** nás z jeho vlády.“ (Str. 57.)

„Když kráčím kolem Kříže, zdravím svého **Spasitele**: Modlíme se k Tobě, Pane Ježíši Kriste, a velebíme Tě, neboť skrze **svatý Kříž** jsi **spasil** svět.“ (Str. 58.)

„Ježíš na **Kříži** přinesl **oběť** nezměrné ceny.“ (Str. 58.)

„**Oběť Nové smlouvy** je **obětí Kříže** Ježíše Krista, která je pak zpřítomňována v každé svaté mši.“ (Str. 59.)

„Oltářní **Kříž** nám povždy připomíná, že na oltáři je zpřítomňována **Kristova oběť**.“ (Str. 59.)

„**Nová a věčná smlouva** je uzavřena *obětí na Kříži* našeho Pána Ježíše Krista.“ (Str. 83.)

„Ježíš vlastní smrtí na **Kříži** zajistil své Církvi **život**.“ (Str. 83.)

Dovolil jsem si v tomto textu zvýraznit tučným tiskem místa, o něž jde. Zvýraznění v kurzivě jsou dokonce již v originálu katechismu. Nyní si shrňme stručně učení německých katolických biskupů z oné doby, *kteří je současně i věčným učením Církve*:

Na Kříži nás Kristus 1) vykoupil od *dědičného hříchu*, z našich osobních hříchů, a zachránil nás před věčným *zatracením*, 2) přinesl nám *oběť Nové a věčné smlouvy*, 3) kterou byla současně tato *Nová a věčná smlouva* uzavřena, 4) zajistil Církvi (*nadpřirozený*) život.

A proto *Kříž symbolizuje*: 1) naše **vykoupení** od a) **dědičného hříchu**, b) od **osobních hříchů**, c) **záchranu před věčným zatracením** skrze Pána Ježíše Krista, 2) **oběť** Nové smlouvy, 3) samotnou **Novou a věčnou smlouvu**, 4) **nadpřirozený život** Církve, resp. jednotlivých věřících.

Kristův Kříž je nám tedy přímo **symbolem spásy, oběti, smlouvy a znamením života**...

To tedy mějme dobře na paměti, a nyní se podívejme, zda ve všech těch mnohmluvných stanoviscích katolických biskupů z roku 1995 najdeme třeba jen jeden jediný z těchto ústředních pojmů! Můžeme si hned anticipovat výsledek: 1) Slova „Spasitel“, „spása“ nebo „vykoupení“ se ve všech vyjádřeních biskupů k ostudnému rozsudku z Karlsruhe *nevyskytují ani jednou*! Rovněž tak nejsou *nikde zmiňovány* „dědičný hřích“, naše „osobní hříchy“ nebo dokonce „věčné zatracení“! 2) Stejně tak *naprosto chybí* slova „oběť“ nebo „obětování“!⁷² 3) Výrazy jako „Smlouva“ resp. „Nová smlouva“ *také nejsou nikde zastoupeny*! 4) Slovo „život“ se sice vyskytuje velice často v nejrozumnějších souvislostech, avšak *vůbec nikde* jako cosi, co by mělo být symbolizováno Kristovým Křížem! Po „milosti“ nebo dokonce po „nadpřirozeném životě“ není v biskupských vyjádřeních rovněž *sebelepší stopy*!

⁷² Pouze v prohlášení o postoji Německé biskupské konference z 10. srpna, zkoncipovaném biskupem Lehmannem, je Kříž označen za „výmluvný symbol ... připravenosti k oběti“. Tím je však myšlena *pouze* naše lidská ochota k oběti, protože Kristus byl k oběti nejen připraven, nýbrž ji také skutečně přinesl!

Řečeno jinak, ve vystoupeních německých biskupů z roku 1995 za zachování Kříže v bavorských školách již samotný Kříž jako symbol naší spásy, výkupné oběti Krista a Nové smlouvy *nehraje absolutně žádnou roli!*

A řečeno ještě důrazněji, s výjimkou kardinála Meisnera a münsterského světícího biskupa Friedricha Ostermanna *ani jediný* z německých biskupů v rámci své kritiky rozsudku Ústavního soudu vůbec nezmínil KRISTOVO *jméno!*

Abychom byli spravedliví, ještě existuje jedna potěšující výjimka. I když se zpočátku vyjadřoval jenom mlhavě a vyhýbavě o katolických věroučných pravdách, o nichž vydává Kříž svědectví, dodal si kardinál Wetter odvahy a během protestního vystoupení v Mnichově 23. září začal před početným katolickým publikem svůj popis symboliky Kříže těmito slovy:

„Pro nás křesťany je Kříž především posvátným znamením naší víry v Boha, který nás spasil v Ježíši Kristu. Máme radost, že se u nás v Bavorsku s tímto znamením setkáváme nejen v soukromých obydlích, ale také zcela veřejně na náměstích, rozcestích, hřbitovech, na náměstích, ulicích, ale i ve školách. Nezapomínáme při tom, že Kříž jako znamení křesťanské víry naráží také na lhostejnost a pro někoho je i pohoršením.“ O něco dále ještě kardinál dodal, že Kříž je „poselstvím Boží lásky, která nás, lidi, osvobodila skrze utrpení z moci zla a nenávisti a dala nám spásu a věčný život“.⁷³

Odhlédneme-li od tohoto světlého záblesku, je celková bilance skutečně otřesná a má své početné a stejně tak otřesné příčiny, kterými se však v rámci této drobné práce nemůžeme zabývat.⁷⁴ Podrobněji si zde ukážeme jen jedinou z nich: Dlouholeté spřažení mnoha německých biskupů se zapřísáhlými nepřáteli svatého Kříže, s neobracenými Židy.

Odkud tento podivný vztah pochází, to si zde můžeme nastínit jen v té nejstručnější formě.

Tak za prvé: Proti nepohodlným katolickým duchovním, kteří se vzpírají tzv. „křesťansko-židovské spolupráci“, vedou Židé už po desetiletí ve sdělovacích médiích (jež se zcela nacházejí v jejich rukou nebo pod jejich plnou kontrolou) masivní útok (např. výtkami z „fundamentalismu“, vyvoláváním „skandálních“ podezření ba dokonce pokřikem o „antisemitismu“), což je samozřejmě i útokem proti celé katolické hierarchii. Téměř totální nadvládu nad masmédií⁷⁵ si Židé získali v důsledku svého dalekosáhlého panství nad světovým finančnictvím.⁷⁶

Za druhé: Skrytí Židé, kteří se navenek vydávají za věřící katolíky (tzv. marrani), už v našem století infiltrovali vrcholek katolické Církve, a na II. vatikánském koncilu prosadili lstí a úskoky prohlášení („Nostra aetate“), v němž je z ničeho nic řeč o „bratrství“ a „úctě“ k tvrdošíjně zatvrzelým nepřátelům Krista, k Židům. Ve svém „prohlášení“ se katolická strana dokonce zavazuje k „přátelství“ s těmito nejhoršími nepřáteli

⁷³ Cit. podle kompletní dokumentace projevu kardinála Wettera z 23. září na mnichovském náměstí Odeon, otištěné in: „DT“ z 26. 9. 1995.

⁷⁴ Srv. také Johannes Rothkranz, *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen*, 2 díly, Durach 1995.

⁷⁵ Srv. Johannes Rothkranz, *Die „öffentliche“ Meinungsmacher*, Durach 1995.

⁷⁶ Srv. rovněž Johannes Rothkranz, *Der Vertrag von Maastricht – Endlösung für Europa*, 2 díly, Durach 1993.

Krista!⁷⁷ – Kdo z biskupů se tedy po roce 1965 cítí být zavázán „koncilu“, byl (a je) přinejmenším principiálně zavázán také k tzv. „křesťansko-židovské spolupráci“.

Právě na pozadí této strašné skutečnosti, jejíž závažnost většina katolíků dodnes nepochopila, si můžeme dobře ukázat, že kritická prohlášení jednotlivých německých biskupů proti rozsudku ústavního soudu jsou téměř bez výjimky o to slabší a teologicky bezvýznamnější, čím více se jejich autoři již dříve propůjčili ke „spolupráci“ s vyloženými nepřáteli Krista a jeho svatého Kříže. Téměř zákonitá souvislost obou záležitostí je stejně zarážející, jako odhalující!

3. Družba s nepřáteli Kříže

Jak jsme výše řekli, nyní si uděláme stručnou analýzu teologicky nebo jinak nejvýznamnějších, nejvýraznějších a nejodvážnějších výroků německých biskupů k rozsudku ústavního soudu a ukážeme si je ve vztahu k *nám známému* stupni jejich družby se zapřisáhlými nepřáteli Kříže.

Protože biskup Karl Lehmann jako předseda Německé biskupské konference (DBK) hned 10. srpna rychle zkoncipoval a zveřejnil jménem celé DBK prohlášení k věci, nepovažovali v následujícím období někteří z biskupů za nutné, aby se k rozsudku ještě sami osobně vyjadřovali a jednoduše ze sebe udělali „mrtvého brouka“. – Nicméně někteří z diecézních i světicích biskupů nějakým způsobem osobní stanovisko k skandálnímu výroku soudu zaujali.

Budeme se zde nejprve zabývat A) prohlášením DBK, B) kritickými projevy několika málo biskupů, kteří se – alespoň ne patrným způsobem – nepropůjčili k údajnému „židovsko-křesťanskému dorozumění“, C) postoji ostatních katolických hierarchů, kteří se už viditelně ukázali jako zástupci židovských (ne křesťanských!!) zájmů, (D-H) církevním i politickým prostředím.

A) Německá biskupská konference

Ještě v den vyhlášení rozsudku ústavního soudu v Karlsruhe zveřejnil biskup Karl Lehmann jménem „německých biskupů“ protestní prohlášení. V jeho úvodu biskupové vyjadřují své „nepochopení“ rozsudku a poté se distancují od tvrzení soudců z Karlsruhe, že kříž ve státních školách je „symbolem donucování“. Poukazují také na to, že německý stát je stále ještě „rozhodujícím způsobem“ poznamenán „křesťanským dědictvím“, a pokračují:

„I když je Kříž především ústředním znamením křesťanské víry, neurčuje o nic méně i naši celou kulturu a právní řád. ... Pro mnoho lidí je Kříž i dnes – jistě s rozdílnou náboženskou intenzitou – výmluvným symbolem humanity, solidarity, oddanosti, obětavosti a usmíření.“⁷⁸

To bylo všechno, co Německá biskupská konference dokázala říci k symbolice Kříže. Od velice všeobecné formulace o jeho charakteru jako „ústředním znamení křes-

⁷⁷ Srv. bezpodmínečně Johannes Rothkranz, *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen*, 2 díly, Durach 1995.

⁷⁸ Cit. podle úplného znění Prohlášení in: „DT“, 12. 8. 1995.

řanské víry“, které je zde zmiňováno pouze jednou a ještě téměř omluvně (!), se pak okamžitě přechází k jeho čistě kulturnímu, právnímu a humanistickému významu. ... Všechno to (pokud jde o nedefinovaná slova jako „humanita“, resp. „solidarita“) však ve skutečnosti Kříž představuje pouze druhotně; navíc ve zcela určitém a jen světském smyslu!

Pro Kříž jakožto symbol všem lidem se nabízejícího vysvobození z *dědičného hříchu* i *osobních hříchů* se v prohlášení DBK už místo nenašlo. **Přitom se však ti samí biskupové nijak nelekaají energického užití slova „hřích“ v tom okamžiku, kdy se jedná o jimi blíže nedefinovanou skutkovou podstatu „antisemitismu“.**

Už v lednu 1995 v jiném společném prohlášení totiž halasně prohlašovali, „že antisemitismus je ‚hříchem proti Bohu i lidstvu‘.“⁷⁹ – V případě protikřesťanského rozsudku ústavního soudu v Karlsruhe to přirozeně (!) takto rozhodně formulováno nebylo. Říká se zde pouze, že biskupové se s rozsudkem „nemohou smířit“...

Jak pevně a hluboko jsou již po léta zapleteni němečtí biskupové do údajně náboženského společenství s nepřáteli Kříže jako jejich stoupenci a obhájci, ukazuje mj. také jejich společné prohlášení z jara 1991 k tehdejší válce v Perském zálivu. Říká se tam totiž doslova:

„Prosíme židy, křesťany a muslimy, aby vydali společně svědectví o jednom Bohu, jenž si přeje spásu všech lidí, a tím podpořili a usnadnili nastolení míru v této oblasti.“⁸⁰

Jednorozený a k naší spáse ukřižovaný **Syn Boží Ježíš Kristus**, kterého Židé tak radikálně a absolutně odmítají, už tedy **jako Bůh** nehraje žádnou roli! Vždyť jak by jinak mohli nejhorší nepřátelé Krista a jeho Kříže *společně* s přáteli a vyznavači Krista a jeho Kříže „vydat svědectví o jednom Bohu“? Trojjediný Bůh katolické víry si přeje spásu všech lidí pouze jediným způsobem a jedinou cestou, cestou víry v Ukřižovaného, cestou následování Krista! Když však víme, že právě o tom němečtí biskupové už nechtějí nic vědět, nemůže nás ovšem udivit ani jejich malátné a nedůrazné vystoupení na obranu Kříže.

Je velice příznačné, jakou kastu církevních funkcionářů k sobě němečtí biskupové v průběhu let přitáhli. Byly zde samozřejmě také tucty více či méně bezzubých „protestů“ proti rozsudku ze strany diecézních, regionálních i nadregionálních „katolických“ svazů a jednot. Zdánlivě je všechny přetrumfli představení „Svazu německé katolické mládeže“ (BDKJ), jehož činnost financují a dozírají na ni biskupové. Opovážili se totiž vpadnout do zad svým církevním chleboďárcům. „... Překvapil nejen samotný výrok soudců v Karlsruhe, nýbrž i způsob a tón protestů proti němu,“ napsali počátkem září v „BDKJ Journal“.⁸¹ Nevystavili se tím však žádnému riziku: Německá biskupská konference se (nejinak než v konečných důsledcích zodpovědní jednotliví biskupové) již vzdala jakékoli disciplinární nebo alespoň slovní reakce na takovouto jedinečnou „obranu“ svatého Kříže. Nic jiného se také absolutně nedalo očekávat.

⁷⁹ „Münchner Merkur“, 25. 1. 1995.

⁸⁰ „L'Osservatore Romano“, týdenní vydání v němčině, 22. 3. 1991, str. 6.

⁸¹ „DT“, 5. 9. 1995.

B) (Zatím ještě) nezávislí biskupové

1) Franz Xaver Eder

Jak se zdá, pasovský vrchní pastýř se v „židovsko-křesťanském dialogu“ dosud nijak rozsáhleji neangažoval. Coby člen DBK však jako všichni ostatní bez protestů strpěl celou řadu skandálních prohlášení o poměru Církve k judaismu. Přestože byla i jeho diecéze rozsudkem z Karlsruhe bezprostředně postižena, vzmohl se bohužel pouze na následující všeobecnosti: Rozsudek je „políčkem do tváře křesťanů“. Pod záminkou neutrality byly zpochybněny po staletí pěstované křesťanské hodnoty“. To bylo všechno, nebo přinejmenším všechno, co proti hanebnému rozsudku jinak velice angažované noviny „DT“ považovaly za potřebné sdělit svým čtenářům.⁸²

2) Franz Grave

Zjevně dosud osobně nezatížený essenský světící biskup rovněž nenašel právě nejzřetelnější slova k podání ústředního významu svatého Kříže. Nejprve se vyjádřil, že rozsudek z Karlsruhe je „útokem proti víře, ale také proti původu a dějinám naší země“. Následně pak kritizoval rozsudek jako akt, nepodporující klid a mír, a zcela „tradicionalisticky“ pouze dodal: „Když jednoduše neodvrhujeme zvyky a tradice, které nám byly staletími vtištěny, tím přece také napomáháme míru,“⁸³ což si však pro sebe a pro svoji „tradici“ může nárokovat jakýkoli člověk...

Ani později nebyl Grave nijak konkrétnější, nýbrž pouze konstatoval, že „kdyby byly odstraněny poslední závazky a zodpovědnost, kdyby měl být poslední instancí na místě Božím člověk, upadl by člověk do rukou člověka“,⁸⁴ čímž bohužel opět vůbec nic neřekl o vykupitelském významu Kříže.

3) Friedrich Ostermann

Münsterský světící biskup se dosud nijak prožidovsky neangažoval, přinejmenším ne mimo rámec své diecéze. Snad právě v tom je důvod, že vyslovil to, co si jeho bratři v úřadě v nejlepším případě jen mysleli:

„V Kříži jako ústředním křesťanském symbolu smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista je zviditelněna neomezená láska Boha k člověku. ... Rozsudek ústavních soudců snad mohl být formálně právně bezvadný, avšak zvláště ve svém zdůvodnění neodpovídá duchu ústavy, duchu základního zákona... „Stát může být nábožensky neutrální, ne však nábožensky lhostejný,“ řekl Ostermann.“⁸⁵

Nehledě k tomu, že na pozadí výše podaného pozadí katolické víry zůstává i toto vyjádření nepřesné (a Boží láska k člověku v žádném případě není „neomezená“), zůstal Ostermann veřejnosti dlužen bližší vysvětlení rozdílu mezi náboženskou světonázorovou neutralitou a lhostejností. Podle všeobecné jazykové praxe totiž takový rozdíl vůbec *neexistuje*; obě slova jsou jen synonyma!

⁸² „DT“, 12. 8. 1995.

⁸³ „DT“, 29. 8. 1995.

⁸⁴ „DT“, 19. 9. 1995.

⁸⁵ „DT“, 5. 9. 1995.

C) S judaismem sprážení biskupové

1) Karl Braun

Bývalý eichstättský biskup a současný bamberský arcibiskup je považován za „konzervativního“. Podle novin „DT“ však na obranu Kristova Kříže neuměl říci nic jiného, než toto:

„Křesťané by měli ukázat, že světonázor, který se již nehlasí k žádným hodnotám, znamená počátek konce svobodného, mírového a prospívajícího společenství...“⁸⁶

To je *mimořádně* slabý projev! Silnější slova dokázal Braun příležitostně najít jen proti tzv. „antisemitismu“. Roku 1993 tvrdil, že v Německu „znovu zdvihá hlavu příšera, chvála Bohu dosud jen v omezených kruzích, příšera, o níž jsme si mysleli, že se už nikdy nevrátí: nacionalismus, odpor k cizincům, ba i antisemitismus“. A v dubnu 1995 dokonce varoval před „opakováním holocaustu“, a upozornil na „vzrůstající antisemitismus“!⁸⁷

2) Viktor Dammertz

Augsburský vrchní pastýř se již od počátku zřekl jakékoli náboženské argumentace proti antikřesťanskému rozsudku. Mluvil pouze o jakési „krizi důvěry“, postěžoval si, že Spolkový ústavní soud dal znovu přednost menšině před „státotvornou většinou“, varoval, že rozsudek „neposlouží větší toleranci, nýbrž spíše poškodí stávající klid“, pohřešil zřetel rozsudku na bavorskou zemskou ústavu, a ještě dodal, že „... nakonec jde o vzdělávací cíle škol“.⁸⁸

To bylo všechno, co Dammertz vhodil na misku vah ve prospěch krucifixů ve školních třídách. Aby to nějak vyrovnal, zasazoval se ještě v březnu 1995 tím vehementněji o katolické „bratrství“ s nejhoršími nepřáteli Kříže. Cituji příslušnou zprávu agentury KNA:

„Mezi katolíky nesmí mít místo veřejný nebo skrývaný protižidovský postoj... Nabádal k tomu augsburský biskup Dammertz. Kde by se něco takového objevilo, vyzývám katolíky k zaujetí výslovného a veřejného odporu, řekl Dammertz v neděli večer na augsburské radnici při závěrečném setkání ‚Týdne přátelství‘. Biskup vyzdvihl morální povinnost každého katolíka dělat všechno pro to, aby Židé i křesťané mohli žít v Německu společně jako dobří sousedé. Vzpomínka na osvobození vyhlazovacího tábora v Osvětimi by dnes měla být německým katolíkům podnětem k přezkoumání svého vztahu k Židům.“⁸⁹

3) Johannes Dyba

Biskup z Fuldy platí za „ultrakonzervativce“. Noviny „DT“ otiskly plné znění jeho „Slova“ k rozsudku z Karlsruhe, které bylo nejprve publikováno ve fuldských církev-

⁸⁶ „DT“, 19. 9. 1995.

⁸⁷ „DT“, 30. 9. 1993, resp. „DT“, 15. 4. 1995.

⁸⁸ „DT“, 19. 8. 1995.

⁸⁹ „DT“, 16. 3. 1995.

ních novinách „Bonifatiusbote“. Bohužel jenom první dvě a pak až poslední věta (!) „Slova“ mají vůbec co dělat s protikřesťanským rozsudkem, a celá výpověď byla naopak zcela bezvýznamná! Zde je:

„Katolickými křesťany v Německu poslední dobou otřásala řada událostí. Protesty a akce, rozsudky i chybné rozsudky, zákonné uvolnění interrupcí a konečně překvapující rozsudek Spolkového ústavního soudu ve věci krucifixů... Když nás rozsudek probudil, dokázal Bůh, že nás vede rovně i po křivolakých cestách.“⁹⁰

To poslední je samo o sobě jistě výstižné, ale o nenahraditelném významu Kristova Kříže opět ani jediné slůvko.

Arcibiskup Dyba prozatím nezastává žádnou viditelnou funkci v tzv. „křesťansko-židovské spolupráci“, ale soustavně se zasazuje za jednosvětovou vládu, tudíž za projekt, na jehož urychleném uskutečnění všemi prostředky společně pracuje sionistické Židovstvo i jeho frontové organizace (OSB, B'nai B'rith, Skotské zednářstvo, CFR, Bilderbergové, Trilaterální komise atd. atd.).⁹¹

Dyba jako katolický arcibiskup uveřejnil již v půli dubna 1991 v Bonnu prohlášení, v němž se říká:

„... Omezení státní suverenity v zájmu mezinárodního míru představuje velký krok směrem ke světové autoritě, k jejímuž zřízení církev již po desetiletí vyzývá... Lidská práva... vymezují současně hranice práva suverénního státu na nemešování do jeho vnitřních záležitostí. Je tedy příkazem doby dělat všechno pro další rozvíjení nástrojů mezinárodního práva k účinnému omezování státní suverenity prostřednictvím lidských práv.“⁹²

To je neskrývaný plaidoyer pro sionistický „One World“, pro celosvětovou „diktaturu humanity“, jak ji židovští i nežidovští insideři s oblibou cynicky nazývali nejpozději od roku 1940.⁹³

Na podzim 1992 se Dyba k tématu vrátil, ale tentokrát jej formuloval poněkud opatrněji,

„že nástroje a instituce války mohou být překonány jen vybudováním celosvětového mírového řádu. ‚Národy světa‘ musí takový internacionální řád vystavět na bázi lidských a mezinárodních práv“.⁹⁴ – Tedy v žádném případě ne na uctívání pravého Boha a svatého Kříže!

Takové vystoupení ve prospěch světového státu, který je podle stavu věci myslitelný pouze pod totálním židovsko-protikřesťanským panstvím, se ovšem jen těžko srovnává s angažovaností pro ukřižovaného Krista. Proto je tedy Dybův komentář k židovsky inspirovanému rozsudku proti Kříži tak opatrně povrchní!

⁹⁰ „DT“, 31. 8. 1995.

⁹¹ Srv. již výše zmíněné (pozn. 28 a 74) knihy autora. Mimo to také Johannes Rothkranz, *Wußten Sie schon..?*, Durach 1991; Ingo Goldberg, *Der jüdische Messianismus*, Durach 1995; Traian Romanescu, *Herren und Sklaven des XX. Jahrhunderts*, Durach 1995.

⁹² „DT“, 18. 4. 1991.

⁹³ Srv. Johannes Rothkranz, *Die kommende „Diktatur der Humanität“ oder Die Herrschaft des Antichristen*, 3. díly, Durach 1990 resp. 1991.

⁹⁴ „OR“, 30. 10. 1992, str. 6.

4) Josef Homeyer

Jako dlouholetý tajemník Německé biskupské konference (DBK) se významně podílel na formulaci kdoví kolika skandálních projudaistických „prohlášení“ a „dokumentů“ německých biskupů, ale jako nynější hildesheimský biskup dává najevo své provázání s katolickým „upomínáním se“ na údajně „židovské kořeny křesťanství“ jen příležitostně a náznakově.

Roku 1992 mnohoznačně prohlásil, že křesťanské církve (!) jsou „připraveny znovu uvážit svůj vztah k židovství a islámu“. O rok později se podobně jako arcibiskup Dyba zapřísahal – jak by mohl dobře vědět, výhradně sionisticky dirigovaným – „Jedním světem“. Učinil tak následujícími jasnými slovy patrného zasvěcence do židovských plánů:

„Bez budoucnosti a vize budoucnosti jednoho světa [!] zůstaneme zajatci řádu, postaveného na vztazích, směřujících stále více k minulosti“!⁹⁵

Není potom divu, že jeho „kritický“ postoj k protikřesťanskému rozsudku dopadl co možná nejubožeji. Homeyer prohlásil, že rozsudek směřuje k „privatizaci náboženství a urychlení jeho postupného vytlačení z veřejných oblastí“ s cílem „změn v německé společnosti. ... Doveden až do konce, znamenal by přinejmenším ztrátu charitativních, kulturních a vědeckých institucí Církve, a mohl by mít za následek ‚možná ale ještě víc.‘“⁹⁶ – Jak naznačuje skrytá narážka „možná ale ještě víc“, mohlo by zde jít dokonce o „zasvěcence“ ve smyslu Sionu a zednářských lóží. Samotný svatý Kříž, strážci ústavy snižovaný na „symbol donucování“, však tomuto vrchnímu pastýři pokoncilní církve nestál za jediné slůvko!

5) Franz Kamphaus

Limburský biskup je jedním z nejtvrďších modernistů v celém německém episkopátu. V „křesťansko-židovském“ dialogu však nemá, přinejmenším oficiálně, obzvláštní zalíbení. S tím větším nadšením se oddává myšlence „jednoho světa“ a tedy také patří ke stejné „krevní skupině“ jako židovští antikřesťané. Na jaře 1993 Kamphaus „Katolické zpravodajské agentuře“ řekl, že

„Evropa bude mít šance na přežití a oprávnění k existenci pouze tehdy, pokud shledá za správné zájmy Jednoho světa“ [!] a neuzavře-li se do svého hradu“!⁹⁷

Všechno, co Kamphausovi přišlo na mysl na téma „rozsudek z Karlsruhe“, a co noviny „DT“ považovaly za nutné ohlásit, zde budiž citováno v celé své trapné ubohosti:

„Nelze si stěžovat na násilí ve školách a současně i na vypuzení nenásilných změn poměrů v našich tradicích z vědomí veřejnosti,“ řekl Kamphaus v Limburku. Kdo chce zcela zprivatizovat náboženství, měl by vědět, co dělá. ... Morální program osvícenosti se svými právy svobody i povinnostmi by nebyl trvale životaschopný, kdyby se odřezal od svých náboženských zdrojů. ... Kdo již neví, od-

⁹⁵ „DT“, 12. 9. 1992, resp. „DT“, 28. 10. 1993.

⁹⁶ „DT“, 26. 8. 1995.

⁹⁷ „DT“, 3. 4. 1993.

kud přichází, skončí nakonec tam, kam původně vůbec nechtěl dojít,’ dodal ještě Kamphaus.⁹⁸

Kristův Kříž, jehož jméno se Kamphaus již zřejmě vůbec neodvažuje vyslovit, není přece ani pouhým „znamením nenásilných změn poměrů“, ani nemá jenom význam „v našich tradicích“, natož aby v něm bylo možno hledat – beztoho jen údajně „náboženské“ – zdroje osvícenství! Obráceně ovšem nechybíme, vytušíme-li tyto prameny v novověkých vzpourách proti Kříži, inspirovaných v rozhodující míře židovsky, byť se přirozeně nikdy neomezovaly jenom na samotné Židovstvo.

6) Walter Kasper

Vrchní pastýř z Rottenburgu-Stuttgartu sice v odpověď na protikřesťanský rozsudek vyzýval „pastorační spolupracovníky svého biskupství k obnově vědomí pozitivního významu Kříže“, sám však k němu nic pozoruhodnějšího neuměl říci. Upozornil jen na to, „že Kříž jako znamení křesťanské svobody v sobě nemá žádné donucovací prvky“. – To je ovšem řečeno tak všeobecně a mnohoznačně, že lépe již ani nelze.

Vlastní smysl Kříže neobjasnil, ani když – stejně případně, jako banálně – říkal:

„Rozhodnutí [ústavního soudu] zasáhlo ‚ústřední nerv našeho křesťanského vyznání‘ a dotýká se ‚základů státu i veškeré naší kultury‘. Jde o účast křesťanství na svobodném státním a společenském řádu Německa, avšak teď především jde o význam křesťanských hodnot a symbolů pro výchovu dětí a mládeže.“⁹⁹

Odkud se bere tak říkajíc nemastný neslaný tón tohoto přiznání se (?) ke Kříži na veřejnosti? Kasper není jenom notorickým modernistou, nýbrž také angažovaným přimluvčím a podporovatelem „křesťansko-židovské spolupráce“, tedy svorné součinnosti křesťanů a antikřesťanů!

V lednu 1991, dva týdny po začátku války v Perském zálivu, se Kasper přimlouval nejen za pouhou politickou „solidaritu s Izraelem“, ale rovněž prohlašoval, že by se „křesťané, muslimové a židé měli osvědčit jako spolehlivý prostředek mírového hnutí“. V listopadu 1993 Kasper v projevu ke „Společnosti pro křesťansko-židovskou spolupráci“ tvrdil, že „křesťané a židé musí společně dostát své odpovědnosti“, přičemž důraz ležel přirozeně na slově „společně“.¹⁰⁰ – Jenže, jak víme ze zkušenosti, takové „společenství“ šlo a jde ve stovkách a stovkách případů (!) na úkor Krista a Jeho Kříže, ale nikdy k jeho prospěchu! Kasperův ledabylý „povinný cvik“ ve věci skandálního protikřesťanského rozsudku je toho sto prvním důkazem.

7) Platon Kornyljak

Užívá titulu „Apoštolský exarcha katolických Ukrajinců v Německu“ a jako takový je členem německé biskupské konference (DBK). Na protestním shromáždění v Mnichově 23. září se blýskl svou – mlčenlivou – přítomností, v dobách před ním však svou verbální nepřítomností. Ačkoliv má své sídlo v bavorském hlavním městě, nevyjádřil

⁹⁸ „DT“, 17. 8. 1995.

⁹⁹ „DT“, 29. 8. 1995.

¹⁰⁰ „DT“, 29. 1. 1991 resp. DT, 11. 11. 1993.

k rozsudku žádné vlastní stanovisko. Zjevně neviděl žádný důvod k varování svých věřících před nepřáteli Kříže.

Zato tím mnohmluvněji přesně o rok dříve varoval

„před ‚jedem antisemitismu‘, který působí v mnoha zemích Evropy. ... Antisemitismus je neklamným varovným znamením bezbřehého nacionalismu, který se může změnit v hrozný excesy proti lidem jiných národů, kultur nebo náboženství. Křesťané jsou povinni ‚odporovat všem formám antisemitismu i extrémního nacionalismu‘.“¹⁰¹

8) Karl Lehmann

Není pouze mohučským biskupem a předsedou Německé biskupské konference, nýbrž po mnoho let také prominentním členem zednářské frontové organizace „Rotaryklub“. K protikřesťanskému rozsudku z Karlsruhe sepsal nejen již zmiňované, obsahově dosti slaboduché prohlášení DBK, ale rovněž k němu několikrát vyjádřil svůj osobní postoj.

Maximem kritiky, k níž se však odhodlal, byly následující přeopatrné věty; pocházejí z jeho interview pro římského dopisovatele novin „DT“:

„Mám rovněž plné pochopení pro pobouření národní duše i pro demonstrace, které následovaly. Pro nás je však mnohem důležitější pozadí rozsudku a především všechny body jeho zdůvodnění. Jsou-li však o něm pochybnosti, neznamená to ještě, že by se odmítal celý rozsudek, jak stojí a leží. ... Takto vznikl dojem, jak to také někteří formulovali, že rozsudek chce v zásadě nařídít bezvěrectví, aby tím pojistil neutralitu [státu]. To by nebylo ve smyslu naší ústavy. Kromě toho je zde ještě nebezpečí, že náboženství bude stále víc odsouváno do soukromí a společensky přestane být viditelné. To ovšem nemůžeme jednoduše strpět.“¹⁰²

Předseda DBK má „plné pochopení“ pro protesty vůči antikřesťanskému rozsudku, ale také nic víc. Zdůvodnění rozsudku sice odmítá, avšak ne bezvýhradně již rozsudek samotný. Z něj se nevyvozují žádné důsledky, nýbrž pouze „nebezpečí“, která on a jeho bratři v úřadu nemohou „jednoduše“ (ale nějak nakonec přece?) strpět. Z tak laxního postoje, který přesto noviny „DT“ oslavily jako „protest“ resp. „kritiku“, se mohou nepřátelé Kříže jen potutelně radovat.

K radosti už ostatně měli i dříve mnohokrát příležitost... Tak například v listopadu 1990, kdy Lehmann celebroid „bohoslužby v upomínku na 150. výročí zbudování synagogy židovské obce v odenwaldském Rimbachu“. Při tom mj. řekl: „Židé jsou naši bratři s přednostním právem“!¹⁰³

Nebo v září 1991, když Lehmann tlumočil Židům „jménem německých katolíků velice srdečné pozdravy“ k jejich novoročnímu svátku, a těmto zatvrdelým nepřátelům Krista a Kříže doslova napsal: „My křesťané jsme se židovskou vírou spojeni jako s žádným jiným náboženstvím. ... Přílišné zdůrazňování rozdílů nám v minulosti zatarasilo volný pohled na hluboké vzájemné společenství, které dává židovství a křesťanství sourozenecký náboženský odkaz.“ – Lehmannův dopis,

¹⁰¹ „DT“, 3. 9. 1994 (KNA).

¹⁰² „DT“, 5. 9. 1995.

¹⁰³ „DT“, 15. 11. 1990 (KNA)

otištěný v plném znění v židovském týdeníku „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“, končí tímto vysloveně skandálním pozdravem: „Velevážení židovští bratři a sestry, s veškerou úctou, která vám náleží jako sourozencům ve víře v Boha Abraháma, Izáka a Jakuba, zdravím vás srdečně a přeji do Nového roku hojné požehnání. Ve spojení s Bohem naší biblické víry a jeho celým lidem zůstávám zcela Váš – biskup Karl Lehmann, předseda Německé biskupské konference“!¹⁰⁴ Jak se rozumí, jméno Ježíše Krista se v tomto dopisu vůbec nikde neobjevilo...

Další radost udělal Lehmann nepřátelům Kříže v říjnu 1992, když pogratoval nově zvolenému předsedovi „Ústřední rady Židů v Německu“, Ignatzi Bubisovi, a ujistil jej „spojenectvím a přátelstvím katolíků se Židy“, tedy pravých vyznavačů Kříže s jeho nejhoršími opovrhovateli!¹⁰⁵

A znovu v listopadu 1992, když s odvoláním na Jana Pavla II. potvrdil, že „antisemitismus je hříchem proti Bohu i lidem“. – Zároveň ostře odsoudil „nejnovější protizidovské výroky a násilné činy v Německu, a vyzval k ochraně lidské důstojnosti“. Berlínského veřejného projevu proti „antisemitismu“ se ostatně také tehdy demonstrativně zúčastnil i biskup Kamphaus.¹⁰⁶

Dále pak v září 1993, když znovu u příležitosti židovského Nového roku „důtklivě politoval antisemitských úkladů a výhrůžek v Německu“ a tvrdil, že „je to naléhavou výzvou všem katolíkům k obzvláštní solidaritě s německými Židy“.¹⁰⁷

Nebo třeba když biskup v březnu 1994 bědoval nad žhářským útokem na synagogu v Lübecku, k němuž došlo za velice podivných okolností (budova byla pravidelně střežena!). Lehmann označil žhářství za „útok na svobodu víry i svědomí v Německu“ a pateticky dodal: „Kdo se dopustí násilností na našich židovských spoluobčanech, boří základy života společnosti.“¹⁰⁸

Když se pak v srpnu r. 1995 zaútočilo na Kristův Kříž, nebyla již ovšem o nějakém „boření základů života společnosti“ ani řeč! Místo toho byl Lehmann (musí to být takto řečeno!) tak nestoudný, že pouhé dva týdny po protikřesťanském rozsudku, v němž bylo poukázáno na Židy prosazený precedenční případ (!), klidně nechal publikovat své „pozdravné poselství k vysvěcení synagogy v Gießenu“, v kterém „vyjádřil svou radost z rozkvětu židovského života“!¹⁰⁹ – Pro katolické protesty ve prospěch Kříže našeho božského Spasitele měl pouze „plné porozumění“, z rozkvětu „náboženského života“ zapřisáhlých nepřátel Krista však projevil „radost“. – K tomu opravdu není co dodat!

9) Reinhard Lettmann

Münsterský biskup dal po vynesení rozsudku raději přednost naprostému mlčení. Je možné, že si nechtěl zbytečně zkomplikovat své dobré vztahy s nepřáteli Kříže. Připomeňme si proto jednu neuvěřitelnou příhodu v münsterském biskupství z roku 1983.

¹⁰⁴ „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“ (Bonn), 12. 9. 1991.

¹⁰⁵ „OR“, 9. 10. 1992, str. 6.

¹⁰⁶ „DT“, 7. 11. 1992.

¹⁰⁷ „DT“, 11. 9. 1993 (KNA).

¹⁰⁸ „DT“, 29. 3. 1994.

¹⁰⁹ „DT“, 31. 8. 1995.

Farář Werner Wehmeyer z Haltern-Sytheny napsal pro děkanské stránky listu münsterského biskupství „Církev a život“ svůj příspěvek proti uzákonění potratů, v němž se odvážil vidět paralelu mezi masovým vražděním nenarozených dětí a hromadným vražděním Židů v době Třetí říše. Tehdejší předseda Ústřední rady Židů v Německu si okamžitě písemně stěžoval u biskupa Lettmanna na údajnou „nehoráznost“ a požadoval vyvození důsledků pod hrozbou, že v opačném případě bude zpochybněn dobrý vývoj židovsko-křesťanských „rozhovorů“ (které tudíž již tehdy jen kvetly).

Reakce biskupa Lettmanna mluví za celé svazky knih. Ze strachu před zapřísáhlým nepřítelem Kříže se připlazil ke „křížku“ a bezodkladně sepsal odpověď, v níž co nejponíženěji referuje o přijatých opatřeních a slibuje do budoucna nápravu. Zde je (s nepodstatným krácením) doslovné znění Lettmannova dopisu:

„Velevážený pane prezidente! Nejprve srdečný dík za Váš dopis z 18. března 1983. Když vyšel ve farní části církevních novin ‚Církev a život‘ článek pana faráře Wehrmeyera se zmíněnými neuvěřitelnými výroky, dlel jsem právě několik týdnů na vizitaci a biřmování v děkanátu Moers... Po seznámení s těmito výroky pan generální vikář předvolal z mého pověření faráře Wehrmeyera okamžitě do Münsteru, sdělil mu náš nejostřejší nesouhlas, a udělil mu podle církevního práva monitio [výtku] a napomenutí, že v opakovaném případě by musel počítat s odvoláním ze svého úřadu [!]. Kromě toho mu bylo až na další zapovězeno publikovat ve farní části listu ‚Církev a život‘. Po návratu do Münsteru jsem se zcela veřejně a osobně distancoval od zmíněných neuvěřitelných a urážlivých výroků, vyslovil jsem k nim svůj nejostřejší nesouhlas a poprosil za odpuštění všechny, kteří se museli cítit dotčeni tím, že takové výroky mohly vyjít v mnou vydávaném církevním listu. Šéfredaktorka listu ‚Církev a život‘ se od výroků faráře Wehrmeyera rovněž naprosto jasně distancovala a odsoudila je. ... Podobně jako široká veřejnost, byli jsme i my těmito výroky stejnou měrou vyděšeni, rozhořčeni a zahanbeni. Pevně věřím, že toto nezodpovědné vybočení nezkalí naše osvědčené kontakty a přátelský vztah Židů a křesťanů. ... S přátelskými pozdravy, Vám zcela oddaný † Reinhard Lettmann.“¹¹⁰

10) Joachim kardinál Meisner

Jako kolínský arcibiskup celebroid v březnu 1990 v Bonnu bohoslužbu za účasti katolických poslanců Spolkového sněmu... Řekl přitom doslova, že úlohou Církve je „znovu oživit víru v naší vlasti tím, že k triádě volnost, rovnost, bratrství připojíme jako čtvrtý článek víru v Krista, aby tato trojice znamenala skutečně to, co slibuje“.¹¹¹ – Tím se Meisner jednoznačně přihlásil k protikřesťanskému heslu židozедnářské „francouzské“ revoluce a dopustil se – vědomě či nevědomě – rouhání, když chtěl tak satanský program spojit s vírou v Krista!

7. prosince téhož roku byl Meisner Janem Pavlem II. ustanoven za člena „Papežské rady pro interreligiózní dialog“,¹¹² tedy grémia pokoncilní církve, které je kompetentní

¹¹⁰ Cit. podle dokumentace případu v münsterském biskupském listu *Kirche und Leben*, z 27. 3. 1983, str. 11.

¹¹¹ „DT“, 29. 3. 1990 (KNA).

¹¹² „DT“, 11. 12. 1990.

také pro „křesťansko-židovský dialog“ na nejvyšší úrovni! Že kolínský arcibiskup pilně „spolupracuje“ s nepřáteli Kříže rovněž v diecézní rovině, dokazuje nejen sedmírámenný svícen v kolínském chrámu, ale i obrazový dokument!

Je proto podivuhodné, že Meisnerův okamžitý veřejný „protest“ proti hanebnému rozsudku z Karlsruhe zněl rozhodněji a rovněž bohabojněji než projevy jeho kolegů – ovšem jen na první pohled. Při bližším prozkoumání se rychle ukáže, jak rafinovaně je Kristovu Kříži dáván jiný význam a dokonce že jsou zde akceptovány protikřesťanské cíle. Cituji Meisnerovo prohlášení (s vypuštěním několika bezvýznamných míst) a na závěr připojuji svůj stručný komentář:

„Duchovní předpoklady pro Evropu vytvořilo Evangelium, jehož symbolem je Kristův Kříž. ... Kříž s Kristem, který má rozevřené paže a otevřené srdce, se stal přímo symbolem západního člověka: solidární, otevřený a všem pomáhající. Například Červený kříž je pouhou filiálkou Kříže Kristova. A Červený kříž inspiroval také islám k jeho Červenému pŭlměsíci. Kříž byl nyní nejvyšším německým soudem potupně označen za hrozbu náboženské svobodě. Vyplývaly by z toho tudíž následující důsledky: zrušení Červeného kříže, odstranění krucifixů z návrší a rozcestí, jejich demontáž z chrámových věží kaplí, vyčištění státních muzeí od všech exponátů s jeho vyobrazením, zákaz Bavorům, aby ve svém slovníku používali výrazy jako např. „*křížovka*“. Kultura žije z kultu. Kde je tato spojitost přerušena, kultura živoří a degeneruje. Grillparzer správně říká: ‚Humanita bez divinity je bestialitou.‘ V našich nových dějinách našla tato slova své hrozné potvrzení, když nacisté vyhnali kříže ze škol. Započítím svého strašného, bezbožného díla vrháte celý svět do neštěstí. Všechny hodnoty, které naše evropské společnosti učinily tak cennými, jako například lidská práva, mají jeden společný pramen, který nazýváme Bůh. Budeme-li však od něj odtrženi, nejenže uschneme, nýbrž začneme do sebe přijímat jed, který otráví veškeré společenské soužití lidí...“¹¹³

Kříž jako symbol Evangelia, potud v pořádku. Ale coby symbol „solidarity“ (typicky zednářské a současně modernistické slovo!), solidarity s kým, s čím, pokud a do jaké míry? A „lidská práva“, ohavný vynález radikálně protikřesťanské „francouzské“ revoluce, „hodnoty“, které měly *Boha* (!) jako svůj pramen? Proč potom nejsou nazývány tak, jak to vždy dělalo Písmo sv. a Církev, tj. *Boží přikázání*!?

A nakonec Červený kříž jako „filiálka“ krucifixu? Co má tohle nesmyslné tvrzení znamenat? Každé dítě se učí ve škole a každý lexikon uvádí to, co je stereotypním zednářským reklamním trikem k získávání sympatií veřejnosti: Červený kříž byl založen zednářem Henri Dunantem a své úzké propojení se zednářstvem jako radikálně anti-křesťanskou frontovou organizací Židovstva už dnes také ani nepopírá. V Hamburku například existuje „Nemocnice Německého červeného kříže a zednářů“ (viz vyobrazení!). Že by o tom všem Meisner nevěděl?

Je přece holým výsměchem dávat do spojení s krucifixem Červený pŭlměsíc islámu, tohoto rovněž radikálně protikřesťanského náboženství. Takovými a podobnými špatnými vtipy (jako je užití slova „*křížovka*“) nelze Kříž obhajovat, ale spíše vystavovat posměchu. Nebo snad chtěl Meisner nakonec jen demonstrovat svou dovednost v procvičování nové pokoncilní ctnosti, v interreligiózním dialogu?

¹¹³ Cit. podle kompletní dokumentace v „DT“, 12. 8. 1995.

11) Manfred Müller

První reakce řezenského biskupa na zdůvodnění rozsudku spočívala v jeho nesmělém přirovnání k známé kampani nacistů „prýč s Křížem ze škol“, a pak následoval rezignovaný návrh (cituji zde doslova): „Pro uklidnění senzitivních myslí by mohly být ve veřejných místnostech pověšeny krucifixy bez korpusu.“¹¹⁴ – Müller si snad vůbec ani nevšiml, že krucifix bez korpusu je už čistě jazykově sám o sobě protimluv.

V pozdější výzvě k projevům protestu v Řezně se pouze říká, že Kříž je „znamením svobody“ (?) a „ústředním symbolem naší křesťanské víry“. A dále: „S Křížem spojujeme rozhodující události spásy. ... Dětem ve školách jsou předávány hodnoty, které vyrůstají ze staleté praxe uctívání oběti ukřižování a zmrtvýchvstání Krista.“¹¹⁵ – Řezenský vrchní pastýř se tedy neodvážil zajít za hranici nejvšeobecnějších jazykových pravidel teologie a raději rychle přešel k mravním a kulturním „hodnotám“ křesťanství, o nichž od vynesení antikřesťanského rozsudku mluví téměř každý povoláný i nepovolaný.

Rovněž i Müller již dávno odvedl povinnou daň protikřesťanskému Židovstvu, když počátkem r. 1992 oznámil zrušení po dlouhá staletí tradičního procesí k „Deggendorfské Milosti“. Procesí bylo konáno jako každoročně opakované pokání za rouhání Nejsvětější svátosti, kterého se dopustili Židé ve 14. století. Zatvrzeli nepřátelé Krista naléhali v bratrském „židovsko-křesťanském dialogu“ na odstranění této připomínky hanebného činu svých předků, a vydali za tím účelem i doktorskou práci o 900 stranách, v níž hbitě dokázali žádoucí „vědecké“ výsledky (židovské rouhání Nejsvětější svátosti „neexistovalo, zato však křesťanský pogrom na Židy“.)! Podle slov generálního vikáře potom v Řeznu vyvodili „jediné možné důsledky“ z výsledků nových bádání v církevní historii“ a toto *pohoršení* odstranili.¹¹⁶ – Nesrovnatelně horší *pohoršení* svatého Kříže sice *zatím ještě* jen tak bez dalšího odstranit nehodlají, ale Müllerův návrh na umístění krucifixů bez korpusů už ukazuje (Židům) žádoucím směrem...

12) Heinrich Mussinghoff

Cášský biskup jako jediný ze všech uvedl Kříž ve spojitosti s láskou k Bohu (a bližnímu), přičemž ji dokonce zmínil na prvním místě. Hned na to ovšem následovala litanie plná humanitních „ctností“ už ne tak zcela křesťanské povahy: „Kdo vyhání Boha z našeho života a Kříž z naší pospolitosti, ten pak také z našeho života i z naší společnosti odstraňuje lásku k Bohu a bližnímu, solidaritu, toleranci, lidská práva i úctu k lidské důstojnosti člověka,“ napsal Mussinghoff v cášských církevních novinách. Kromě toho se přimlouval, „aby křesťanské symboly a hodnoty mohly být předkládány a učeny i ve veřejných školách.“¹¹⁷ – Že zde rovněž nebyla žádná zmínka ani o Kristovi, ani o Jeho spasitelné oběti na Kříži, nýbrž pouze obecně o „Bohu“, to může mít své vysvětlení v jemné ohleduplnosti biskupa Mussinghoffa vůči svým tak milým židovským přátelům, s nimiž sice společně věří v „Boha“, ale určitě ne v Krista!

¹¹⁴ „DT“, 12. 8. 1995; kříž s korpusem (tj. tělem Kristovým) je *krucifix*, bez korpusu je to prostě *kříž*; pozn. překl.

¹¹⁵ „DT“, 2. 9. 1995.

¹¹⁶ Všechny údaje a citát podle: „Mittelbayerische Zeitung“, 31. 1. 1992.

¹¹⁷ „DT“, 19. 8. 1995.

Již před svým vysvěcením na biskupa začátkem r. 1995 byl Mussinghoff v Münsteru „předsedou křesťansko-židovské společnosti“.¹¹⁸ V projevu po vysvěcení obešel Mussinghoff velice elegantní formou židovskou nenávisť ke Kristovi, aby je mohl pozdravit jako své „bratry ve víře“!¹¹⁹ – Při závěrečném svatém přijímání pak dokonce osobně přednesl „židovskou šabesovou modlitbu v hebrejštině a němčině“!¹²⁰

Ale tím ještě pořád nejsme u konce. Mussinghoffova „první ekumenická návštěva jako nového cášského biskupa platila židovské náboženské obci, kde byl přítomen večerní bohoslužby v synagoze. ... Hned poté, co zemský rabín Abraham Hochwald dokončil hebrejské modlitby, přednesl biskup slova žalmu: ‚Bud’ nám milostiv Bůh, jemuž holdují všechny národy‘. Ve společenském sále židovské obce Mussinghoff prohlásil: ‚Kráčíme společně se všemi, kdož věří v Boha. Při této společné cestě myslím v první řadě na lid Izraele, tohoto našeho staršího bratra ve víře‘.“¹²¹

Zda někdo věří v Krista, Syna Božího, nebo jen v „Boha“, to je tudíž Mussinghoffovi zcela lhostejné, a proto je také pro něj Kristův Kříž již jenom symbolem „Boha“. Protože však pro takového „Boha“ existuje i dostatek jiných symbolů, nebudeme už asi muset dlouho čekat, až se i tento údajně „katolický“ biskup pod nátlakem svých „bratrů ve víře“ Kříže úplně vzdá.

13) Joseph kardinál Ratzinger

Přestože sídlí ve Vatikánu, samozřejmě se od něho jako od Němce,¹²² Bavora a dokonce bývalého mnichovského arcibiskupa očekávalo jasné a zřetelné slovo, protože z povinnosti svého postavení zaujal k protikřesťanskému rozsudku stanovisko. A dokonce dvakrát. Po prvé bystře konstatoval, že „v soudním rozhodnutí jde o duchovní základy státu. Ten sice musí být nábožensky tolerantní, má však také v zásadě křesťanské ražení. ‚To neuráží nikoho, avšak dává nám všem společnou základnu‘.“¹²³ – Ale to bylo všechno!

Také po druhé argumentoval pouze „demokraticky“ a juristicky.¹²⁴ – Od předsedy římské Kongregace pro víru by se dalo očekávat spíše prohlášení, vycházející z katolické víry; to ovšem pouze v tom případě, že bychom ještě nic nevěděli o jeho vřelých židovsko-křesťanských vztazích...

Již v únoru 1994 totiž tisk oznamoval:

¹¹⁸ „DT“, 14. 2. 1995.

¹¹⁹ Podle „DT“ z 14. 2. 1995 řekl kardinál doslova: „Jdeme touto cestou vírou v bratrském spojení se všemi, kteří věří v Krista, kdož hledají Boha. Především myslím na lid Izraele, s nímž Bůh v Abrahamovi a ve zjevení na Sinaji uzavřel smlouvu, a který [sic!] nám v Ježíši daroval Spasitele. Židé jsou naši starší bratři ve víře.“

¹²⁰ Tamtéž.

¹²¹ „DT“, 25. 3. 1995.

¹²² Autor tehdy ještě nevěděl, že Ratzinger, pozdější „papež“ Benedikt XVI. je přímým potomkem devíti rabínů, viz *Malý přehled velkého spiknutí...*; pozn. editora.

¹²³ „DT“, 15. 8. 1995.

¹²⁴ Srv. „DT“, 24. 8. 1995: „Rozhodnutí, že Kříž není veřejnosti k mysli, nebylo vyneseno jménem lidu, ale proti lidu. Rozsudek nepokračuje ve výkladu ústavy, jíž byl po padesát let věrný, nýbrž privilejuje ateistický stát a vyhání Boha ze středu veřejného života.“

„Prefekt římské ‚Kongregace pro věrouku‘, kardinál Ratzinger, vyzval Židy i křesťany, aby se vzájemným usmířením stali ‚mírotvornou silou ve světě a pro svět‘. Židé a křesťané se mají navzájem akceptovat, aniž by při tom opomíjeli či popírali svou dosavadní vlastní víru, prohlásil Ratzinger ve středu večer během mezinárodní židovsko-křesťanské konference v Jeruzalémě. ... Měli by společně ‚otevřít Bohu dveře do současného světa‘ tím, že o něm vydají svědectví.“¹²⁵

Protože žádná z obou stran nesmí „svou víru“ zapřít, mají tedy zatvrzele nevěřící nepřátelé Bohočlověka Ježíše Krista a jeho Kříže sloužit „Bohu“ spolu s ctiteli a zbožňovateli Krista a jeho Kříže. Trojjediný Bůh křesťanské a katolické víry, jehož druhou Osobou je Ježíš Kristus, ovšem takovým „Bohem“ být nemůže...

Odtud tedy tak nápadná zdrženlivost kardinála Ratzingera vůči protikřesťanskému rozsudku ústavního soudu v Karlsruhe!

14) Joachim Reinelt

Drážďanský biskup „označil zdůvodnění rozsudku Spolkového ústavního soudu za ‚iritující‘“.

„Kříž rozhodně nevykonává žádný nátlak na žáka, který jej má před očima ve třídě,“ řekl biskup Reinelt novinám ‚Sächsische Zeitung‘, vycházejícím v Drážďanech. Necht’ nejvyšší německý soud uváží, že i menšiny jsou zavázány dodržováním tolerance. Soudní výrok by v žádném případě neměl základní náboženský postoj vyhnat do soukromí...“¹²⁶

Že tento domnělý učeďník Kristův a nástupce apoštolů nemá ohledně protikřesťanského rozsudku žádnou jinou starost, než jen možné ohrožení zednářské „ctnosti“ tolerance a hrozící vyhnání „základního náboženského postoje“ (... zřejmě lhostejno jakého!!) „do soukromí“, to těsně souvisí s jeho známou angažovaností v bratrském dialogu se zapřisáhlými nepřáteli Kříže.

Když byl roku 1993 v Drážďanech za velké pozornosti tisku (víme už proč...) zahájen každoroční křesťansko-židovský „Týden bratrství“, nemohl se Reinelt přirozeně vyhnout účasti na „společné křesťansko-židovské slavnosti v kostele svaté Anny“.¹²⁷ – Podle všeho se jí vyhnout ani nechtěl, i kdyby snad mohl.

O rok později se v Drážďanech konal (stále ještě tak nazývaný) „92. německý katolický den“, na němž se ovšem poněkud podivně „účastnily“ také „pravoslavná a metodistická církev, stejně jako židovská náboženská obec“ (!!)¹²⁸ Ta posledně jmenovaná přirozeně opět se „společnou křesťansko-židovskou slavností“, při níž Kristus a jeho Kříž zůstali jako vždy „za dveřmi“, protože jsou Židům „proti mysli“. – A jak se rozumí samo sebou, biskup Reinelt také nechyběl!

Kdo se soustavně účastní takových „společných slavností“, nebude nakonec Kříž již vůbec postrádat. Chabé Reineltovo povinné „protestní“ cvičení na to jasně ukazuje.

¹²⁵ „DT“, 5. 2. 1994.

¹²⁶ „DT“, 22. 8. 1995.

¹²⁷ „OR“, 19. 3. 1993, str. 3.

¹²⁸ „DT“, 2. 7. 1994.

15) Paul Werner Scheele

Asi nejstručněji – kromě těch, kteří neřekli vůbec nic – komentoval rozsudek würz-burský biskup. ... Samotná redakce novin „DT“, sídlící přímo ve Würzburgu a jíž tedy sotva mohl ujít nějaký biskupův výrok, citovala pouze tuto polovinu věty vrchního pastýře: „... při diskusi o rozsudku jde tedy mnohem spíše o osobní svědectví jednotlivce i o svědectví společné“.¹²⁹ Punktum!

Svědectví čeho? To zůstalo patrně otevřené. Však on biskup Scheele jen tak pro nic nepěstuje židovsko-křesťanské vztahy. V únoru 1995 byla na 16. březen ohlášena židovsko-křesťanská „společná oslava“, jejíž důvod byl tak říkajíc trochu od věci: „společná“ vzpomínka na zničení Würzburgu roku 1945. „Křesťané a Židé“, psalo se tam, „si připomenou padesáté výročí bombardování města vzpomínkovou slavností na hlavním hřbitově a následným pamětním průvodem vnitřním městem. Mezi účastníky budou biskup Paul Werner Scheele, děkan Joachim Beer a zemský rabín Nathan Levinson...“¹³⁰

16) Anton Schlembach

Jako biskup ze Speyeru se Schlembach už mnohokrát bratříčkoval s nepřáteli Kříže. V polovině června celebroidal ekumenickou bohoslužbu u příležitosti „Dne Porýní-Falcka“, přednesl projev a „varoval před přehlížením temných stránek zemských dějin, např. války a antisemitismu. „Nemůžeme také vymazat nehumánní rysy a tendence naší společnosti, náboženskou lhostejnost, světské smýšlení a konzumně hédonistický životní model současné doby,“ uvedl biskup.“¹³¹ – „Antisemitismus“ tedy zařadil hodně vysoko nad „náboženskou lhostejnost“. Není vlastně divu, protože antisemitismus je „hříchem proti Bohu a humanitě“, kdežto náboženská lhostejnost je „pouze“ hříchem proti Bohu samotnému...

O více než měsíc později pak padesáté výročí smrti Edith Steinové (skutečné datum ostatně není vůbec známo!) nabídlo Schlembachovi příležitost k interview pro agenturu KNA. Vyzval v něm „křesťany a Židy, aby se navzájem lépe poznávali“. ... Vrchní speyerský duchovní pastýř dále tvrdil, že „křesťanství je nemyslitelné bez židovství. Patří k velkým a tragickým hříchům křesťanství, že tuto pravdu často zapomínalo a zrazovalo ji“.¹³²

To jsou sice *nepravdivá*, ale tím charakterističtější slova. Avšak o „tragickém hříchu“ a „zradě“ na ukřižovaném Spasiteli v podobě ostudného rozsudku se již biskup Schlembach raději ani nezmínil. Spokojil se tím, že nálezu ústavního soudu vytkl „vyhánění křesťanské víry z veřejného života“ i „nucenou privatizaci víry a Církve“, aniž by zdůraznil, že jde o „hřích“, „tragický hřích“ nebo dočista o „zradu“. Kříži ostatně holdoval jako kulturnímu – místo náboženskému – symbolu: „Kultura žije z náboženství. „Kde tato souvislost není nebo je dokonce zničena, kultura umírá a mění se v nekulturnost.“¹³³

¹²⁹ „DT“, 19. 9. 1995.

¹³⁰ „DT“, 25. 2. 1995.

¹³¹ „DT“, 16. 6. 1992 (KNA)

¹³² „DT“, 28. 7. 1992 (KNA).

¹³³ „DT“, 17. 8. 1995.

To nebyl nezbytně argument ve prospěch Kříže, protože existují i jiná náboženství a jim odpovídající kultury! Například židovský kult, který v Německu jistě nebyl odtržen od svých kulturních souvislostí. O naší *kulturu*, jež je dnes tak jako tak každým, kdo na sebe „dbá“, nazývána „židovsko-křesťanskou“, tedy nemusí mít nikdo obavy. A o Kříž samotný už vůbec ne vzhledem k „mužným“ postojům jeho biskupských obhájců...

17) Hermann Josef Spital

Trevířský biskup patří k radikálnímu modernistickému křídlu v německém episkopátu. Kromě toho se ještě angažuje v interreligiózním dialogu, při němž, jak známo, nikdy nesmí chybět Židé. O adventu 1992 celebroid Spital v kryptě trevířského dómu interreligiózní „mírovou modlitbu“ spolu se svými orientálními bratry v úřadu, s arabským muslimem, izraelskou luteránkou a – přirozeně také – izraelským rabínem.¹³⁴

Biskupovo srdce patří rovněž „jednomu světu“. Společně se svými kolegy v úřadu Kamphausem, Lehmannem a Schlembachem uspořádal na podzim 1994 ve Frankfurtu velkoryse založenou *multikulturní* „malířskou akci“ s pozoruhodným mottem „1000 barev – Jeden svět“!¹³⁵

Intenzita Spitalovy židozedenářské angažovanosti je přirozeně v opačném poměru k jeho horlivosti při obraně svatého Kříže! K skandálnímu rozsudku našel jen nic neříkající fráze, s nimiž je možno argumentovat z libovolného náboženského a světonázorového stanoviska:

„Pojem neutrality, jak je očividně hájen v rozsudku, nelze užívat tam, kde jde o výchovu. Neexistuje žádná neutrální výchova dětí,“ prohlásil Spital ... v interview pro Katolickou zpravodajskou agenturu. Připomněl sice „tolerantní diskusi“, ale současně upozornil, že by se tolerance neměla omezovat na hledání nejmenšího společného jmenovatele. Tolerance je schopnost snášet rozdíly bez jejich vyrovnávání.“¹³⁶

18) Georg kardinál Sterzinsky

Postoj berlínského arcibiskupa k protikřesťanskému rozsudku Spolkového ústavního soudu (BVerfG) zůstal pohoršlivě bezbarvý. To nejostřejší, k čemu se kardinál odhodlal, bylo:

„... Náboženská svoboda se rozsudkem BVerfG změnila z práva na veřejné představování náboženství v právo k ničemu a na povinnost indifference. ... Stát však musí vytvořit volný prostor k umožnění autentických výkladů a konfrontací. Nikoli to nás vzdaluje Kříže, nýbrž vytváření vědomí, že „musíme mladým lidem pomáhat k vědomému životnímu rozhodnutí“.“¹³⁷

K libovolně „vědomému životnímu rozhodnutí“ jistě není zapotřebí Kříže. A neměli již dnes Kříž objektivní význam, nýbrž „může“ jen něco znamenat, a sice „dnes“ cosi jiného než včera nebo zítra, pak jen rychle pryč ze školních tříd s touto zbytečnou okrasou!

¹³⁴ „Trierischer Volksfreund“, 7. 12. 1992.

¹³⁵ „DT“, 5. 10. 1994.

¹³⁶ „DT“, 19. 8. 1995.

¹³⁷ „DT“, 9. 9. 1995.

Sterzinsky je skalní modernista. Slovo „katolický“ sice ještě pořád dává na úřední papír, ale jinak už s ním nemá doslova nic společného. V prosinci 1991 prohlásil tisku, že „papežem Janem Pavlem II. požadovaná nová evangelizace Evropy nemá nic společného s protireformací a rekatolizací“. ... Takové „konfesijní spory a nedorozumění“ musejí být odstraněny.¹³⁸ Rok před tím vydal „směrnice pro farnosti“ svého biskupství, v nichž se mimo jiné říká: „Je třeba podporovat také křesťansko-židovský dialog.“¹³⁹

Sterzinsky rovněž naprosto přesně ví, které teologické autority má „dnes“ jako pokoncilní vrchní pastýř citovat. Když měl 20. února 1995 v římské Gregorianě slavnostní přednášku, svůj teologicky vyšperkovaný plaidoyer bezbřehé multikultury¹⁴⁰ uvedl zcela případně slovy „židovského spisovatele Elie Wiesela“.¹⁴¹ – K protikřesťanskému rozsudku patrně už žádný vhodný citát v témže prameni bohužel nenašel...

19) Friedrich kardinál Wetter

Jako mnichovský arcibiskup byl právě on nejvíce postižen rozhodnutím ústavního soudu proti krucifixům v bavorských školách. Ve svém prvním prohlášení nazval rozsudek „pohoršujícím“. Protože je Kříž „výrazem křesťanské tradice, rozhodujícím způsobem formoval Bavorsko a propůjčil mu identitu“, působí rozsudek na „bavorskou životní realitu“ jako „intoleranční patent“!¹⁴² – Málem to vypadá, jako by Wetter přešel do tábora tolik vysmívaných a pomlouvaných „tradicionalistů“.

V kázání v Altöttingu 14. srpna se dokonce odvolal na „odpovědnost před Bohem“, zakotvenou v preambuli ústavy a dovodil, že tento Bůh není žádné „mlhavé cosi“, nýbrž naopak osoba, „před níž je lid zodpovědný i ve státních záležitostech“.¹⁴³ – Také zde však nebyl zřetelně vyjádřen poměr mezi krucifixem ve škole a „Bohem“ v ústavě, ačkoli to mohlo být myšleno správně: ukřižovaný Spasitel je pravým Bohem.

Jak jsme si již výše ukázali, dodal si Wetter teprve před 30 000 většinou katolickými a ušlechtilé motivovanými demonstranty na mnichovském náměstí Odeon odvalu a přiznal se konečně ke Kříži jako k symbolu spásy... Bohužel si však hned nato uložil autocenzuru, když prohlásil, že tento význam se omezuje pouze „na nás křesťany“.¹⁴⁴

Proč věnoval tolik času a námahy, aby obešel fundamentální význam Kříže, dá se alespoň částečně vysvětlit jeho až pozoruhodnou angažovaností v „křesťansko-židovském porozumění“.

Koncem roku 1992, když byly ojedinělé „antisemitské“ přehmaty neznámých pachatelů vykřičeny interesovanou stranou za „[novou] vlnu antisemitismu“, pospíšil si kardinál Wetter zazpívat na stejnou notu jako Židy řízená masmédia. Neprodleně napsal dopis prezidentovi Zemského svazu izraelitských náboženských obcí v Bavorsku, Si-

¹³⁸ „DT“, 7. 12. 1991 (KNA)

¹³⁹ „DT“, 1. 11. 1990 (KNA).

¹⁴⁰ Jeho „křesťanským“ fikovým listem čistě židovského projektu k úplnému zničení křesťanské víry a kultury v Evropě byl údajně nezbytný „soucit“ s „uprchlíky před bídou“ z třetího světa.

¹⁴¹ „OR“, 3. 3. 1995, str. 7.

¹⁴² Cit. podle kompletní dokumentace prohlášení in: „DT“ z 15. 8. 1995.

¹⁴³ Cit. podle kompletní dokumentace kázání in: „DT“ z 19. 8. 1995.

¹⁴⁴ Což bylo přinejmenším mylné, protože *objektivně* má Kříž tento význam nejen „pro nás křesťany“, nýbrž pro všechny lidi, i když v *subjektivní* rovině tak mnozí nevěřící tento význam pro sebe i pro ostatní popírají.

monu Snopkowskému, v němž odsoudil „antisemitismus v Německu“ jakožto „nesnesitelný“.¹⁴⁵

V červnu 1994 poskytl agentuře KNA rozhovor ohledně Vatikánem plánovaného „svatého roku 2000“. Hned v úvodu zdůraznil, že podnik pokoncilní Církve by podle jeho názoru „měl dát důraz na ekumenismus a pamatovat také na společné akce křesťanů a Židů“!¹⁴⁶

V únoru byl Wetter v souzvuku s bavorskou zemskou vládou tak ohleduplný, že bohoslužbu k „padesátému výročí osvobození koncentračního tábora Dachau 29. dubna“ odložil o den, a sice – jak to bylo doslovně uvedeno! – s „ohledem“ na „židovský šábes“!¹⁴⁷

V květnu roku 1995 bylo možno vidět a slyšet kardinála Wettera (a to ne snad v, nýbrž *na*) mnichovském kostele sv. Michaela. Při tom povinně připomněl „hromadnou záhubu Židů nacisty“ a „uvítal, že křesťané a Židé se sjednocují při mírových modlitbách. Ekumenických mírových bohoslužeb se zúčastnili také zemský biskup evangelicko-luteránské církve v Bavorsku, Hermann von Loewenich, a Henny Seidemann ze Společnosti pro křesťansko-židovskou spolupráci“.¹⁴⁸

Kdo se soustavně a takovým způsobem spolčuje s nejzuřivějšími nepřáteli svatého Kříže, ten má záhy až příliš svázané ruce, než aby se mohl jasně přiznat ke Kříži jako ke znamení spásy. Bez silného nátlaku katolických mas, které o tomto pozadí asi sotva co vědí, by Wetterův projev dopadl nepochybně ještě mnohem „zdrženlivěji“.

D) „Ústřední výbor německých katolíků“ (ZdK)

Jeho „kritika“ protikřesťanského rozsudku z Karlsruhe byla velmi mírná. Viceprezidentka ZdK Schavanová shledala „mnohé z protestů proti ústavnímu rozhodnutí za ukvapené“ a vpadla tím do zad viceprezidentovi Kronenbergovi, jehož protest nebyl ani tak nijak výrazně odvážný! Když se však ozvala vzrušená reakce na tuto ránu dýkou, vzchopila se dáma ze strachu o svou politickou kariéru (je zemskou ministryní CDU pro náboženské záležitosti) a vydala tedy ještě jeden „protest“. V extrémně „levicově liberálních“ novinách „Süddeutsche Zeitung“ (které mimochodem stejně jako mnichovský „Abendzeitung“ patří židovské rodině Friedmannů!) napsala:

„Rozsudek neodpovídá životním pocitům, ani vědomí tradice, velice mnoha lidí všech generací v naší zemi, kteří velmi dobře vědí o kořenech naší kultury a demokratického řádu“.¹⁴⁹ – To už je opravdu pádný argument...

Prezidentka ZdK Rita Waschbüschová se v interview pro „DT“ nechala po mnohonásobném vyzvání pohnout pouze k poddajnému prohlášení, že „rozhodnutí soudu takto nemůžeme mít za správné. Ústavní soud je náš nejvyšší právní orgán, od něhož jsme očekávali víc. Měli jsme také právo čekat, že vezme v úvahu historické souvislosti. Potud [!!] si soud musí nechat líbit zřetelnou kritiku“.¹⁵⁰ – Nešlo jí tedy už vůbec o Kříž,

¹⁴⁵ „DT“, 1. 12. 1992 (KNA).

¹⁴⁶ „DT“, 18. 6. 1994 (KNA).

¹⁴⁷ „DT“, 9. 2. 1995.

¹⁴⁸ „DT“, 11. 5. 1995.

¹⁴⁹ „DT“, 19. 8. resp. 24. 8. 1995.

¹⁵⁰ Interview vedla Isabelle Löwensteinová, „DT“, 24. 8. 1995.

o Krista Spasitele a jeho nyní již trestné veřejné uctívání, kdepak, jí šlo pouze o „dějiny“. A co jak jen možná opatrně naznačila a oč především šlo, bylo následující: Protože zuřiví „nacisté“ se již kdysi pokusili odstranit krucifix ze škol, měli by se naši sympatičtí a lidumilní „demokraté“ co možná vyvarovat neobratných pokusů o jejich napodobování.

Což jinými slovy opět znamená – v zásadě bychom proti odstranění krucifixů ze školních tříd nic neměli, kdyby nás v tom už bohužel nepředěšili nacisté, které jen tak jednoduše nemůžeme kopírovat.

Ale máme i něco pro útěchu: Aktivita paní Waschbüschové v „křesťansko-židovském porozumění“ více než vyvažuje její ostýchavost ve věci protikřesťanského rozhodnutí! Koncem ledna 1995 pak přišlo následující: prezidium Ústředního výboru německých katolíků tehdy

„... položilo věnec na místě bývalého židovského starobince v Berlíně. Paní Waschbüschová při tom promluvila o ‚staletém opomíjení Izraele církví‘. ... Je tedy historickou úlohou křesťanů zasazovat se o nový vztah k židovskému národu.“¹⁵¹

Již na jaře 1991 odjela delegace ZdK do Maďarska, aby se tam informovala „o stavu křesťansko-židovských kontaktů“ v této zemi. Následně bylo v Bonnu radostně oznámeno, že „proces vytváření nového vědomí“ i v Maďarsku již úspěšně začal, „zvláště založením ‚Křesťansko-židovské rady‘“.¹⁵²

Takové špinavé služby politicky, hospodářsky, finančně i mediálně již všemocným nepřátelům Kříže ji pak přirozeně činí neschopnou stát upřímně na straně Krista. Doslava úděsně to dokazuje také příklad rakouských biskupů.

E) Rakouští biskupové

Protože už jen několik málo dní po rozsudku v Německu bylo ohlášeno podání ústavní žaloby proti krucifixům ve školách i v Rakousku, viděli se rovněž tamější vrchní pastýři nuceni zaujmout stanoviska.

Od bývalého vídeňského arcibiskupa Franze kardinála Königa, který se jinak velice horlivě věnuje práci s masmédií, nebylo ovšem slyšet ani slůvko; jeho židozedenářští přátelé by s něčím takovým také nebyli srozuměni. Kardinál, který byl zasvěcenými fotografy „zvěčňován“ téměř pravidelně při zednářské gestikulaci ukazováčkem, nejen že před několika lety dostal zlatou medaili řádu B'nai B'rith, nýbrž byl také osobně přítomen předávání téže medaile židovského vysokého zednářstva rakouskému vicekancléři Erhardu Busekovi v říjnu 1993.

Roku 1990 měl König v Paderbornu přednášku, v níž označil za „tragické, že tři velká monoteistická náboženství, křesťanství, židovství a islám, stále ještě příliš málo vnímají svou společnou religiózní základnu, aby ji mohla využít k úsilí o porozumění národů, spravedlnost a mír ve světě“. Potěšil se však z toho, že

„dialog katolické církve se Židovstvem již dosáhl významného pokroku“.¹⁵³ –

Roku 1991 König prohlásil, že „křesťansko-židovský dialog příštích let“ se bude

¹⁵¹ „DT“, 2. 2. 1995 (KNA).

¹⁵² „DT“, 18. 4. 1991 (KNA).

¹⁵³ „OR“, 8. 6. 1990, str. 4.

muset „dotknout také problému nově sílícího antisemitismu ve východní Evropě“.¹⁵⁴

O tom, že by se řečený dialog musel dotknout také *ustavičné židovské nenávisti vůči Kříži*, kardinál König přirozeně nemluvil! Na toto téma se ostatně až doposud neozval nikdo, doslova *nikdo* z hierarchů pokoncilní církve, dokonce ani jen v *náznu*! Místo toho König podepsal na sklonku podzimu 1991 výzvu k tichému pochodu centrem Vídně „na výraz smutku nad zhanobením židovských hrobů“.¹⁵⁵ – K podobnému smutnému pochodu kvůli zhanobenému krucifixu ani König, ani kdokoli jiný už v posledních desetiletích nevyzval, ačkoliv takových případů viditelně přibývá!

Zmíněnou výzvu spolupodepsal také vídeňský světící biskup Florian Kuntner, který o měsíc později dal najevo dokonce strach, „že bychom mohli zapomenout, kam vede v konečných důsledcích antisemitismus, rasové představy a nenávist k cizincům“.¹⁵⁶ Pěkné, jenže po rozsudku z Karlsruhe biskup Kuntner mlčel jako ryba. Jak se zdá, neměl vůbec strach z toho, kam až povede v konečných důsledcích odstranění krucifixů. Ostatně ani biskupy z Lince a Klagenfurtu, Aicherna a Kapellariho, nepřiměla vyhlídka na rakouský protikřesťanský rozsudek k zaujetí vlastního stanoviska... Když však oba v únoru 1995 odjeli do Sarajeva na „solidární návštěvu“, nezapomněli tam samozřejmě absolvovat „setkání s místní izraelskou náboženskou obcí“.¹⁵⁷

Jiný vídeňský světící biskup, Helmut Krätzl, přispěl alespoň slovně k debatě o krucifixu v rakouských školách a kritizoval

„svého protestantského bratra v úřadu, biskupa Dietera Knalla. ... Knallův výrok, že je proti nátlaku vůči krucifixům ve školách, sice za úvahu stojí, ale jeho autor nevzal ohledy na politické okolnosti“.¹⁵⁸ Jistě i tohle byla kritika, ale čistě politická, nikoli katolická, jak bychom čekali od biskupa.

Krätzlův ledový klid vůči upomínce na ukřižovaného Spasitele, jehož vyhnání ze škol považuje za „hodné úvahy“, se však okamžitě mění v „soustrastnou účast“, jakmile se jedná o připomínku židovských obětí. V prosinci 1993 totiž „při židovské vzpomínkové bohoslužbě ve Vídni za oběti listopadového nacistického pogromu roku 1938 vyjádřil svou přítomností ‚soustrastnou účast‘ katolické církve. Během bohoslužby, vedené vrchním rabínem Paulem Chaimem Eisenbergem, se účastníci pomodlili za oběti tzv. říšské křišťálové noci“.¹⁵⁹

Modlili se i jinde. „Salcburský arcibiskup dr. Georg Eder oslovil turisty v letáku s titulem: ‚Pozdrav Bůh! Bohoslužby v Salcburku‘. ... Neudělal to však jako hlava místní církve, nýbrž jakožto předák veškerého salcburského ‚křesťanstva‘: ‚Srdečně vás vítám jménem křesťanské církve v Salcburku. Jako návštěvníci jste samozřejmě i našimi hosty. Proto si vám dovoluujeme nabídnout tuto naši brožuru s nejdůležitějšími informacemi. Přejeme vám Boží požehnání a příjemný pobyt v našem krásném městě.‘ Pak jsou uvedeny následující ‚bohoslužby‘: ‚Missa Ca-

¹⁵⁴ „OR“, 18. 1. 1991, str. 4.

¹⁵⁵ „OR“, 6. 12. 1991, str. 6.

¹⁵⁶ „OR“, 17. 1. 1992, str. 6.

¹⁵⁷ „DT“, 16. 2. 1995.

¹⁵⁸ „DT“, 22. 8. 1995.

¹⁵⁹ „OR“, 17. 12. 1993, str. 6.

tholica', ,pravoslavná', ,evangelická A. B.', ,starokatolická', ,baptistická', ,menonbratrská společnost', a ,izraelitská náboženská obec'.¹⁶⁰

Ke kampani proti Kříži sice Eder také zaujal kritický postoj, avšak zcela okrajově jedinou vedlejší větičkou: „Skupiny, které i zde v Rakousku zpochybňují Kříž, chtějí současně odstranit i výuku náboženství,“ napsal ve svém biskupském listu.¹⁶¹

Innsbrucký biskup Reinhold Stecher, jehož diecéze hraničí s Bavorskem, se vyjádření svého očekávaného postoje zhostil stejně originálně, jako banálně.

„Nenahlížím, proč by se měl i v naší alpské republice stát tématem rozsudek německého ústavního soudu, který se nás netýká,“ usoudil Stecher a pokračoval: „Měli bychom si spíše znovu připomenout, že již po celých padesát let nejsme provincií německé Říše.“¹⁶²

Ostatně od tohoto nositele zlaté medaile B'nai B'rith se rozhodně nic víc čekat nedalo. Stecherova láska k úhlavním nepřítelům Kříže jde již tak daleko, že se v březnu 1993 nechal vidět při vysvěcování nové innsbrucké synagogy, předal tam dárek – pochopitelně žádný krucifix, nýbrž jeho opak, menoru! – a přednesl i zbožný židovský projev, o němž jsme pak byli informováni takto:

„Biskup Stecher zvláště zdůraznil naději, že ,budoucnost Židů a křesťanů může být pod jinou hvězdou [!] než v minulosti'. Nejvyšší innsbrucký pastýř připomněl dávno zapomenutou pospolitost Židů i křesťanů a naprosto srozumitelně vysvětlil: „Jde nám zde o budoucnost ve smyslu lidského světa, který má jen jediného Otce.“¹⁶³

Stecherovi už dávno nejde o věčnost, a tedy také již ne o Kristův Kříž, který jemu i čistě světským Židům působí bolest, ale je prospěšné na to upomenout...

F) Pohled na Církev ve světě

Spřáhnutí švýcarských, německých nebo rakouských biskupů se zapřísáhlými nepřáteli Krista a jeho Kříže nepředstavuje v pokoncilní církvi nějakou trapnou výjimku, nýbrž věrně zrcadlí to, co můžeme s úděsnou pravidelností vidět po celém světě. ... Vzhledem k hojnosti faktů se zde musíme omezit jenom na několik málo příkladů.

Kardinálu Josephu Bernardinovi z Chicaga (USA) byl na jaře 1995 propůjčen čestný doktorát Hebrejské univerzity v Jeruzalémě. Podle údajů univerzity byl poctěn „za své zásluhy o interreligiózní dialog v ,nové éře židovsko-křesťanských vztahů““.¹⁶⁴

Kardinál Basil Hume z Westminsteru (Anglie) si v září 1993 na setkání evropských biskupů v Praze postěžoval

„na znepokojivý vzrůst pravicového extremismu, nenávisti vůči cizincům a antisemitismu v tak mnoha evropských zemích. ... A právě vzhledem k excesům vůči Židům bude stále důležitější, aby křesťané takové činy odsuzovali“.¹⁶⁵

¹⁶⁰ „fraktur“, 17. 2. 1991, str. 5.

¹⁶¹ „DT“, 26. 8. 1995.

¹⁶² „DT“, 29. 8. 1995.

¹⁶³ „Die Presse“ (Viedeň), 22. 3. 1993.

¹⁶⁴ „DT“, 15. 4. 1995.

¹⁶⁵ „DT“, 11. 9. 1993 (KNA).

Celá licoměrnost takového (volání po) „odsuzování“ je zřejmá z toho, že kromě „antisemitismu“ už pokoncilní Církev *vůbec nic jiného neodsuzuje*, nýbrž podporuje a šíří „porozumění“ pro všechno, včetně vraždění nenarozených dětí, rozbíjení manželství, homosexualitu i veřejné rouhání Kristovi.

Pařížský kardinál Aaron Lustiger, sám židovského původu, prohlásil na vzpomínkové slavnosti v Berlíně v květnu 1995, že „křesťané *musí odsoudit* své hříchy vůči židovskému národu“, ¹⁶⁶ přestože výraz „hřích“ normálně již dlouho nepatří k jeho slovníku či ke slovníku jeho kolegů.

Kardinál Albert Decourtray z Lyonu dokonce roku 1991 přijal „Cenu lidských práv“ židozedařského řádu B'nai B'rith. ¹⁶⁷ Rok před tím jako biskup jinak všechno mlčky přehlízející pokoncilní církve mimořádně ostrou formou „odsoudil“ zhanobení židovského hřbitova, zinscenované jako vždy neznámými pachateli! Jakožto předseda Francouzské biskupské konference napsal francouzskému vrchnímu rabínovi dopis následujícího obsahu: „Zneuctěné hroby a zohavené mrtvoly' jsou ‚otřesným příznakem‘, který burcuje svědomí a vyzývá k hledání cest spravedlnosti a tolerance.“ ¹⁶⁸ – Že by byl kardinál někdy „otřesen“ některým z nespočetných protikřesťanských a rouhavých skandálů, které masmédia Sionu téměř denně produkují, o tom se nám nic nedoneslo...

V katechismu francouzských biskupů pro dospělé z roku 1991 (s pokřiveným Křížem na přebalu knihy, viz obrazovou přílohu) se tvrdí, že svým celkovým zaměřením se „křesťanství blíží velkým náboženstvím jako judaismus, islám nebo hinduismus, která rovněž ukazují lidstvu univerzální perspektivy cesty k Bohu v rámci společného postupu“. ¹⁶⁹ – Kříž Ježíše Krista a jeho vykupitelská oběť jsou tedy už jen nepodstatnou křesťanskou „přisadou“, protože navzdory judaistickému (islámskému, hinduistickému atd.) odmítání Kříže údajně existuje legitimní a všem „společný postup“!

Milánský kardinál Carlo Maria Martini se nechal roku 1992 zapsat do „Zlaté knihy“ hebrejské národní nadace „Keren Kayemeth Leisrael“. Tím bylo oceněno jeho „uznání státu Izrael s hlavním městem Jeruzalémem, osobní ekumenická otevřenost i podpora židovsko-křesťanského dialogu“. ¹⁷⁰ – A byl to pak znovu on, kdo spolu s vrchním evropským rabínem Siratem zahajoval roku 1994 velkou „židovsko-křesťanskou“ konferenci v Jeruzalémě.

Na milánském shromáždění s oblíbeným židovským tématem „školní výchova o Osvětimi“ v listopadu 1994 přednesl kardinál Martini dokonce vlastní referát. ... Použil v něm také standardní židovské tvrzení, „že školní výuka o masovém vyvražďování v Osvětimi už nesmí být stejná jako dříve“. ¹⁷¹ Ovšem na téma „školní výchova o bolševismu“ jsme však od žádného biskupa pokoncilní Církve neslyšeli ani slovo, protože je jejich novým, koncilem objeveným židovským přátelům tak trochu trapné. Bolševismus totiž podle nejrozumnějších odhadů systematicky zlikvidoval pětikrát až desetkrát více lidí, než kolik činí Židy *oficiálně* uváděný počet obětí „holocaustu“.

¹⁶⁶ „DT“, 6. 5. 1995.

¹⁶⁷ „DT“, 19. 11. 1991.

¹⁶⁸ „OR“, 15. 6. 1990, str. 4.

¹⁶⁹ Cit. podle: „SAKA-Informationen“ 17 (1992), str. 32.

¹⁷⁰ Cit. podle: „SAKA-Informationen“ 17 (1992), str. 203.

¹⁷¹ „DT“, 29. 11. 1994.

Předseda italské biskupské konference, kardinál Camillo Ruini, roku 1992 v dopisu vrchnímu rabínovi Elio Toaffovi vyjádřil „bolest nad deportacemi Židů 16. října před 49 roky“ a odsoudil (!) „všechny nové formy antisemitismu, které se dnes objevují“.¹⁷² V lednu 1993 italský vrchní pastýř opakově toto odsouzení v rámci „poselství ke Dni setkání a religiozního dialogu s židovským národem“.¹⁷³

Polští biskupové napsali k 25. výročí *Koncilní deklarace* (v podstatě jen) o *Židech* „Nostra aetate“ svůj „Pastýřský list proti antisemitismu“. Bylo tam vypočítáno všechno, co „nás“ údajně „spojuje“.

„Nás křesťany přece se Židy spojuje víra v jednoho Boha, Stvořitele a Pána vesmíru, který stvořil člověka ke svému obrazu. Pojí nás společně uznávané etické zásady, obsažené v deseti přikázáních, a projevující se v příkazu lásky k Bohu i bližnímu. Spojuje nás úcta ke knihám Starého zákona i společná tradice modlitby. A konečně nás také spojuje naděje na příchod Božího království.“¹⁷⁴ – Ježíš Kristus, Mesiáš a jeho vykupitelská oběť se nám zde opět zcela vytrácejí!

Další příklady podobně skandálních akcí biskupů by bylo možné uvést i z Maďarska, České republiky, Jugoslávie (před občanskou válkou) i mnoha dalších zemí.

Ohledně „války v Perském zálivu“ r. 1991, která výslovně sloužila k podpoře židozедnářského „nového světového řádu“, byla ve Vatikánu uspořádána zvláštní konference biskupů a patriarchů z celé oblasti Blízkého východu. Jejím výsledkem bylo písemné prohlášení, kde se hned úvodem říká:

„My patriarchové a biskupové. ... upozorňujeme, že je naším největším přáním ujistit své židovské i muslimské bratry, že s nimi chceme udržovat skutečný, hluboký a trvalý dialog, který vychází z naší víry v jednoho Boha i společné starosti o hodnoty spravedlnosti a podpory lidskosti...“¹⁷⁵ – Také zde je postavena společná náboženská základna na všem jiném, než na Kristu a jeho Kříži.

Přesně totéž udělal v únoru 1992 viceprezident Papežské komise pro interreligiozní vztahy se Židovstvem, arcibiskup Pierre Duprey, když vyzdvihl „velký význam rozhořování katolické Církve se Židy při výstavbě nového řádu v Evropě“ a současně požadoval „odmítnutí všech forem antisemitismu“.¹⁷⁶ – „Nový řád“ v Evropě a/nebo dokonce ve světě, který v oblasti mravů nezná žádný jiný hřích než „antisemitismus“, zato však statečně ignoruje a „toleruje“ opovržení a výsměch Kristovi i jeho Kříži, je „řádem“ židozедnářským, a proto zde nelze o *žádném řádu* mluvit!

G) Křesťanští politici v Německu

Protikřesťanským rozsudkem soudu v Karlsruhe bylo bezprostředně postiženo Bavorsko, kde vládne z největší části katolická CSU. V demokracii se počítá většina voličských hlasů, a ta byla v Bavorsku – jak se rychle ukázalo – jednoznačně *pro* zacho-

¹⁷² „OR“, 30. 10. 1992, str. 4.

¹⁷³ „DT“, 12. 1. 1993 (KNA). Mj. se zde říká doslova: „Všichni křesťané musí být pobouřeni rasistickou mentalitou a rasistickým chováním obzvláště tehdy, kdy nabývají forem antisemitismu a ohrožují židovský národ.“

¹⁷⁴ „DT“, 22. 1. 1991.

¹⁷⁵ „DT“, 12. 3. 1991.

¹⁷⁶ „DT“, 11. 2. 1992.

vání krucifixů ve školách. Poněvadž biskupové nejsou voleni, zato však politici ano, daleko nejrozhodnější protesty proti ostudnému rozsudku paradoxně nevyšly z řad biskupů a církevních hodnostářů, nýbrž od politiků CSU.

Do srdce těmto lidem nikdo nevidí, samozřejmě ani autor těchto řádků, avšak jasné jsou dvě věci: V okamžiku, kdy by již zde neexistovala voličská většina, byl by rychle konec i s ochotou našich křesťansko-demokratických politiků k obraně Kříže. ... A za druhé: Téměř všichni naši politici, tedy i křesťansko-demokratičtí, jsou – ať už chtějí nebo ne – v žoldu nebo přinejmenším pod mohutným a všestranným tlakem zednářských lóží a jejich židovské vedoucí elity, tedy v žoldu organizovaných nepřátel Krista a jeho svatého Kříže!

Co z těchto skutečností vyplývá? Rovněž bavorsští politici, kteří za zachování krucifixů ve školách bojovali způsobem, který je sám o sobě potěšitelný a jehož výsledkem bylo prosazení zatímního setrvání, jednali tak pod momentálně silným tlakem stále ještě křesťanské voličské základny, a to nezávisle na tom, zda byli, resp. jsou osobně Kříži oddáni nebo ne!

Pro Bavorsko, pro celé Německo, ba pro všechny katolíky resp. věřící křesťany proto platí následující: Byla sice vyhrána bitva, ale válka pokračuje!

1) Peter Gauweiler

Mnichovský předseda Křesťansko sociální unie (CSU) hájil Kříž způsobem, který zahanbuje všechny katolické biskupy a církevní funkcionáře. Protože se Židy kontrolovaný bulvární list „Bild“ v nejistých případech tváří jako „konzervativní“, otevřel své stránky pro Gauweilerův „pohostinský příspěvek“ ... Již jeho první věta definovala Kříž jako to, čím opravdu je, ale co se naši pokoncilní vrchní pastýři říci neodvážili, tedy „viditelnou připomínku Ježíše Krista“! Vyloučit Kříž ze škol, psal Gauweiler, „je ostudou pro Německou spolkovou republiku i její ústavní soud“. Příspěvek končil těmito ráznými slovy:

„Bude jistě zajímavou zkouškou stupně zbabělosti našich politiků, zda výrok soudu bude skutečně také proveden... V bavorské ústavě se v článku 131 říká, že nejvyšším cílem vzdělání a výchovy je ‚bohabojnost‘ ... Jestliže se opravdu začne s odstraňováním starých krucifixů ze školních tříd, pak se musí rodiče, žáci i učitelé cítit povoláni k tomu, aby hned příští den visely v třídách krucifixy nové. Bavorsko, nad nímž už nestojí křesťanský Kříž, ztratí svoji duši a žádnou řeč o památkové péči se tím nesmíme nechat oklamat.“¹⁷⁷ – K takovému odporu vůči hanebnému protikřesťanskému rozsudku se neprobudil ani jeden jediný biskup!

Z tak jasných a odvážných výroků jednoho z vedoucích politiků CSU bychom se mohli bezvýhradně radovat, kdybychom ovšem nevěděli, že i on sám udržuje opravdu těsné vztahy s nepřáteli Kříže. V listopadu 1992 Peter Gauweiler nabídl telefonicky židovskému historikovi a publicistovi Michaelu Wolffsohnovi místo kulturního referenta města Mnichova. Wolffsohn nabídku odmítl, ale jen proto, že zde byl protikandidát za SPD. „Ovšem už samotná nabídka pro něj měla značnou symbolickou cenu – Gauweiler ji totiž předložil 9. listopadu. Wolffsohn neví, který rarach přiměl funkcionáře CSU

¹⁷⁷ „BILD“, 14. 8. 1995.

Gauweilera, aby novoněmeckému antisemitismu republikánů nabídl vhodný terč v podobě ustavení Žida jako strážce kulturního dědictví hlavního města Bavorska.¹⁷⁸

To my také nevíme. Nestal se však kozel zahradníkem už tím, že *křesťanský Kříž* je svěřen někomu, kdo se zná k judaismu, a proto musí být považován za nepřítele tohoto Kříže?

Židovský vliv v CSU, o němž se v masmédiích pochopitelně nemluví, je ostatně tak starý jako samotná CSU, založená roku 1945. A jako z udělení to byl levicově liberální a perfektně židozедnářsky kontrolovaný hamburský týdeník „Die Zeit“, tedy naprosto nepodezřelý pramen, který obrátil naši pozornost na tehdejšího předsedu CSU Josefa Müllera (cituji doslova),

„jenž se omluvil na jednom krajském zasedání strany těmito slovy: ‚Ted’ se musím bohužel vzdálit, mám totiž důležitý rozhovor s mnichovským rabínem. Mohu vám dnes prozradit, že už před několika týdny navázal rabín se mnou, a tím tedy i s naší Unií, srdečné přátelství. ... Shodli jsme se na tom, že pro řádného Žida je v naší Unii stejně tak místo, jako pro katolíka nebo protestanta.‘“¹⁷⁹ CSU tedy už odedávna *sdrůžuje svorně pod jednou střechou ctitele Kříže s jeho nejhoršími nepřáteli!*

Nesmíme se potom ani trochu divit, když v moderních demokraciích jsou všechny strany bez výjimky a bez ohledu na název a program založeny a řízeny zednáři z pověření svých židovských příkazců. Úloha „křesťanských“ stran pak spočívá jen v „podchycení“ masy křesťanských voličů, to znamená ve snaze ukolébat je klamným bezpečím křesťanské „ochrany“ a při tom nenápadně nabírat kurs, výhodný jen Sionu.

Přestože to masy nechápou, není tato židovská strategie vůbec žádným tajemstvím. Dokonce i v „katolických“ novinách „DT“ bylo ohledně politických diskusí o Maastrichtské dohodě zcela nepokrytě řečeno:

„Taktika již CSU mezitím vyšla. S proevropským kursem Waigelovým, kritickým kursem Stoiberovým i protievropským postojem Gauweilerovým v pozadí se CSU *optimálně zmocnila potenciálů celé své voličské klientely.*“¹⁸⁰

Podle potřeby se tedy strana *zdánlivě* rozštěpí na několik křídel, ne snad z opravdového odporu vůči Evropské unii nebo – v našem případě – ze skutečné lásky ke Kříži, nýbrž výhradně za účelem získání voličského potenciálu!

Křivdíme snad Gauweilerovi podezřením, že stejně jako svého času v případě Evropské unie, tak nyní i v případě Kříže svůj extrémně „pravý“ postoj jenom předstírá, aby se „optimálně zmocnil“ potenciálu voličů CSU?

2) Edmund Stoiber

Jako taktický protějšek ke Gauweilerovi si bavorský předseda vlády naopak dává dobrý pozor, aby se *nábožensky* nehlásil ke Kristovu Kříži. Jeho bezprostřední reakce na rozsudek vyzněla v tom smyslu, že představuje „průlom do ústavních tradic“. „Kříž

¹⁷⁸ „Der Spiegel“, č. 50/1992, str. 68.

¹⁷⁹ Michael Haller in: „Die Zeit“, 25. 9. 1992, str. 23.

¹⁸⁰ Stefan Rehder in: „DT“, 18. 6. 1994.

je *kromě* svého náboženského obsahu [!!!] symbolem západní kultury a našich představ o hodnotách.¹⁸¹

Stoiber se ani později nikdy neuchýlil od tohoto způsobu vyjadřování, který vlastní náboženskou výpověď Kříže výslovně vylučuje. O necelé dva týdny později dal vědět, že jím vedená bavorská vláda „využije každé právní možnosti, aby krucifix jako výraz a symbol našich západních křesťanských hodnot mohl ve třídách zůstat“. – Obzvláště poučné pro pochopení Stoiberovy motivace bylo to, co následovalo:

„Proto také nebude vydán žádný pokyn k odstraňování křížů na základě tohoto rozsudku. Každé jiné rozhodnutí by bylo bavorským obyvatelstvem chápáno jako útok na jeho identitu a kulturu.“¹⁸²

Jinak řečeno, to znamená: každé jiné rozhodnutí by mne, Edmunda Stoibera, stálo politickou kariéru ministerského předsedy. Víc nic! Při velkém shromáždění asi 30 tisíc více nebo méně přesvědčených katolíků na mnichovském náměstí Odeon se Stoiber nemohl vyhnout prohlášení, že „tato demonstrace je vyznáním našeho společného křesťanského přesvědčení“, ale hned zase odbočil na „hodnotovou“, resp. „kulturní“ kolej: „Je přiznáním se k naší západní křesťanské kultuře, vyjádřením souhlasu s duchovními a etickými zásadami našeho svobodného řádu a našeho demokratického státu.“ – Jen o něco později se to opakovalo: „Křesťanská víra se přirozeně nejdříve týká jednotlivce v jeho osobním životě, avšak ovlivňuje také celou společnost a stát.“¹⁸³ – Tomu lze ovšem rozumět jak v užším náboženském, tak i v širším kulturním smyslu – zcela podle libosti.

Rozumí se samo sebou, že i Stoiber je „organizovaný“. Jak by si pak také mohl dovolit odmítnout, když se mu jako ministerskému předsedovi nabízí „patronát“ nad interreligiózně-kulturním podnikem One World v Allgäu?¹⁸⁴ Nebo když má předat Spolkový záslužný kříž dvěma vysoce zasloužilým židovským funkcionářům a musí přitom samozřejmě vyzdvihnout příspěvek těchto pánů k „usmíření židovských a německých občanů“? Noviny „DT“ se pak vůbec neostýchaly umístit zprávu o jeho předávání vyznamenání dvěma izraelitům na stránce „Církevní aktuality“ (!)¹⁸⁵

¹⁸¹ „DT“, 12. 8. 1995.

¹⁸² „DT“, 24. 8. 1995.

¹⁸³ Citováno podle úplné dokumentace Stoiberova projevu na náměstí Odeon 23. září 1995 in: „DT“, 26. 9. 1995.

¹⁸⁴ Srv. „DT“, 22. 2. 1994: „Duchovní hudba všech velkých světových náboženství zazní na druhém festivalu ‚Musica Sacra International‘, který se pořádá v Allgäu od 21. do 27. května. Čtyřicet hudebních těles z celého světa přednese svá vystoupení v chrámech mezi Ottobeurenem, Oberstdorfem, Kaufbeurenem a Kemptenem. Při každém vystoupení mohou posluchači porovnat hudbu dvou náboženství a kulturních okruhů. Návštěvníci uslyší dva buddhistické flétnové koncerty, africkou lidovou hudbu, židovské svatební písně z Jemenu a mužský sbor ruské pravoslavné církve. Pod patronátem ministerského předsedy Stoibera chce festival podpořit mírové spojení ve světě.“

¹⁸⁵ „DT“, 6. 7. 1995: „Simon Snopkowski (70), prezident zemského svazu Izraelitské náboženské obce v Bavorsku, byl vyznamenán Záslužným spolkovým křížem s hvězdou. Julius Spokojny (71), předseda zemského výboru Spolkového svazu izraelitských obcí, obdržel Spolkový záslužný kříž. Řády předal bavorský ministerský předseda Edmund Stoiber toto pondělí v Mnichově. ‚Pan Snopkowski se výrazně zasloužil o usmíření mezi židovskými a německými občany,‘ řekl Stoiber.“

3) Theo Waigel

Ve svém prvním vyjádření předseda CSU a spolkový ministr financí řekl, že rozsudek odporuje „ústavnímu zákonu, podle něhož jsou církve pod ochranou státu, a který tím současně popírá, že Spolková republika spočívá na křesťanských hodnotách“.¹⁸⁶ – Ve stranickém listu CSU „Bayernkurier“ se pak vyjádřil ještě zřetelněji a konstatoval, že

„zákazem krucifixů ve školách soud jen podporuje odvrát od Boha. K tomu CSU nemůže mlčet. Dříve než kdy jindy je potřebná veřejná diskuse o ústavě i o roli ústavního soudu. Soudci, pokračoval pak Waigel, si musejí dát líbit otázku, „zda svým rozhodnutím nepřiložili vlastní rukou sekeru ke kořenům svého úřadu“.“¹⁸⁷

Na „křesťanského“ politika to nebylo špatné, zvláště na takového, který ve své straně – viz výše! – soustavně zastupuje Sionem určenou, co možná „nejlevější“ pozici. ... Jeho osobní důvěryhodnost však trpí dvěma nedostatky. Za prvé je notorický cizoložník (pokoncilní Církev tomu eufemisticky říká rozvedený a znovu ženatý). A za druhé patří k „Německé společnosti pro zahraniční politiku“, která je pobočnou německou organizací elitní celosvětové židozедnářské jednosvětové společnosti „Council on Foreign Relations“ (CFR), jejíž sídlo je přímo v židovské citadele New Yorku.

Není tedy také náhoda, že v kontrolovaném tisku vidáme Theo Waigela při zednářské signalizaci častěji, než většinu ostatních politiků. Proto nám musí být chťe nechtě dovoleno vyvozovat závěry z převážně oportunistického charakteru jeho angažovanosti za Kříž. V opačném případě bychom byli považováni za příliš naivní.

H) Svatý Otec

Jak se zdá, skutečně nás katolíky za tak naivní považují. Ačkoliv francouzský spisovatel Roger Peyrefitte svůj úspěšný román o zednářstvu (vyšel i v němčině) ozdobil titulem „Synové světla“ (1960), neostýchal se rabín a ředitel ADL pro mezinárodní záležitosti řádu B'nai B'rith sdělit izraelským novinám „Jerusalem Post“, že „je v našem zájmu, aby byly posíleny ruce synů světla [!] ve Vatikánu [!]“.¹⁸⁸ Rabín si nejspíš myslel, že kromě Judeje a zednářských lóží této narážce nikdo neporozumí.

Ale my rozumíme velice dobře! Další „indicii“ dodává užívání symbolů, zachovávaných v tradici tajných společností. Zednářský trojúhelník je znamením nové církevní architektury. Malý kříž, opticky zasazený do zajetí mohutného trojúhelníku, představuje symbol eucharistického kongresu ve Philadelphii. Na pozadí sedisvakantní poštovní známky, vydané po smrti papeže Lucianiho,¹⁸⁹ byla doslova záplava malých trojúhelníků. Mezitím stále rychleji mizí kříž jako hlavní křesťanský symbol. Na nosítkách papeže Pavla VI. nebyl vůbec žádný krucifix, nebo alespoň kříž. Rovněž tak nebyl žádný krucifix na stole, na němž sloužili svou intronizační mši Jan Pavel první i druhý. Návrstěvníci vatikánského státního sekretariátu si již v roce 1970 povšimli naprosté nepřítomnosti krucifixu na jeho stěnách“.¹⁹⁰

¹⁸⁶ „DT“, 12. 8. 1995.

¹⁸⁷ „DT“, 19. 8. 1995.

¹⁸⁸ Cit. podle: „CODE“, č. 2 (únor) 1993, str. 55.

¹⁸⁹ Jan Pavel I.; pozn. překl.

¹⁹⁰ Mary Martínez, *From Rome urgently*, 3. vyd. Řím 1982, str. 112.

S protikřesťanským výnosem Spolkového ústavního soudu se přirozeně seznámilo i zahraničí. ... Ve Vatikánu vycházející deník „L'Osservatore Romano“ reagoval již 12. srpna, tedy jen dva dny po zveřejnění soudního rozhodnutí, kritickým článkem, v němž jej odsoudil jako „jakožto napadnutelný a urážlivý pro víru katolíků“.¹⁹¹ – Informace o rozsudku se tedy zcela jistě dostala brzy i ke Svatému Otci. Ten se také v následujících týdnech po rozhodnutí soudu vyjadřoval ke všem možným věcem, *jenom ne k zmíněnému případu!* Prostě jej beze slova přešel – každopádně ani „Deutsche Tageszeitung“, ani „L'Osservatore Romano“ nepřinesly jedinou větičku od něj na toto téma...

Proč Jan Pavel II. zaujal pozici mrtvého brouka, je vlastně také zcela jasné – nikdo v pokoncilní Církvi se tak důvěrně nesbratřil se zapřísáhlými nepřáteli Kříže jako právě on! Jeho jednoznačná vyjádření i symbolicky výmluvné akce jsou prakticky nespočetné, a proto si zde uvedeme jen nepatrný výběr.

Na dny 3. až 6. září 1990 vyslal do Prahy svého arcibiskupa (mezitím už kardinála) Edwarda Cassidyho spolu s řadou dalších biskupů, kněží a teologů na již 13. setkání „Mezinárodního slučovacího výboru“ mezi katolickou (pokoncilní) církví a Židovstvem. Přítomen byl také vysoký funkcionář B'nai B'rith, pan Chargen. Na konferenci se ovšem neprojednávaly stížnosti na židovské nepřátelství vůči Kříži anebo dokonce na způsoby jeho odstranění, zato byl horlivě zatracován „antisemitismus“ a dřívější „antijudaismus“ katolické Církve!¹⁹²

Při návštěvě Maďarska „Jan Pavel II. znovu odsoudil jakoukoliv formu antisemitismu, a vyzval Židy i křesťany k dialogu a ke smíření. ‚Vzhledem k nebezpečí povstávání a šíření antisemitských pocitů, postojů a iniciativ, jejichž zneklidňující příznaky bohužel tu a tam pozorujeme a jejichž nejstrašnější následky jsme již v minulosti zažili, nás musí svědomí vést k tomu, abychom na všechny formy rasismu pohlíželi jako na hříchy proti Bohu i lidstvu,‘ řekl pokoncilní papež. ... S ohledem na společné dědictví musí považovat křesťané i Židé za svou povinnost ‚lépe se poznávat, navázat společný dialog a intenzivně bojovat proti antisemitismu na poli lidských práv i náboženské výchovy‘, dále prohlásil Jan Pavel II. a zvláště ocenil pozitivní přínos Židovstva ‚k duchovnímu a kulturnímu životu světa a především samotné Evropy‘.“¹⁹³

Roku 1993 římský vrchní rabín Elio Toaff v interview pro milánské noviny „La Repubblica“ triumfoval těmito slovy:

„Církev po staletí učila, že to byl židovský národ, kdo odsoudil Krista k smrti; my jsme to vždy považovali za nesprávné. ... Vrahy byli Římané, a Wojtyla [tj. Jan Pavel II.] to ve svém ‚Katechismu katolické církve‘ uznal.“¹⁹⁴

Podrobný výčet soustavných zrad „Svatého Otce“ na Kristově Kříži, a tím na Kristovi samém, by už dnes vydal na slušnou knihovničku.

Janem Pavlem II. schválený „Katechismus katolické Církve“ ostatně obsahuje i řadu dalších judaizovaných bludů! Ještě víc jich je v oficiálních bavorských učebnicích pro výuku náboženství, a těmito zlomyslnými herezemi jsou již po léta otravovány školní

¹⁹¹ „DT“, 15. 8. 1995.

¹⁹² Srv. oficiální dokumentaci in: „The Pontifical Council For Promoting Christian Unity, Vatikan City, Information Service“, č. 75, 1990 (IV), str. 173-178.

¹⁹³ „DT“, 20. 8. 1991 (KNA).

¹⁹⁴ Cit. podle: „Bonum Certamen“, č. 128, říjen-prosinec 1993, str. 5.

děti „pod krucifixem“, tedy přímo před očima ukřižovaného Bohočlověka! Kříž v bavorských učebnách je dokonce každý týden svědkem biskupy bez odporu akceptované „sexuální výchovy“, která není ničím jiným, než cílevědomým sváděním k smilstvu a mrzačením dětských duší.¹⁹⁵ – Rovněž to je cynickým výsměchem Kříží, za něž jsou biskupové (spolu)odpovědní.

4. Kříž přesto zvítězí

Velký španělský státník a katolický myslitel *Donoso Cortés* (1809-1853) již v polovině 19. století napsal:

„Svět sní o jediné gigantické jednotě, která není podle Boží vůle, a již Bůh nedopustí, protože by byla templem pýchy.

Právě v tom spočívají všeobecné hříchy našeho století. Pomatené vrávorání jednoty už zasáhlo všechny a ve všem: jednotnost zákonů, jednotnost módy, jednotnost kultury, jednotnost administrace, jednotnost obchodu, jednotnost průmyslu, jednotnost literatury, jednotnost řeči.

Taková jednota je zavrženíhodná a zvrácená, protože by byla jenom jednotou nepořádku a zmatení. Syn pospíchá opustit otcovský dům, aby se vrhl do společnosti, která představuje větší jednotu než rodina. Obchodník opouští svou vesnici a táhne do města, aby vyměnil jednotu obce za jednotu národa. Všechny národy překračují své hranice a mísí se navzájem. To je opravdový biblický Babylon.

Náš Pán Ježíš Kristus přišel na svět, aby v Sobě a Skrze sebe založil jednotu lidského pokolení. Největší ze všech možných hříchů spočívá ve vydávání se za Boha, nebo v uskutečňování Božího díla k jiným účelům nebo jiným způsobem, než si Bůh přeje.

Tento ďábelský úmysl projevil člověk dvakrát: Poprvé, když chtěl vystavět babylonskou věž, a podruhé pak v našich časech, kdy šílená demokracie usiluje o sjednocení světa.

Bůh však nedopustí, aby byla jiná jednota, než jednota v Kříži.

Demokratickému Babylonu není určen jiný osud, nežli Babylonu Písma svatého. Co se stalo tehdy, stane se i nyní, o tom můžete být ujištěni. Drama, které se kdysi odehrálo v údolí Šineáru, se bude opakovat: Dříve, než bude věž dokončena, Bůh národy potrestá a rozptýlí je.“¹⁹⁶

V našich časech stojí falešný mesiáš Židů, Antikrist, doslova za dveřmi, dny jeho panství jsou však již sečteny.

„... Kteréhož Pán Ježíš zahubí dechem úst svých a zničí jasem příchodu svého“ (2 Te 2,8). Při návratu Krista se však svatý Kříž „objeví na nebi jako znamení Sy-

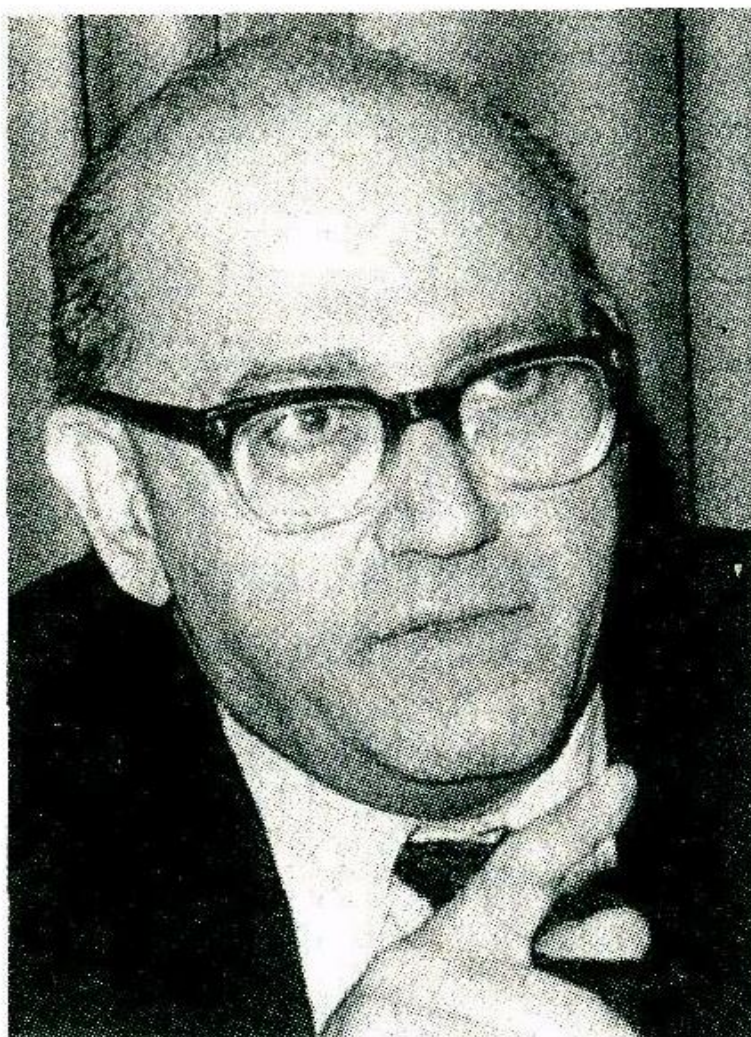
¹⁹⁵ Podle „Deutsche Wochen-Zeitung“ (29. 8. 1980) napsal židovský (!) pedagog a člověk zodpovědný za směrnice k sexuální výchově v Hessensku H. J. Gamm: „Potřebujeme sexuální stimulaci žáků k sociálnímu přestrukturování společnosti a k zevrubnému odstranění poslušnosti vůči autoritě, včetně lásky dětí k rodičům.“

¹⁹⁶ Cit. podle: „fraktur“, 24. 4. 1994, str. 7.

na Člověka“. ... A On „pošle anděly své s mohutným zvukem trouby; i shromáždí vyvolené jeho od čtyř větrů, od konce až do konce nebes“ (Mt 24,30 a dále).

* * *

Použité citáty z Nového zákona podle:
Dr. Jan Lad. Sýkora,
Nový zákon Pána našeho Ježíše Krista,
Praha 1946

Židovský teolog Pinchas Lapide při známé zednářské gestikulaci velitelsky vztyčeným ukazováčkem. Tvrdí, že Krista ukřižovali Římané jako vzbouřence proti své říši, přestože i Talmud přiznává, že Krista jako údajného rouhače dostali na kříž Židé. Lapide navíc představuje Jidáše Iškariotského jako nejvěrnějšího učedníka Kristova!

Krista urážejí nejen Židé. Zde je například výplod jistého Japonce, nicméně byl na podzim 1994 vystavován v židovském Guggenheimově muzeu v New Yorku. A samozřejmě že ne sám, nýbrž spolu s 200 dalšími díly japonského moderního „umění“. Židovský časopis Newsweek však neomylně sáhl právě po tomto hanobitelském „uměleckém díle“ a reprodukoval ho na svých stránkách dokonce v barvách, když ve svém vydání z 10. října 1994 na zmíněnou výstavu upozorňoval.

Scéna z údajně „zábovního“ filmu je tak mimořádně rouhavá, že jsem se k jejímu otištění rozhodl jen s těžkým srdcem. Pokud jsem tak nakonec udělal, pak jen proto, abych zde v celé propastnosti doložil dnes tak často popíranou a zlehčovanou nenávist ne sice všech, ale téměř všech Židů vůči Kristovi. Tato scéna z 90minutového filmu, i jinak plného nejrůznějšího darebáctví a braku, byla opět vybrána naprosto záměrně a umístěna co možná nejnápadněji na 13. straně (!) mnichovských novin „Abendzeitung“ z 9. dubna 1994. Zaujímalá šířka čtyř tiskových sloupců, a proto byla skutečně nepřehlédnutelná!

Noviny „Abendzeitung“, které se staly doslova hláskou troubou urážlivých tezí židovského „filosofa náboženství“ Pinchase Lapide, byly podle tiráže (obr. dole) založeny Wernerem Friedmannem a nyní jsou vydávány jeho potomky Anneliese a Johannesem Friedmannovými. Pro nic netušícího tak pěkně německy znějící jméno „Friedmann“ (v Americe většinou „Friedman“) je ve skutečnosti exkluzivně židovské. Rovněž prominentní člen Ústřední rady Židů v Německu a také nepřítel Kříže – o němž ještě bude řeč – se jmenuje Friedman.

Abendzeitung
Gegründet von Werner Friedmann

Herausgeber:
Anneliese Friedmann
Dr. Johannes Friedmann
Geschäftsführer: Franz Mattes
Chefredakteur: Dr. Uwe Zimmer
Stellvertreter: Jochen Reiss

Chief vom Dienst: Alfred Rietler
(Produktionschef), Dietrich Kühnel;
Chefredakteur: Werner Meyer, Fritz
Jung, Hans-Joachim Wittenberg;
Dr. Martin Schäfer; Verantwortliche
Redakteure: München und Bayern:
Rudolf Bögel; Politik: Dorit Bach-
mann; Wirtschaft: Frank Mergen;
Leben und Freizeit: Jochen Reiss;
Sport: Franz-Helmut
Urban; Reise und Freizeit: Günter
Reimann; Jürg Roth; Landespolemik:
Angela Böhm; Kommunalpolitik:
Alois Seeger; alle Sendlinger Stra-
ßen: 1983/84: alle anderen: Alfred
de Bedeuvre; Gerhard Merk; Rudolf
Schrock; Bildredaktion: Guido Krzi-
kowski; Produktion Lokales: Helmut
Althoff; Bonn: Schloß Petersen
(02 26 721 44 30); Berlin: Andreas
Hirvonen (030 25 17 10); Augsburg:
Nürnberg: Redaktionsleitung: Rainer
Faupeil; Ausgabe München: Anzei-
genleitung: Christoph Matthes (für den
Verkauf); Bernd Obermeier (Verwal-
tung und Vertrieb für Inhalt); Ver-
triebsleiter: Werner Meyer; alle Zeit-
schriften: 1983/84: alle anderen: Zur Zeit
1. Oktober 1983; Tägliches Abome-
ment monatlich DM 23,50; bei Postzu-
stellung DM 24,90; Abbestellungen
können nur schriftlich, spätestens
bis zum 1. Oktober zum Quartalsende er-
folgen; Druck: Süddeutscher Verlag
GmbH, Sendlinger Straße 6,
80331 München. Bei Nichterscheinen
durch höhere Gewalt oder wegen von
Verlag oder Leser angelegter Anzei-
genmaßnahmen besteht kein Be-
lieferungs- und Entschädigungsan-
spruch.

Altpapieranteil bis zu 70%

Verlag DIE ABENDZEITUNG
GmbH & Co KG
Sendlinger Straße 10
80331 München

Telefon 0 89/23 77-0
Anzeigen: Telefax 0 89/23 77-727
Redaktion: Telefax 0 89/23 77-729
Vertreib: Telefax 0 89/23 77-724

Stará, nepoužívaná synagoga v Affaltrachu u Heilbronnů byla mezitím dobromyslnými křesťany přeměněna na židovské muzeum. Je paradoxní, že této budově, kdysi postavené samotnými Židy, by v dnešním Izraeli hrozilo nucené stržení: v každém okně jsou totiž křížové rámy!

Michel Friedman po svém zvolení do předsednictva CDU je na tomto snímku pro „Bild“ zachycen ve zdánlivě zamyšleném postoji, přesto však s nenápadně vyhlížejícím zednářským signálem. „Bild“ načrtl jeho pozoruhodnou kariéru takto: „Syn židovských rodičů z Krakova, kteří byli zachráněni legendárním Schindlerem. Michel se jim narodil před 38 roky v Paříži. Ve Frankfurtu maturoval a vystudoval na právníka. Wallmanovou pomocí se dostal do CDU. Je představitelem stranické mládeže, radním města, členem rady televize ZDF a mluvčím Ústřední rady Židů.“

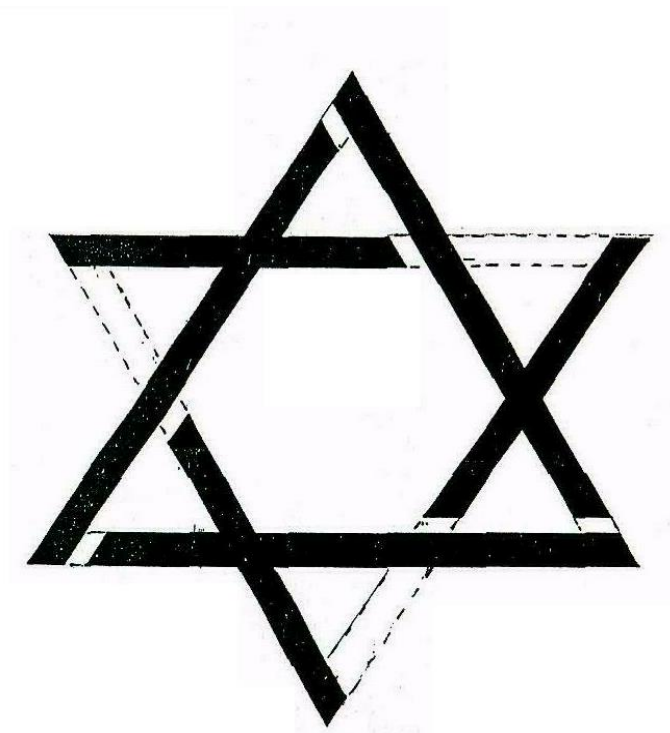
Takto výsměšně se Michel Friedman poškleboval čtenářům své nenávistné protikřížové tirády z Velkého pátku 1995 v listu „Die Woche“.

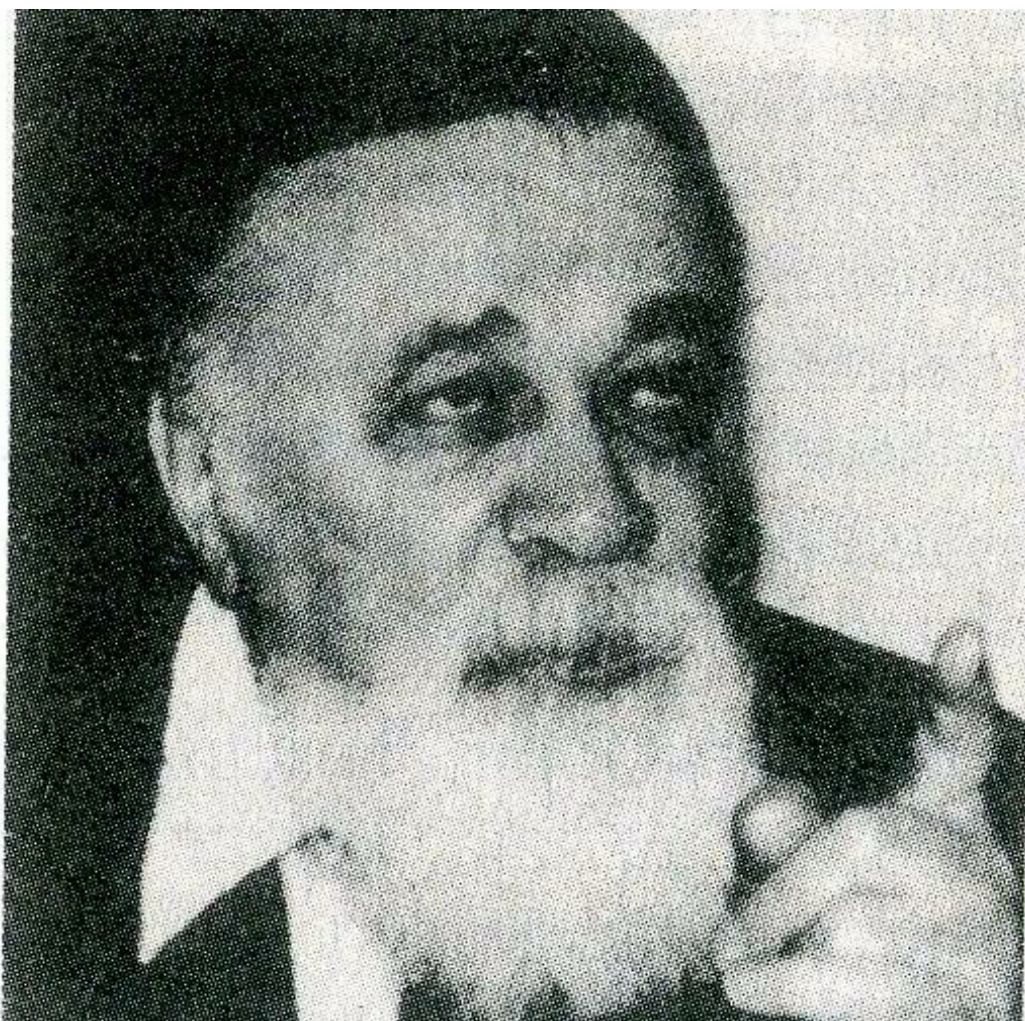
Nepřítel Kříže Michel Friedman je jako tolik jemu podobných v masmédiích již bezmála všudypřítomný. Kasselské noviny „Hessen-Nassauische Allgemeine“ jej 3. února 1995 představují jako nového televizního moderátora.

Friedman v kruhu svých souvěrců (Rita Süßmuthová roz. Levi, Lea Roshová, Daliah Grojnowska) při předávání ceny „Bild“ za kulturu pro rok 1995 – pochopitelně – „Nadaci pro připomínku holocaustu“ („Bild“, 22. 2. 1995)!

Oficiální symbol Společností pro křesťansko-židovskou spolupráci. Tři asymetrické a znetvořené kříže jsou zformovány do podoby Davidovy hvězdy; jeden kříž nakloněn stojí, druhý se střemhlav kácí a třetí leží na zemi. Symbolický význam: Bezvýhradné vítězství synagogy nad Kristovým Křížem!

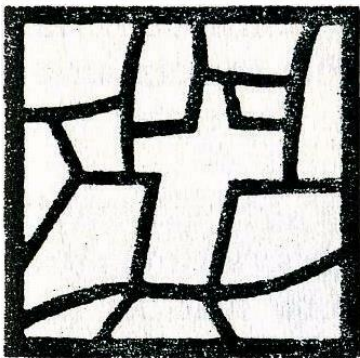
V komunistickém Rumunsku byli křesťané nelidsky pronásledováni. Za celou věcí vězel v pozadí „rudý rabín“ Moses Rosen se svými souvěrci (zde se zednářsky zdviženým ukazováčkem a „vzhlížením“). Americký časopis „Truth at Last“ (č. 3/1995, str. 9) uvedl: „Jako syn rabína vstoupil Rosen před válkou do komunistické strany. Roku 1948 ho bolševici uznali za rabína všech rumunských Židů... I pod komunistickou vládou byl Rosen až neuvěřitelně bohatý. Nechal si dovážet z ciziny přepychové automobily, měl i na západní poměry luxusně zařízený byt, a sám si navrhl své splývavé, purpurové a černé roucho, i klobouk s úzkými rohy. Je nazýván ‚židovským papežem‘.“

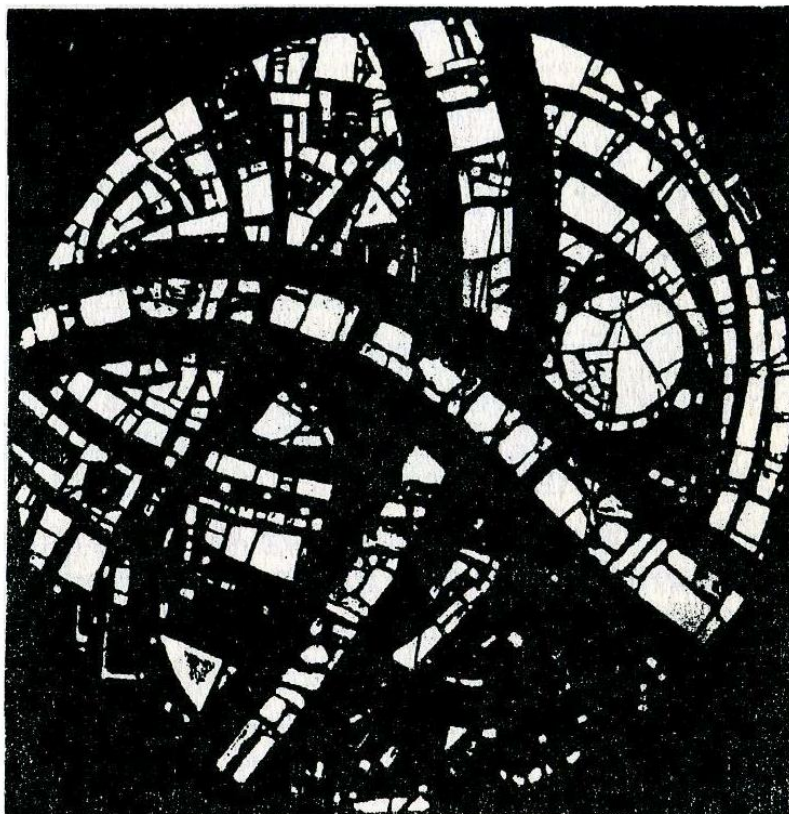
Ruth Dreifussová, r. 1993 „zvolená“ prvním židovským členem švýcarské vlády. Sympatický úsměv této dámy nás nesmí zmýlit – v žádném případě nejde o vyznavačku a přítelkyni Kristova Kříže.

Manželé Selerovi, kteří v Karlsruhe podali žalobu proti přítomnosti krucifixů v bavorských školách, se nechali portrétovat pro tisk – pochopitelně pod velkým krucifixem! Za pozornost stojí: Ernst Seler se zdviženým ukazováčkem podle nejlepších zednářských tradic! Jasně to nasvědčuje skutečnosti, že muži v pozadí jeho kampaně pocházejí z kruhů zapřísáhlých nepřátel Kristova Kříže!

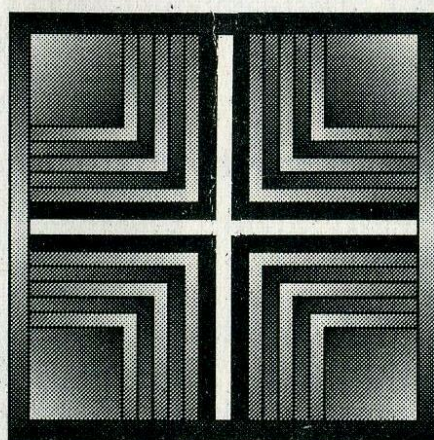

Biskupové pokoncilní Církve již po léta vůbec neznají křesťanský Kříž. Nahoře: Šeredně pokřivený kříž na titul. straně katechismu pro dospělé Francouzské biskupské konference z roku 1991. – Vpravo: Grafika z titulní strany katechismu pro dospělé Německé biskupské konference r. 1985, představující už prakticky nerozeznatelný kříž!

Alle Christen sind eingeladen zur
Kundgebung

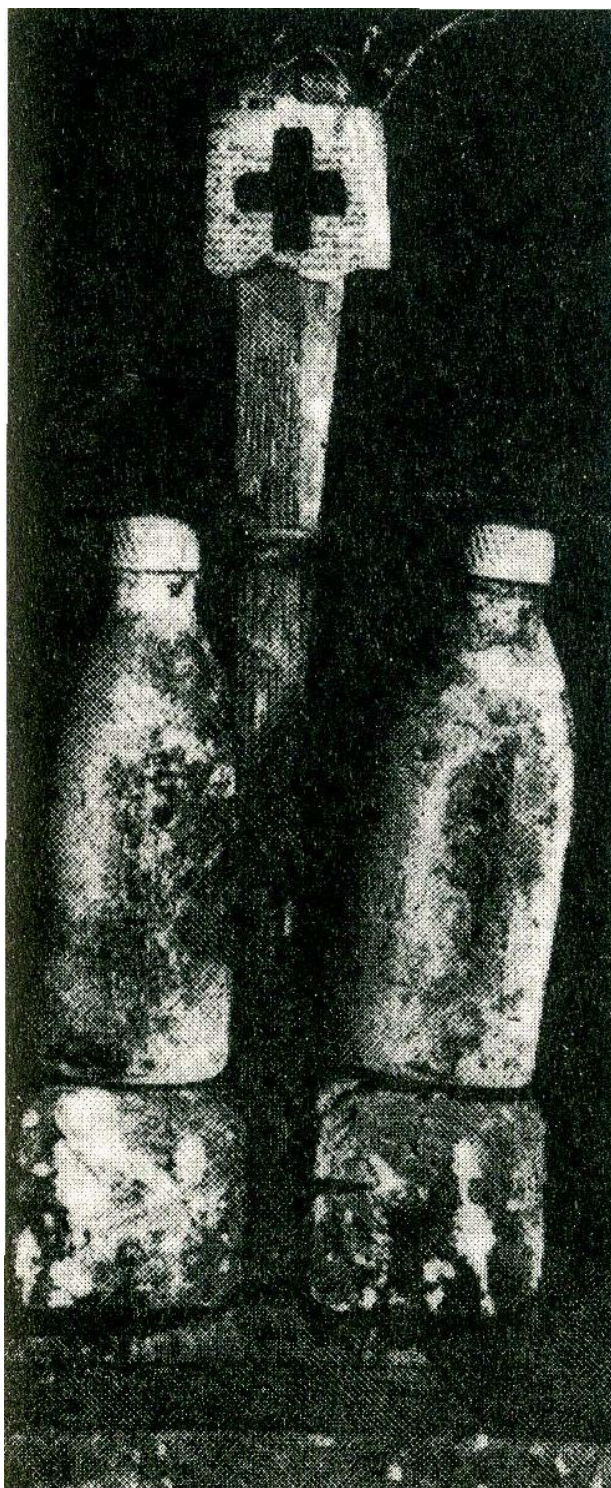
Das Kreuz bleibt gestern-heute-morgen

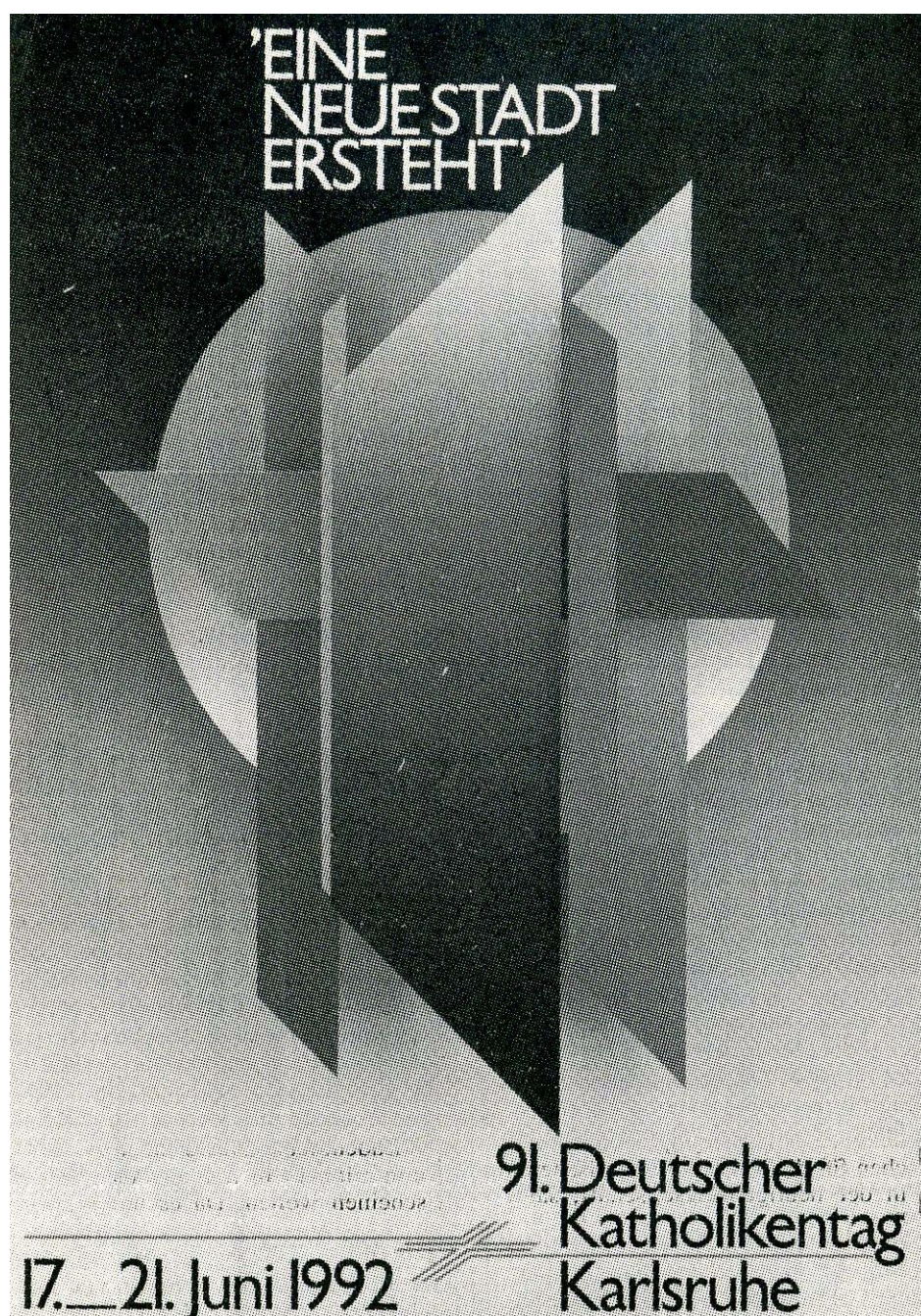
mit Friedrich Kardinal Wetter
Ministerpräsident Edmund Stoiber
auf dem Münchner Odeonsplatz
am Samstag, 23. September 1995
ab 11.30 Uhr

Veranstaltet: Katholisches Büro Bayern · Landeskomitee der Katholiken in Bayern · Katholisches Schulkommissariat in Bayern

Na snímku je pozvánka bavorských biskupů na ústřední protestní shromáždění do Mnichova proti antikřesťanskému rozsudku ústavního soudu. Rozsudek je směřován proti *krucifixům* ve školách, avšak biskupové nejsou ani v takovém případě schopni nebo ochotni umístit na svůj plakát krucifix nebo alespoň normální křesťanský kříž! Místo toho zvolili abstraktní, do podoby kříže se rozplývající grafiku, pospojovanou výhradně ze zednářských úhelníků. Jak známo, právě úhelník je jedním z ústředních symbolů protikřesťanských lóžových bratří.

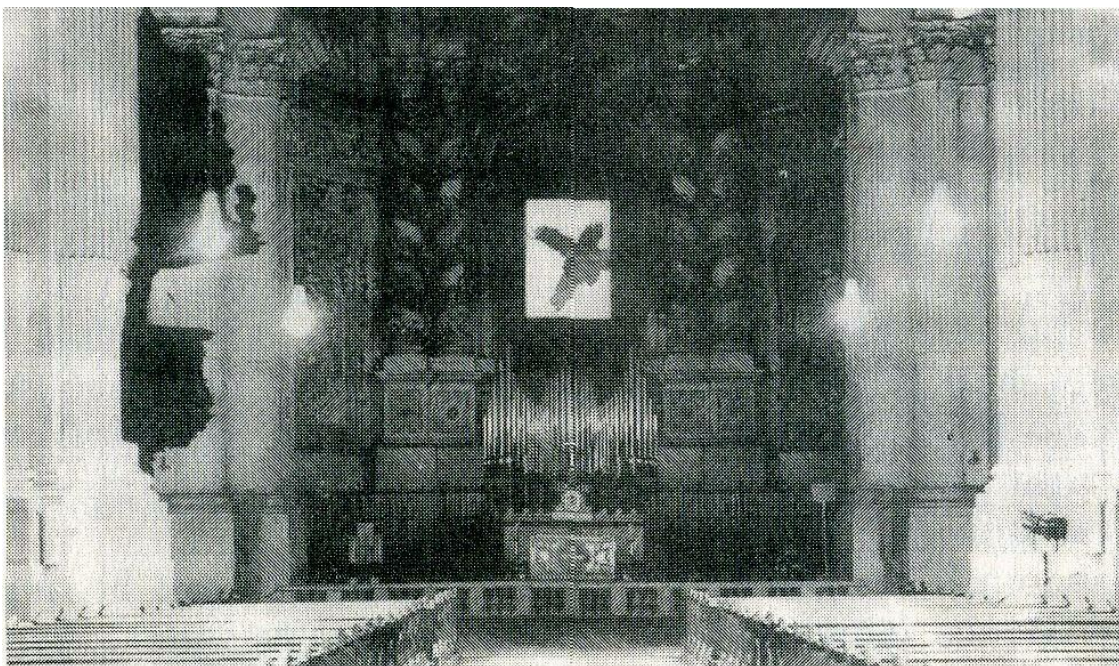
Plastika „Ukřižování“ od Josepha Beuyse. Tuto rouhovou slátaninu vydával roku 1989 kardinál Meisner v televizi za správné „křesťanské umění“!

Neblahé omen: Právě v Karlsruhe, sídle Spolkového ústavního soudu, probíhal 91. tzv. „Německý katolický den“ ve znamení silně znetvořeného kříže (titulní grafika). Rovněž za tuto urážku Kříže jsou němečtí biskupové nakonec odpovědní, protože se z jejich strany neozvalo jediné slůvko protestu!

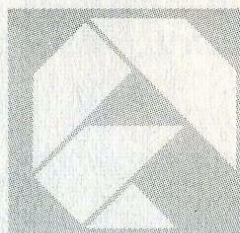
Plakát Biskupského úřadu pro mládež, Mnichov 1993. Místo Kříže je na oltáři židovský sedmiramenný svícen. Vpravo dole vidíme podpis nejspíše židovského „umělce“.

Výsměch Kříži v mnichovském theatinském kostele r. 1995 – rovněž tak bez protestu příslušného biskupa.

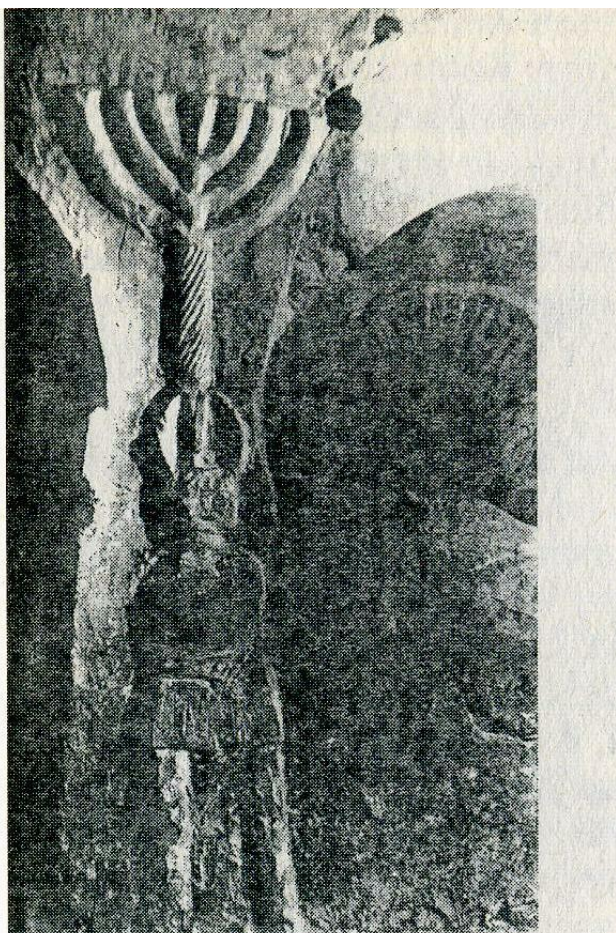

V Eichenau u Mnichova se v létě 1991 po celé měsíce v tamním farním chrámu skvěla před krucifixem u oltáře duha New Age. Zednářsko-kabalisticky inspirované hnutí New Age tvrdí, že Kristova éra skončila již roku 1960! Ani proti této urážce Krista a jeho Kříže kardinál Wetter nezakročil.

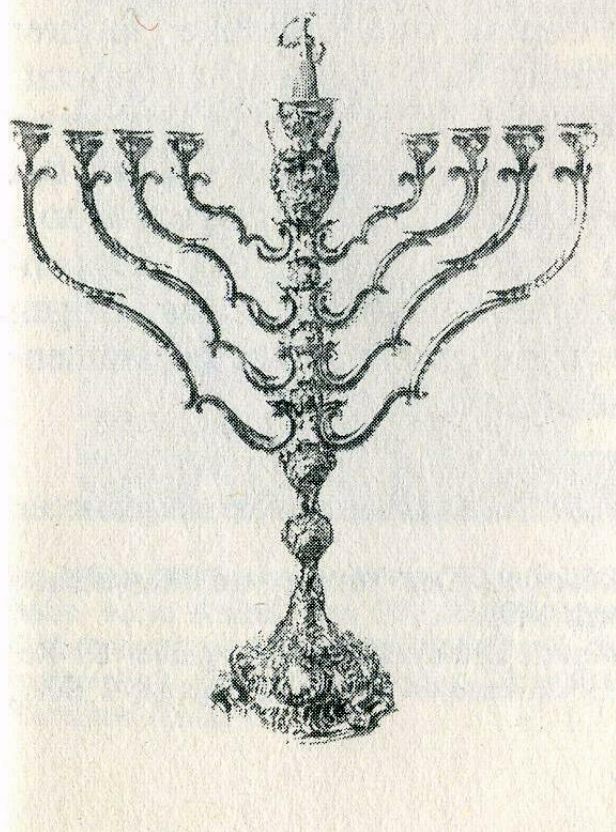

Katholische
Akademie
in Bayern

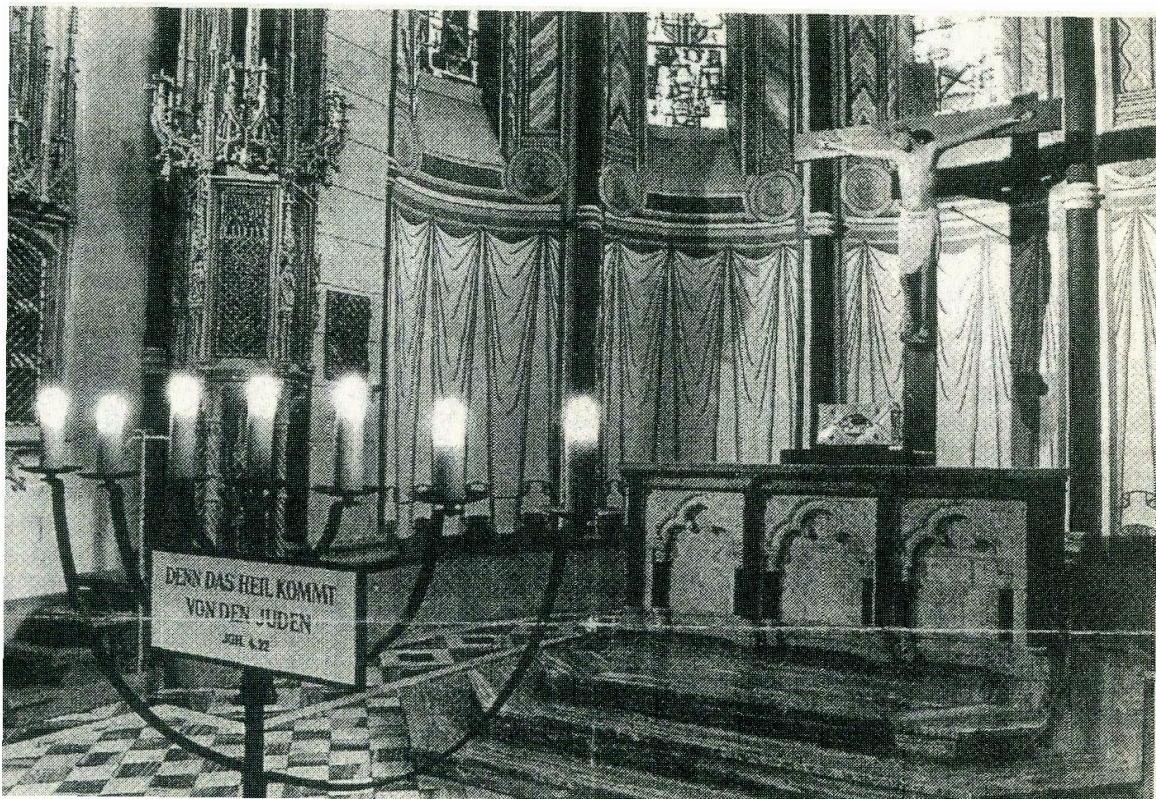
Dopisní záhlaví „Katholische akademie Bavorska“, sídlící v Mnichově přímo před očima kardinála Wetterra, už vůbec nic křesťanského nepřipomíná!

Sedmiramenný svícen (hebrejsky „menorah“) hraje v židovském náboženství významnou roli a je proto také symbolem religiózního judaismu. Z mnoha katolických Božích stánků krucifix nenápadně mizí... a na jeho místo stejně plíživě nastupuje sedmiramenný svícen. – Vlevo: Antika, do kamene tesaný sedmiramenný svícen z Bet Šearim v Palestině.

Vlevo: Osmiramenné varianty „menory“ používají Židé při svátku chanuka. Na snímku je barokní svícen, vytvořený asi v polovině 18. v Norimberku. V jeho středu na ústředním (devátém) sloupci, který vlastně není vůbec potřebný a tvoří jakýsi pahýl, je znázorněna vítězná Judita s mečem a utloučenou hlavou Holoferna.

V březnu 1995 byl v kostele sv. Margarety v Düsseldorfu-Gerresheimu „u příležitosti 50. výročí osvobození“ demonstrativně instalován sedmiramenný svícen. Je umístěn tak, aby zatlačoval do pozadí Kristův Kříž. Za skandál zodpovídá vrchní pastýř, kolínský arcibiskup Joachim kardinál Meisner.

Západní část kolínského chrámu sv. Pantaleona. Na betonovém podstavci zabudovaný sedmiramenný svícen naznačuje, že je zamýšlen jako trvalá součást kostelního zařízení. Rovněž zde nese plnou odpovědnost kardinál Meisner.

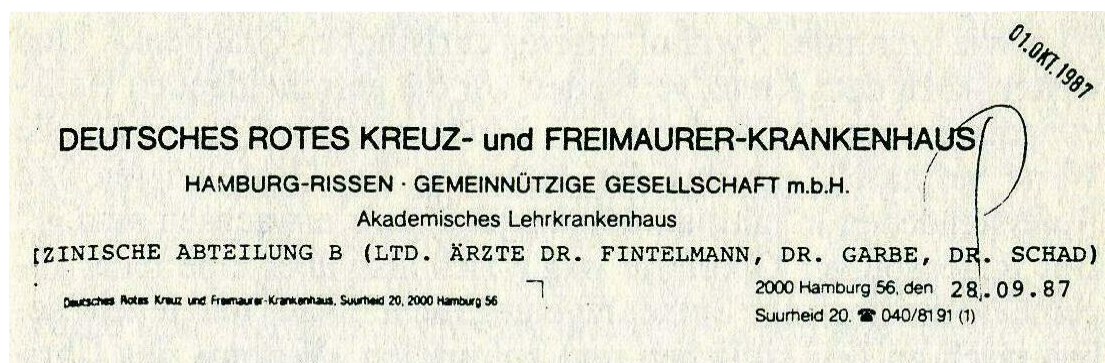
Arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy, zachycený židozедnářsky kontrolovaným tiskem jako zasvěcenec s odpovídajícím zednářským signálem. Na obranu křucifixu Dyba skutečně na veřejnosti nenašel jediné slovo, zato se v minulosti již mnohokrát vyjádřil *pro* jednosvětovou vládu, tedy na podporu projektu, v jehož realizaci Židé postupují mílovými kroky prostřednictvím religiózního judaismu a politického sionismu.

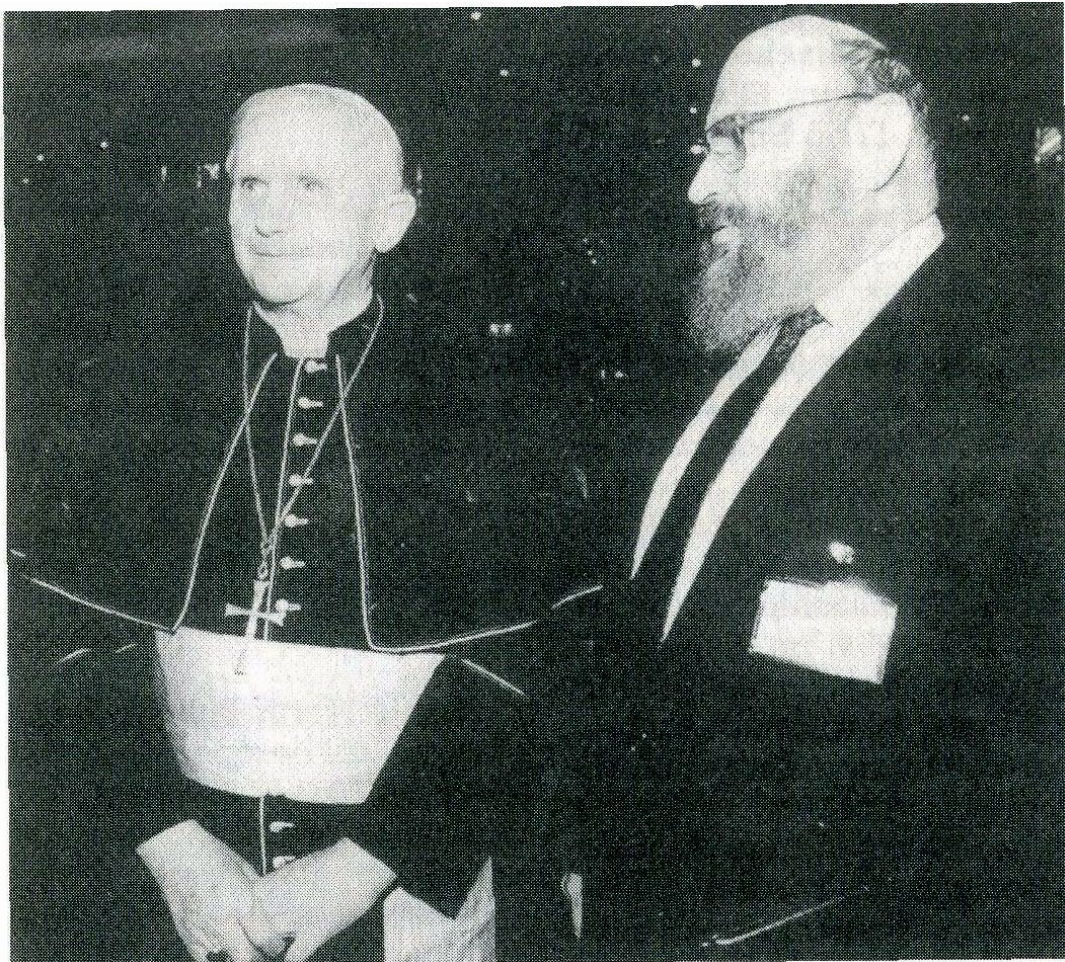
Joachim kardinál Meisner se nejen osobně vysmívá Kristovu Kříži, nýbrž nechává také v chrámech své arcidiecéze instalovat židovské sedmiramenné svícny. K tomu se přirozeně znamenitě hodí nejtypičtější zednářský signál vztyčeného ukazováčku. Cílevědomě pořízené foto německé tiskové agentury „dpa“ je z bohoslužby, kterou Meisner celebroid v kolínském dómu při příležitosti prvního „jubilea v úřadu“.

Kardinál Meisner při jedné „společné křesťansko-židovské slavnosti“ v Bonnu na šábes (!) dne 4. března 1989. V popředí zemský rabín Brandt. Při slavnosti Meisner „povzbuzoval“ (podle „DT“ ze 7. 4. 1989) „k bratrství mezi židy a křesťany“, tedy mezi přáteli a nejzarytějšími nepřáteli Kříže a Krista!

Tato autentická dopisní hlavička (zde zmenšena o 50 %) z roku 1987 jen potvrzuje, co již víme i odjinud, že totiž Německý červený kříž je – pochopitelně „humanistickou“ – pobočnou organizací zednářstva. Červený kříž je údajně pouhou „filiálkou“ Kříže Kristova, takže v tomto případě nejde jen o lež, nýbrž také o subtilní výsměch svatému Kříži! (Titul: Nemocnice Německého červeného kříže a zednářů.)

Kardinál Ratzinger v přátelské družbě s prezidentem evropských rabínů René Samuelem Siratem na jeruzalémské konferenci v únoru 1994. Tento vysoce postavený rabín by podle všeho mohl hrát jednu z vedoucích rolí v tajném židovském zednářstvu B'nai B'rith.

Biskup Joachim Reinelt, obklopen židovskými „asistenty“ (rabín Brandt a židovský kantor) při „společné slavnosti“ k zahájení „Týdne bratrství“ 1993 v Drážďanech.

Tentýž biskup při drážďanském „Katolickém dni“ 1994. Vlevo opět nepostradatelný rabín Brandt, vpravo evangelický biskup Hempel.

Biskup Hermann Josef Spital (zcela vpravo) při interreligiózní „mírové modlitbě“ v trevírském dómu začátkem prosince 1992. Druhý zleva je rabín Jeremy Milgrom z Izraele.

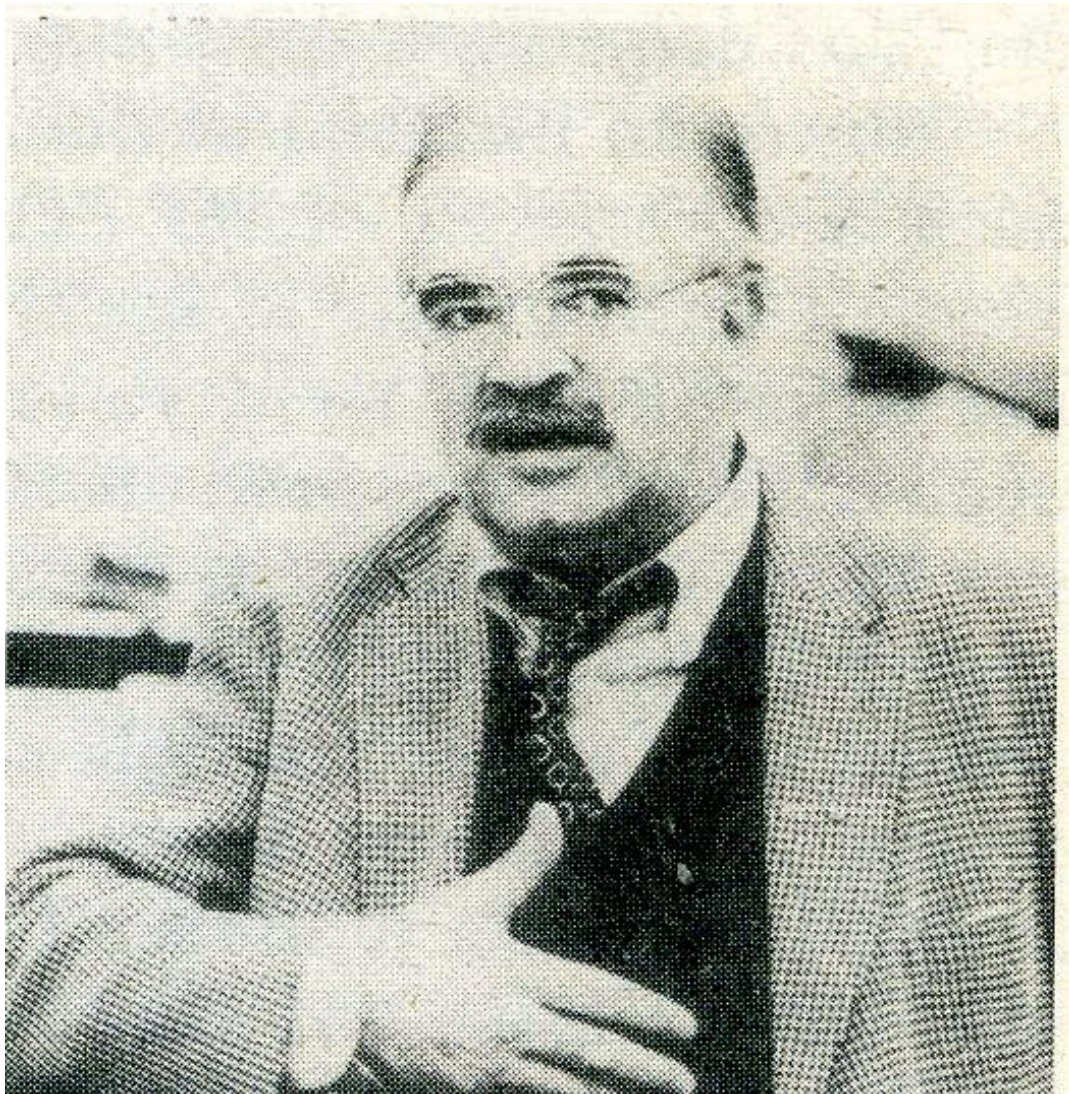
Devadesátiletý kardinál König je dosud čilý nejen duchem, ale i prsty... K protikřesťanskému rozsudku mlčel.

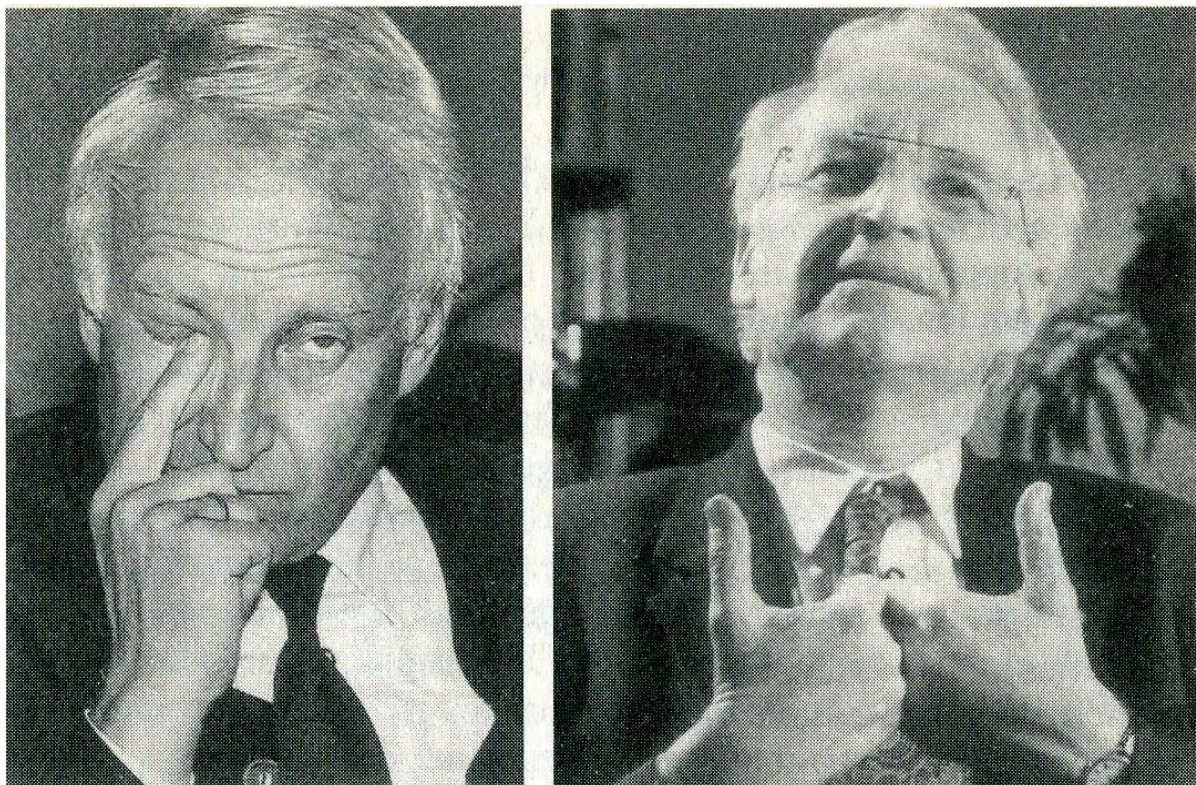
Biskup Stecher (uprostřed) věnoval innsbrucké synagoze k jejímu vysvěcení sedmiramenný svícen! Vpravo prezident B'nai B'rith Jakob Allershand.

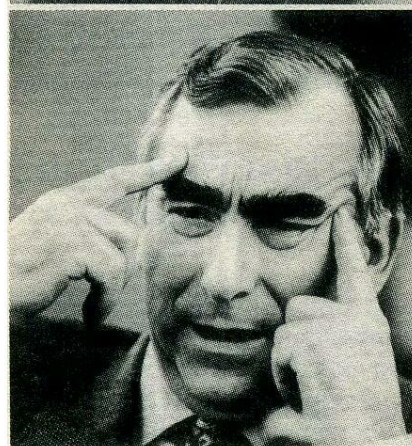
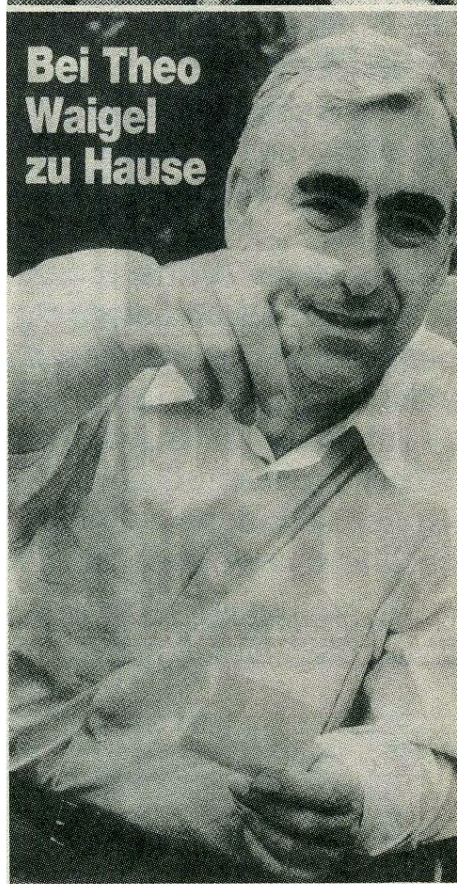
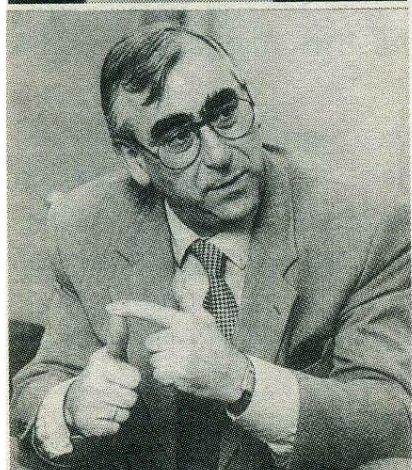
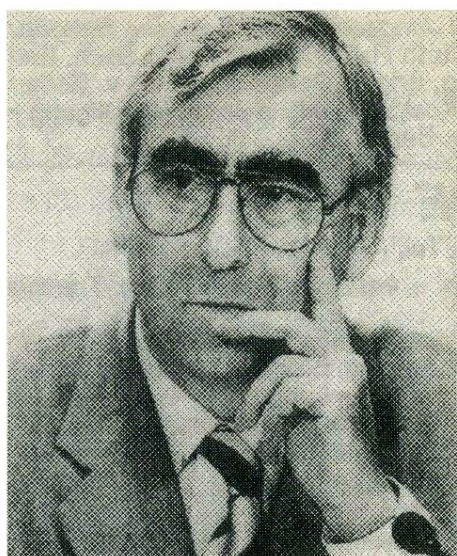
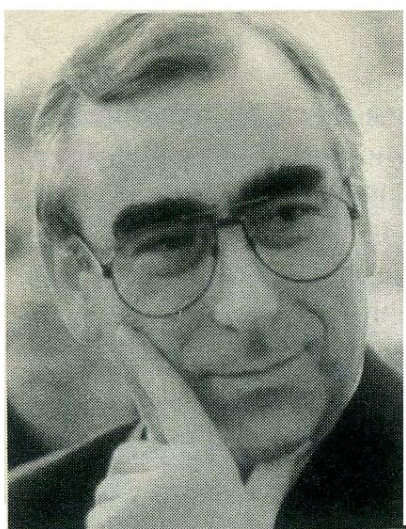
Snímek byl opatřen titulkem „Rabín při studiu Tory, Talmudu“ a v dvousloupcové velikosti se objevil 14. prosince 1990 na titulní straně (německé mutace) „Osservatore Romano“, kterým se říká „papežovy noviny“. Tyto noviny téměř každý týden velice shovívavě informují o společných podnicích církve se zapřísáhlými nepřáteli Kříže. V pokoncilní církvi si ostatně věc Kříže stojí velice špatně.

Peter Gauweiler se zednářským gestem „ruku na srdce“. Tento signální snímek přinesly „Frankfurter Allgemeine Zeitung“ v březnu 1995, kdy se jako politik CSU hlasitě postavil proti „multikultuře“. Obrázek tedy zasvěcencům říká: Sice mluví proti našemu projektu, ale ve skutečnosti je pro něj! Gauweiler také obhajoval Kříž mnohem statečněji, než biskupové, avšak přesto je rovněž vtažen do židozednářské sítě, která neviditelně pokrývá celou naši „demokracii“.

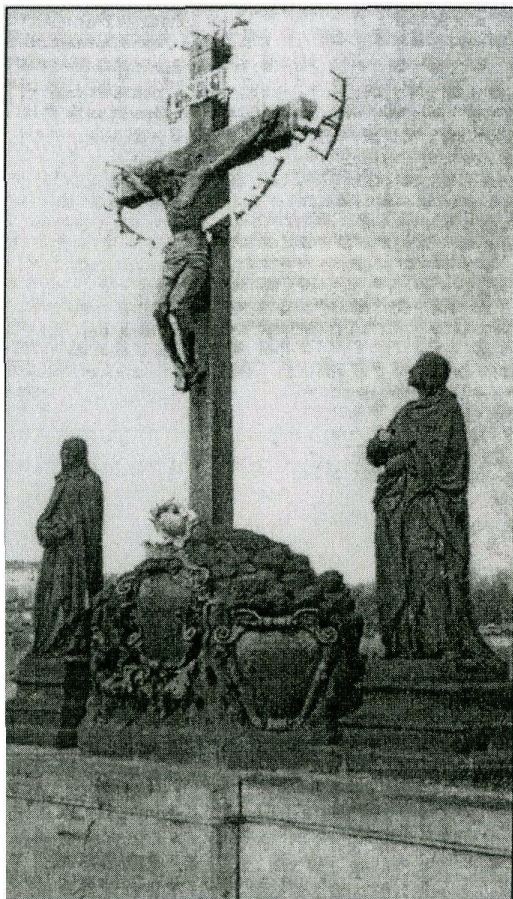
Edmund Stoiber, jak ho zachytila redakce „Sternu“ (vydání č. 7/1995), a sice několikrát v tématicky zcela odlišných souvislostech: Jako „zasvěcence“, který dokonale ovládá tajnou řeč (prstových) znamení. – V nejlepších případech takové signální foto znamená, že dotyčný sice sám k lóži nepatří, že však od ní přijímá příkazy a také je uskutečňuje.

Pětkrát Theo Waigel: „Focus“ 40/1994 (vlevo nahoře), „Die Welt“, 26. 1. 1995 (vpravo nahoře), „Bild am Sonntag“, 26. 2. 1995 (vlevo uprostřed), „Der Spiegel“ 32/1994 (vlevo dole) a „Bild“, 4. 8. 1994 (vpravo dole).

Toto je Seymour Reich, vysoce postavený židovský účastník na pověstném 13. (!) setkání „Mezinárodní sjednocovací komise“ mezi církví a Židovstvem v roce 1990 v Praze. Seymour Reich byl tehdy nejvyšším šéfem mocného židozdnářského řádu B'nai B'rith, předsedou „Konference prezidentů velkých americko-židovských organizací“ i předsedou „Mezinárodního židovského výboru pro interreligiózní konzultace“.

Vlevo: Proslulý kříž na Karlově mostě s hebrejským nápisem „Svatý, svatý, svatý je Adonai“, aby se jím Židům napříště zabránilo v jeho hanobení a urážení. Na patě kříže jsou vidět dvě ze tří barokních tabulí s vysvětlujícím textem.

Dole: Titulní strana pražského týdeníku *Republika* z 9. března 2000 se třemi novými tabulemi, umístěnými před televizními kamerami v bezprostřední blízkosti kříže na židovský nátlak v přítomnosti rabínů z USA a pokoncilního „biskupa“ Františka Radkovského. Nové tabule nyní tvrdí, že úctyhodný kříž s hebrejským nápisem představuje potupu židovského společenství, protože nápis je výsledkem údajně „nekorektně vedeného procesu“. Ve skutečnosti představoval kříž až donedávna nepochybný doklad židovské nenávisti vůči kříži. Emotivní titulok „Rabíni falšují historii“ se každopádně střelil do černého. (Z knihy Johanna Rothkranze, *Die Protokolle der Weisen von Zion erfüllt / Protokoly sionských mudrců se naplnily*, vyd. Pro Fide Catholica, Durach 2004).

Plzeňský pokoncilní „biskup“ František Radkovský v zednářské póze. „Katolická“ církev v České republice je právě tak jako všude jinde v rukou nepřátel Krista! Kardinál Miloslav Vlk a biskupové Malý, Lobkowitz, Graubner, Radkovský, atd., jsou členy zednářských lóží! (Ilustrace není součástí něm. originálu této knihy, pozn. editora českého překladu.)